

Kasr-ı Arifan®

LİLLÂH VE FİLLÂH
SEVENLERİME METRİS'TEN
SÖYLEYECEKLERİM VAR!
ALLÂH İÇİN BU
YAZDIKLARIMI HERKESE
ULAŞTIRIN!

İŞHÂD VE LÎ'ÂN İLÂMI

Bu miskin kardeşinizin ne pahasına olursa olsun yalan konuşmayacağımı ve doğru söylemekten korkmayacağımı bilirsiniz. İşte bu bilgi ve güveninize itimâden sizleri üzerime atılı suçlarla yakından-uzaktan alâkam olmadığına dair şâhit tutuyorum ve müddâîleri lânetleşmeye davet ediyorum.

ŞÂHİT VE MÜNTAKİM OLAN ALLÂH'IN ADIYLA!

Ben ilk başta Yüce Allâh'ı, sonra hamele-i Arş'ı (Arş'ı taşıyan melekleri), cümle melâike-i kirâmı, cemî enbiyâ-ı izâmı, rusûl-ü fihâmı, tüm mahlûkâtı ve hâssaten siz okurlarımı şâhit tutuyorum ki hakkımda hazırlanan suç dosyası zımında bana isnad edildiği vechile; adı geçen yedi kadından herhangi biriyle ne zina, ne de nikah yoluyla hiçbir ilişkim asla vâki olmamıştır.

Bu kadınlardan herhangi biri hakkında fuhşa yataklık yahut herhangi bir suç örgütü ve çete ile irtibat, herhangi bir kişiye tehdit veya bir kimseye şantaj suçları da tarafımdan hiçbir zaman ve mekanda hiçbir sûretle vukû bulmamıştır.

Eğer bu saydığım suçlardan birini işlemişsem başta Allâh-u Zülcelâl olmak üzere tüm meleklerin, peygamberlerin ve cümle mahlûkâtın lâneti benim üzerime olsun. Ama ben bu suçlardan birini dahi işlememişsem başta Allâh-u Züntikam'ın, cemî melâikenin, rasul ve nebîlerin, cümle yaratıkların bütün lânet ve bedduaları bana bu iftiraları atanların, buna razı olanların ve yol verenlerin üzerine olsun!

Şâhit olarak vallâhi, billâhi, tallâhi Allâh yeter! O zâlimler yakında bilecekler, ne fecî bir azap yurduna dönüp gidecekler!

- Vâki Olanda Hayır Vardır
- Yûşâ Tepesindeki Dualarıyla Tanınan Avni Özsalih Gibilere Hakkımı Helal Etmeyişimin Sebebi
- Ahmet Zeki Sarıhan'ın İftiralarla Dolu Kitabına reddiyeler
- Beni Kiskanıp Aşağılık Planlardan Medet Umanlar Niçin "Allâh İle Savaşıyorlar" Dedim Biliyor Musunuz?

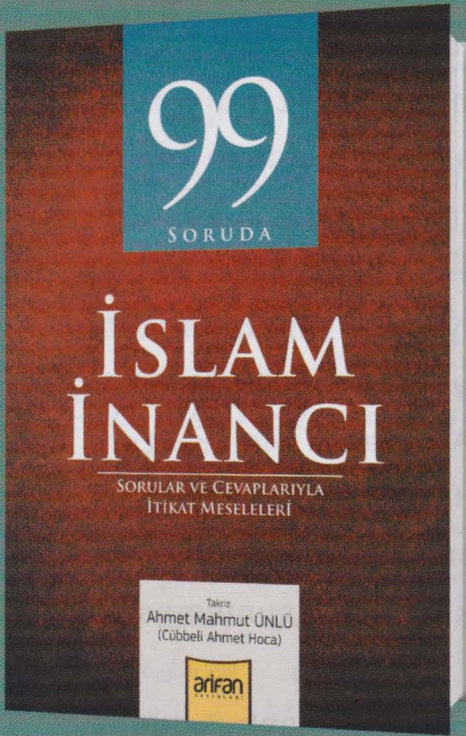

99

SORUDA

İSLAM İNANCI

SORULAR VE CEVAPLARIYLA
İTİKAT MESELELERİ

Takriz:

Cübbeli Ahmet Hoca

444 18 10

www.arifankitapevi.com

08

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

LİLLÂH VE FİLLÂH SEVENLERİME METRİS'TEN SÖYLEYECEKLERİM VAR! ALLÂH İÇİN BU YAZDIKLARIMI HERKESE ULAŞTIRIN!

18

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

MEVLİD KUTLAMALARININ
TÂRİHÎ SÜRECİ

30

KEMAL ARKUN

OSMANLI'YA ATILAN
İFTİRALARIN SEBEPLERİ

36

ALİ EREN

CÜBBELİ HOCA'NIN TUTUKLULUĞU HAKKINDA
BİR TAHLİL

42

ALİ KARA

DİYALOGÇULARA
REDDİYELER – 2

ŞUBAT 2012

Yıl 5 Sayı 53

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına

İmtiyaz Sahibi

Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör

Fatih ARAZ

evla Teala, şu dünya mektebinde bizleri çeşitli sıkıntılarla imtihana tabi tutacağını: **“Biz, sizi mutlaka biraz korku, biraz açlık, yahut mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele!”** (Bakara Sûresi: 155) âyet-i kerimeyi açıkça beyan etmektedir. Böylece imanında samimi olanla olmayanı, doğrularla yalancıları, sâlih amel işleyenle işlemeyeni ortaya çıkaracaktır. Zira insanın gerçek yüzü ve imandaki sadâkati, ancak sıkıntı ve zorluklarla karşılaştığı zaman belli olur. İşte bu sıkıntılara sabredip imtihanı kazananlar da ebedi cennet hayatıyla müjdelenmektedir.

Hiç şüphe yok ki, Cübbeli Ahmet Hocamızın hapse atılması da bir imtihandır. Tabi, bu durumda sadece o değil hepimiz imtihandayız. Cübbeli Hocamız gibi İslâm'a mâlolmuş önemli bir ismin hapse düşmesi hakkında kimler aleyhte atıp-tutuyor, kimler lehinde saf tutuyor. Kim, nerede neler yazıyor veya söylüyor? İşte tüm bunların hepsinin kayıtları görevli melekler tarafından tutulup bir gün önümüze konulacaktır. Nitekim bir ayeti kerimede şöyle buyurulmaktadır:

“İnsan hiçbir söz söylemez ki yanında (onu) gözetleyen, söylediklerini zapteden bir melek hazır bulunmasın.” (Kâf Sûresi: 18)

Şunu unutmayalım ki; kenarda-köşede, gizli-açık bütün söylediklerimizden, hatta söylememiz gerektiği halde söylemediklerimizden bir gün hesaba çekileceğiz.

Aslında bu gibi imtihanlar daha bu dünyadayken pek çoğunun ayarını, gramajını ortaya koyar. Dostla düşman, samimi olanla olmayan böylece âşîkar olur. Bukalemun gibi araziye göre renk değiştiren omurgasız tipleri de ancak böyle zamanlarda tanımak mümkündür. Zira işler tıkrındayken, asayiş ber-kemâl iken bu tipler sende benden daha fazla ortalıkta arzı endam ederler. Ama bir risk ve fedâkârlık gerektiğinde sıvışıp kaybolurlar. **Nimet** zamanı ortalıkta boy gösterip cirit atan bu münafık karakterli zevâtı, **mihnet** zamanında ara ki bulasın...

Kıymetli Ârifân Okurları!

Cübbeli Ahmet Hocamız âyet ve hadislere olan vukûfiyeti, zekası ve alışılmışın dışındaki nükteli anlatımıyla, insanlara dini sevdirek pek çok kimselerin

hidâyetine vesile olan, hak ve hakikati çekinmeden dobra anlatabilen, son döneme damgasını vurmuş en önemli Ehli Sünnet âlimlerindedir. Tabi Cübbeli Hocamızın pek çok seveni olması yanında, onun üslûbundan ve konuşmalarından rahatsız olanlar da çıkabilir. Ama her ne olursa olsun, içinde azıcık da olsa İslâmî bir hassasiyet taşıyan tüm kardeşlerimiz, nâdir yetişen böyle bir İslâm âlimi için dualarını esirgemeyip, bu olayın hayırla neticelenmesi için cân-ı gönülden duâ etmeli; İbrahim (Aleyhisselam)'ın ateşini söndürmeye gelen karınca misali, bir damla suyla da olsa safını belli etmelidir.

Malumunuz Efendi Babamız Ali haydar Efendi yaşadığı dönem itibarıyla çok zor ve çileli yıllar geçirmişti. Sorgular, mahkemeler, hapisler ve beraatler birbirini izlemişti. Bir keresinde hapse düşmesiyle alakalı olarak şöyle buyurduğu söylenir: "Orada birkaç evladımız vardı da, hapse onlar için girdik..."

Yani zâhiren hapse girmesi bir musibet gibi gözükse de, orada hidâyete susamış gönüllere derman olmak için, bir nevi Allah tarafından buna memur edildiği anlaşılıyor. Şimdi Cübbeli Hocamızın olayında da, kim bilir bizim bilmediğimiz ne hikmetler ve hayırlar vardır. Nitekim bir ayeti kerimede:

“Olur ki, hoşlanmadığınız bir şey sizin için hayırdır. Ve olur ki sevdiğiniz bir şey de sizin için şerdir. Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Bakara Sûresi: 216) buyurulmuştur:

Rabbimizin sonsuz rahmeti ve lütf-u inâyetiyle; zâhiren çirkin görünen şeyler mânen güzelliğe, noksanlık sanılan şeyler kemâlâta, külfetler ise biiznillah nimete dönüşebilir.

Rabbim Cübbeli Hocamızın bu olayını hayırla neticelendirsin. Bir an önce beraat edip, aramıza kavuşmasını nasip eylesin. Amin!

Malumunuz olduğu üzere 3 Şubat Cuma Gününü, 4 Şubat Cumartesi Gününe bağlayan gece Mevlid Kandili'dir. Bu vesileyle tüm okurlarımızın Mevlid Kandili'ni tebrik eder, gerek bizler gerekse tüm İslâm Âlemi hakkında hayırlara vesile olmasını Rabbimden niyaz ederim.

Fî Emanillah!..

Mustafa Özsimsekler

mustafaozsimssekler@arifandergisi.com

Temsilci İrtibat

444 18 10

Abone Dağıtım

Beyzade Yayınları

Tel: 444 18 10

Adres

Arifan Yayınları

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8

(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 444 18 10

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Promat Matbaacılık San.Tic.A.Ş

Sanayii Mah. 1673 Sokak. No:34

Esenyurt/İSTANBUL (622 63 63)

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

72,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

72,- Euro

Abonelik için Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına

Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)

TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01

EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03

USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu

Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

rabirirsiniz

Cübbeli Ahmet Hoca'nın Metris
Cezaevindeki Bir Fotoğrafi

LİLLÂH VE FİLLÂH SEVENLERİME METRİS'TEN SÖYLEYECEKLERİM VAR! ALLÂH İÇİN BU YAZDIKLARIMI HERKESE ULAŞTIRIN!

Beni Allâh için seven, başıma gelen musibetlere ve üzerime atılan iftiralara kendi başına gelmişten ziyade üzümlere uykularını ve keyiflerini kaçıran, böylece sahâbe-i kiram dönemindeki benzer bir kardeşlik ortaya koyan yarılarım, yâranlarım, kıymetli okurlarım ve değerli dinleyenlerim!

Bütün hamdler “Ola ki bir şeyi istemezsiniz ama o sizin için hayırdır. Bazen de bir şeyi istersiniz oysa o sizin için şerdir” buyurun Rabbu'l-âlemîn'e mahsustur. Sınırsız salât-ü selamlar “Her nefeste Allâh'ın çok yakın yüz bin yardı-

mı vardır” buyuran Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ve onun bu müjdesine güvenerek ömürlerini Allâh yolunda cihad ile tüketen Ehl-i Beyt'inin ve cem'î ashâbının üzerine olsun!

Allâh yolunda kardeşlerim! Beni itibarsızlaştırmak için kaç türlü iftira yapacaklarını şaşırın, çete üyeliği, tehdit, şantaj, fuhşa yataklık ve insan ticareti gibi akıllara ziyan şeylerle beni suçlamaya kalkın zihniyet aslında Allâh-u Te'âlâ ile harbe kalkıştıklarını ve sonunda rezil olacaklarını çok iyi bilmelidirler.

Yaklaşık otuz senedir “Bu adam neden seviyor?, Niye bunun sohbeti kalabalık oluyor?, Biz bu kadar mektep bitirdik, diploma aldık, hiçbir diploması olmayan bu kişi niye bunca itibar görüyor?” diyenler son 2,5 yıldır bizim tv. ekranlarından milyonları etkilediğimizi görünce ilâhiyat câmiyasından medet umdular ve “Halk dili konuşun, ortalığı medya vaizlerine bırakmayın” demeye mecbur kaldılar.

İlginçtir ki onların bu sözü senelerdir televizyonlardan milleti saptıranlara karşı sarfedilmeliyken tam da bizim “Teke Tek” programlarına çıkmamızın ardından telaffuz edildi. Güvendikleri dağlara kar yağdığını görenler önceki yazımdaki süreçlere başvurarak beni etkisiz hale getirme projelerini teker teker devreye soktular. Ama her seferinde halkın bu fakire karşı sevgisi ve ilgisi daha ziyade artınca bu sefer de bu son düzeneği sahneye koydular.

Yani açıkça halka “Bu adamı sevip dinliyorsunuz ama bu şöyle şöyle kötü adamdır, onu bir daha sevmeyin ve sohbetlerini dinlemeyin” demek istediler. Bize ait olmayan evleri, odaları bize aitmiş gibi, bizimle alâkası olmayan arabaları bizimmiş gibi gösterdiler. Hatta bazı arabalarda bulunan müzik cd.lerini hususi bir şekilde kameralara doğru tutarak “İşte sevdiğiniz adam bunları dinliyor, bırakın bunun peşini” demeğe getirdiler.

Ama bu kere her sefer olduğundan daha ziyade bir sevgi ve dua seliyle karşılaşan bu fakir siz muhiblerime nasıl teşekkür edeceğimi bilemez hale geldim. Hapse girdiğimden beri Rize, Samsun, Kütahya, Amerika, Polonya, Almanya dahil yurdun ve dünyanın birçok yerinden aldığım yüzlerce mektup ve -arkadaşların demesi- tarafıma gönderilen 10.000’lerce maillerde sizlerin bana ne kadar düşkün olduğunuzu, dünyanın her yerinden perşembe ve şifa derslerinin ne kadar takipçisi olduğunu, insanların bu derslerle hayat bulduklarını, bunlarla yaşadıklarını, binlerce insanın bu dersler sayesinde namaza başladığını ve kötü alışkanlıkları terk ettiğini, içinizden bazılarının canlarını, mallarını, çocuklarını ve bütün varlıklarını bu beş para etmez müflis kula feda edecek kadar ileri gittiklerini, gece geç saatlerde arabalarla Metris’in duvarına gelip dua ettiklerini, kiminin ben içeri girdim

gireli gülmeyi ve keyfi unuttuğunu ve daha nice duygulandırıcı hassas ifadeleri okuyup işitince, gerçekten ben sizlerin bu kadar derin muhabbetine lâıyk olmadığımı düşünmenin ezikliğini içten içe hissetmeye başladım.

Ama bu imtihan günlerimde beni en çok etkileyen husus Muhammed Keskin Hoca Efendi’den gelen “Efendi Hazretleri: ‘Ben Ahmet’ten razıyım, o söylenen kötü işleri yapmaz. Ona bu işte müjde var’ buyuruyor” kelâm-ı âlîleri olmuştur. Ayrıca Vâlîde-i Muhterememin gördüğü zuhûrata göre yattığım koğuştan çıkan nurun semâya ittisâli ve Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*), Cebrâîl (*Aleyhisselâm*), Mahmud Efendi Hazretleri ve Cahid Dedem ile bir safta dua ediyor görünmem de bana büyük bir işaret ve bişaret olmuştur.

Yine bir gün öğlene yakın bir vakitte rüyamda Efendi Hazretlerimiz’le birlikte Endonezya taraflarında seferde olduğumu görüyordum. O rüyada kaldığımız yerden arabaya binecekken yol arkadaşlarımdan biri aceleyle bana krem rengi bir sarık getirdi, ben ona “Tam beyaz bir sarık ver” dedim, o da bana bembeyaz bir sarık verdi, öylece Efendi Hazretlerimiz öne oturdu ben arkaya, yola koyulduk. Tam ben bu rüyayı görürken memur “Ziyaretçin var” diye beni uyandırdı. Çıktım baktım Muhammed Keskin Hoca Efendi ziyaretime gelmiş, o bana Efendi Hazretleri’nden selam, dua, bir de bembeyaz bir takke getirdi. İşte bu tevafuk da bana büyük bir feyiz bahşetti.

Bir gün ikindiye doğru “Korunmuş Sır” virdini okuduğum sırada sırtıma ve omuzlarıma soğuk isabet edince içimden “Bir şalım olsaydı da omuzlarıma örtseydim” diye geçirdiğim anda “Ziyaretçin var” diye çağrıldım. Bir de baktım ki Hacı Annem -Rabbim kendisine zarar zeval vermesin- Muhammed Keskin Hoca Efendi ile bana emanet olarak Ali Haydar Efendi Babam’ın küçük battaniyesini emâneten göndermiş.

Daha nice güzel tevafuklar, zuhûratlar ve müjdecî rüyalar!

Mekke-Medîne ve Ahsâ'dan, Yûsuf-u Hemedânî ve İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhûmâ*)nın makamlarından, Buhârâ'dan, Semerkand'dan, Azerbeycan'daki yatırlardan, Bağdat'ta tiryâk-i mücerreb olan Mâruf-u Kerhî (*Kuddise Sirruhû*)nun türbesinden ve İmâm-ı Âzam Efendimiz'in kabr-i şerîfinden bizzat fakire ulaştırılan dualar ve Yüce Ğavs Abdülkâdir-i Geylânî (*Kuddise Sirruhû*)nun türbedârından ulaşan sitâre-i şerîfe ve dünyanın farklı iklimlerindeki seyyidlerden dualar ve kahnâriyeler... Ne dersiniz, tüm bunlar boşuna mı?! Aslâ ve kat'â!

«اللَّيَالِي حَبَالِي يَلِدْنَ كُلَّ غَرِيبَةٍ.»

"Geceler gebeler!

Kim bilir yakında doğuracaklar ne garip şeyler!"

VÂKİ OLANDA BİR HAYIR VARDIR

Evvela şunu ifade edeyim ki; ben bu başıma gelenlere üzüldüğümden ziyade sizin üzülmeneze üzülmüyorum. Ama şunu bilelim ki Rabbimiz Habîbine:

﴿قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

"Bize ancak Allâh'ın yazdıkları isabet eder, (Allâh da bize kötü bir şey yazmaz çünkü) O bizim Mevlâmız (Yar ve Yardımcımız)dır, müminler ancak Allâh'a tevekkül etsin(ler)" (*Tevbe Sûresi:50*) demesini emrediyor. Demek ki dost dostunun zararını istemediği gibi Yüce Mevlâmız da bizim zararımızı istemez.

Başımıza gelen bir iş Allâh-u Te'âlâ'nın ilmi, iradesi, kudreti ve hikmeti yani bilgisi, dilemesi, gücünü kullanarak yaratması ve yerli yerince iş yapması anlamına gelen dört perdeden geçmedikçe bize ulaşmaz. Eğer bugün ben hapishanede isem demek ki yüce hikmet sahibi kim bilir nice hikmetlerle bu hali benim için tensib buyurmuştur. İbrahim Hakî Erzurûmî (*Kuddise Sirruhû*)nun "Tefvîznâme"sinde buyurduğu üzere:

"Hakk şerleri hayr eyler. Zannetme ki ğayr eyler. Ârif anı seyreyler.
Görelim Mevlâ neyley? Neylerse güzel eyler.

Sakin deme bu neden böyle. Yerindedir ol öyle. Tefvîz-ı ümûr eyle.
Görelim Mevlâ neyley? Neylerse güzel eyler.

Vallâhi güzel etmiş. Billâhi güzel etmiş.
Tallâhi güzel etmiş.
Görelim Mevlâ netmiş. Netmişse güzel etmiş."

Görüldüğü üzere; Allâh-u Te'âlâ şer gibi görünen şeyleri aslında hayır için yapmaktadır ama bunu herkes değil ancak "Ârif" olan yani Allâh-u Te'âlâ'nın hikmetlerini ve ledün ilminin hakikatlerini bilen anlamaktadır.

Büyüklerden biri başına gelen bir musibetten kurtulmak için "Yâ Rabbi! Bana rahmet buyur da bu beladan kurtar" diye dua edince Allâh-u Te'âlâ ona:

«عَبْدِي كَيْفَ أَرْحَمُكَ مِنْ شَيْعِي بِهِ أَرْحَمُكَ.»

"Kulum! Zaten sana acıdığım için vermiş olduğum bir şeyden seni kurtararak nasıl sana acıyabilirim?!" diye nida etmiştir. Kehf Sûresi'nde Hadır (Hızır) (*Aleyhisselâm*) a verilen ledün ilminden bahsedilirken Hadır (*Aleyhisselâm*)ın, kendilerinden ücret almayaarak onlara ikramda bulunan gemi sahiplerinin gemisinin tahtasını denizin ortasında sökme-ye başlaması üzerine Kitap sahibi olan Musa (*Aleyhisselâm*) gibi bir peygamberin dahi sabredemeyerek müdahale ettiği, daha sonra sokakta oynayan bir çocuğun kafasını kopardığını görünce tamamen itiraz ettiği ama Hadır (*Aleyhisselâm*), yaptığı işleri Allâh-u Te'âlâ'nın emriyle ve bazı hikmetlere binaen yaptığını anlattığında şaşırıp kalarak "Benim bu ilimlerden haberim yoktu" dediği konu edilmektedir. Demek ki biz bilmesek de Rabbimizin işlerinde büyük hikmetler vardır.

Burada bize düşen sabır ve rızadır. İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhû*)nın beyanı vechile; tuzsuz yemek sevilmediği gibi dünyada da bu bela tuzu olmasa dünya çekilmez. Burada sabır dahi tavsiye edilmez, çünkü sabır zorla katlanmak

demektir, aslında olan bitenden lezzet almak lazımdır. Zira:

«كُلُّ مَا فَعَلَ الْحَبِيبُ حَبِيبٌ.»

“Sevgilinin her işi sevgilidir.”

Sevgili Mevlâ İsmail (*Aleyhisselâm*)ın boğazına bıçağı dayattığı gibi kulun boynuna bıçak dayatsa buna karşı sabır değil de rıza tavsiye edilir. Ama rıza makamı her ağzın kaşığı değildir.

“Bu bir rıza lokmasıdır,
Yutamazsın demedim mi?!”

Bizim gibiler lezzet almak bir yana dilden itiraz etmeyip bari imanımızı kurtarsak, gönülden de itiraz geçirmeyerek ihlasımızı zedelemesek yine büyük bir iş olur. Zira “Bu iş beni nerden buldu?!, Ben bunu hak etmiyordum” gibi laflar ve düşünceler insanın imanını ve ihlâsını tehlikeye sokar. Nitekim bir hadîs-i kudsîde:

«مَنْ لَمْ يَرْضَ بِقَضَائِي وَلَمْ يَضْبِرْ عَلَيَّ بَلَاءِي فَلْيَخْرُجْ مِنْ تَحْتِ سَمَائِي وَلْيَطْلُبْ رَبًّا سِوَائِي.»

“**Kazama rıza göstermeyen, belama sabretmeyen Benim göklerimin altından çıksın ve kendine Benden başka bir Rab arasın**” (*Taberânî, el-Mu'cemü'l-Kebîr, no:807, 22/320*) buyruluyor. Buna mukabil Allâh-u Te'âlâ Kendisinden razı olandan razı olacağını bildiriyor. Tabi ki rıza sadece sözle olacak bir şey değildir, bu hali kalbin yaşaması lazımdır. Ama hiç yoktan dilin rızayı telaffuz etmesi de kalpteki hale delil teşkil eder. Bu yüzden bir hadîs-i şerifte “**Her sabah akşam üç kere:**

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا
وَبِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَبِيًّا.»

‘**Rab olarak Allâh’dan, din olarak İslam’dan, peygamber olarak da Muhammed Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem’den razı oldum’ diyeni kıyamet günü razı etmek Allâh üzerine bir hak olur**” buyrulmaktadır.

(*Tirmizî, ed-De'avât:13, no:3389, 5/465*)

O halde hepimiz Rabbimizden yani O’nun her türlü kaderinden razı olduğumuzu sabah-akşam dile getirelim, gönülden geçirelim, kalben hissedelim ve zevken yaşayalım ki O da bize her şeyden büyük olarak nitelediği rızasını kıyamet günü helal eylesin. Âmîn!

Korkmayalım! O sevgili bize emanet ettiği fânî bir canı alıyorsa yerine ebedî ve bâkî bir Canan verecektir.

Benim meseleme gelince; benim içeri düşmemde mânevî sırlar vardır, ya henüz günahlarım tükenmemiştir, ya da bana verilmek istenen makamlara amelim yeterli gelmeyince Rabbim bu çilelerle beni terakkî ettirmeyi murad etmiştir. Efendi Hazretlerimiz’den tahliyem için dua istendiği her bir sefer mübarek göbekleri sallanacak derecede gülmesi de bu işin altında bir aslan yattığının en büyük işaretidir.

Hallâc-ı Mansur (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri zindana atıldığında mahkumlara “Sizi çıkartayım mı?” deyince herkes “Bu iş elinde olsa kendini çıkartırdın” diye gülüşmüşler, bunun üzerine o Hakk aşığı “Biz Hakk mahbûsuyuz, bizi ancak O çıkartır, ama dilerseniz ben sizi çıkartayım” diye cevap vermiş. O zaman mahbuslar “Çıkart bari de görelim” deyince mübarek parmaklarıyla işaret buyurduğu bütün duvarlar açılarak herkes çıkivermiş.

Bir gün bakmışlar zindan var o yok, bir gün bakmışlar o da yok zindan da yok, hikmetini sormuşlar, o da bunun üzerine “Evelki gün ben Rabbimin mânevî huzurundaydım onun için beni bulamadınız, dün de O(nun tecellîsi) buradaydı, bu yüzden Kadîm zahir olunca hâdisten (sonradan olma yaratıklardan) eser kalmadı, onun için hiçbir şey göremediniz” diye cevap buyurmuş.

Onun için sevgili dostlar! Siz beni düşünmeyi bırakın da zikrullah ile meşgul olarak özellikle de hapiste tamamladığım son kitapta bulunan ve Kur’ân-ı Kerîm’deki tüm ilâhî isimleri hâvî olan Esmâ-i Sübhâniye ile dua ve zikirle devam ederek ruhunuzu nefis zindanından kurtarmaya bakın, beni de duadan unutmayın.

YÛŞÂ TEPESİNDEKİ DUALARIYLA TANINAN AVNİ ÖZSALİH GİBİLERE HAKKIMI HELAL ETMEYİŞİMİN SEBEBİ

Benim “Abi” diye hitap ettiğim, yanında ve gıyabında hiçbir hürmetsizlik göstermediğim bu kişinin yıllardır birçok mecliste bana iftira ve hakaretlerde bulunduğunu duyardım ama umursamazdım, ben yine iyi konuşurdum. Zaten dervişlik de bunu iktiza etmekteydi.

Ama bir-iki kişiden değil birçok kişiden bana ulaşan haberler muvâcehesinde bu kişinin benim ırz ve namusum hakkında konuşarak insanların benim sohbetlerime gelmemeleri için uğraştığı haberleri yoğunlaşmış bundan ce-maatimiz zarar görmeye başlayınca artık zararın İslam’a yöneldiğini gördüm.

Ben de bu kişiye hakkımı helal etmeyeceğimi ve bunun dualarına gidenlerin benim sohbet ve kitaplarımdan istifade etmemesi gerektiğini, aksi takdirde onlara da kendi talim hakkımı haram edeceğimi açıkladım. Hapishanede bir ziyaretçim bana, onun benden emniyette şikayetçi olmadığını ve bunun belgesinin kendisinde olduğunu söyleyince bunu kabul ettim.

Ama benim ona hak helal etmeyişi, ırzım aleyhine yapılan konuşmalar nedeniyledir ki bu da benim en tabî hakkımdır.

Avni'nin benim aleyhime kurduğu meclislerden birini, bakın benim baş düşmanım olan ve Avni'nin benim aleyhime konuş-turmak için yanından ayırmadığı Ahmet Zeki Sarıhan namındaki adam 2011 yılında Kalem Yayınları'ndan çıkan “RİSÂLE-İ CÜPPELİ” isimli iftirânâme denilebilecek kitabında nasıl açıklamış, harfine dahi dokunmadan burada aynen aktarıyorum.

“2009’un güzel bir yaz gününün sabahı Poyrazköy’de bir mâlikânenin bahçesinde kahvaltı yapıyoruz. Kahvaltıda kimler yok ki? İsmailağa cemaatinin önde gelen hocalarından Avni Hoca, iş adamları ve Şafak Sezer’in de aralarında bulunduğu on beş kişilik bir grup. Kahvaltı sonrası sohbet derinleşti, söz döndü dolaştı hocalara geldi.

Şafak Sezer: ‘Benim yanı başımda bir hoca var, bir iki görüşme talebi oldu, kadın-erkek havuz sefası yaptığını duyunca uzak durdum.’ Avni Hoca sordu: ‘Kimmiş bu hoca?’ Şafak Sezer: ‘Cüppeli Ahmet.’ Avni Hoca beni göstererek: ‘Onu Sarıhan’a soracaksın’ dedi. O ana kadar dinlemekle yetindiğim sohbetin seyri bir anda değişti, Cüppeli ile geçmişte yaşadığımız olaylar gündeme geldi.”

Ahmet Zeki bu konuyu “RİSÂLE-İ CÜPPELİ” diye çıkarttığı kitabın 127-128. sayfalarında zikrediyor. Şimdi buradan çıkarılacak konuları maddeleyecek olursak:

1) Şafak Sezer’in bu lafı demiş olabileceğine ihtimal vermiyorum. Çünkü kendisi bir defa evime geldi, çayımı içti. Benim gibi bütün telefonları dinlenen, yıllardır fizîkî takipte olan birinin İstanbul’un ortasındaki bir sitede kadın-erkek karışık havuz sefası yapıp da bunun fotoğraflanmamış olması mümkün değildir.

Kaldı ki benim eşim haşama ile dahi gece bile havuza girmemekte, helikopterden, uçaktan yahut karşıki viyadükten biri çeker diye endişe duymaktadır. Hal böyleyken yabancı kadınların elini dahi tutmayan benim gibi biri nasıl böyle bir harama bulaşır?! Zannedersen bu, Şafak Sezer’e iftiradır. Yahut o bunu birilerinden duymuş olabilir, zaten kendisinden nakledilen sözde “Duydum” ifadesi geçmektedir.

2) Gördüğümüz üzere İsmailağa cemaatinin önderlerinden (!) olan Avni Hoca (!) bu laf karşısında, kendisine müntesip olduğunu iddia ettiği Mahmud Efendi Hazretleri’ne uyarak “Olur mu öyle şey?! Cübbeli öyle iş yapmaz” dememiş ama sessiz de kalmamış, aksine konuyu yıllardır benim aleyhime sövüp-sayan fakat kendisine cevap vermeyi bile kendi adıma müptezellik saydığım için muhatap almadığım Ahmet Sarıhan’a havale ederek onun o meclisteki insanlara beni kötölemesinin yolunu açmıştır. **“Şerre delalet eden, o şerri yapan gibidir.”**

3) Kitapta bahsi geçen kahvaltıda bulunan ve erkeklerin bahçede konuştuklarını evin içinden duyan M.Ç. ablamızın bizzat bana anlattığına göre; Avni, Ahmet Sarıhan’ın anlattıklarını

la tatmin olmamış olacak ki ondan sonra laf açarak "Cübbeli'nin sadece bu işleri yok, erkek erkeğe ilişkisi de var" demiş.

Bunu duyan bacımız dayanamayıp içeriden bahçeye fırlayıp onun önüne çıkarak "Avni Abi sen ne diyorsun?! Cübbeli din, iman sembolü bir adam, bu kadar insanın hidayetini vesile olmuş, onun hakkında böyle konuşamazsın" demiş. Bunu ben bizzat kendisinden dinledim. Rabbim ondan ve Müslümanların giyabında onların ırzını koruyan herkesten razı olsun. Âmîn!

4) Avni'nin benim hakkımdaki icraatları bununla sınırlı değil. Geçenlerde iş adamlarından biri yanıma geldiğinde Avni'den söz edilince adam bana onun nasıl birisi olduğunu sordu. Ben her zamanki gibi üst kimlik olan Ehl-i Sünnet itikadına baktığım ve nefsimi ön planda tutmamayı şiar edindiğim için "İyi biri, sohbetine duasına katıl" dedim. Adam: "Bizi umreye götürdü, fakat ben tatmin olmadım, fetva veremiyor" deyince, ben: "Fetva işi ilmî bir konu, bu özel ihtisas ister, ben de bilmediğim fetvaları fıkıhçı hocalara soruyorum" dedim.

Bu sefer adam: "Ama o senin aleyhine konuşuyor, 'Sakin onun sohbetine gitme, o takip ediliyor, yakında içeri alınacak, sen de zarar görürsün' dedi ama ben senin ilmîni başka yerde bulamadığım için sana geldim" deyince, ben de: "Allâh Allâh! Niye öyle demiş acaba?!" diyerek mevzuyu kapattım.

5) Yine Avni'nin meclis arkadaşlarından olan A.B.dan bizzat dinlediğime göre Avni Sedat Peker'in onu çok sevmesiyle övünüyor ve "Sedat bana masaj koltuğu hediye gönderdi, o Cübbeli'yi sevmiyor. Zaten Başbakan da Sedat da Cübbeli'ye çizik attı, artık onun işi bitti" diye millete anlatıp duruyormuş. Halbuki bu arkadaş bana ne Başbakan'ın ne de Sedat'ın bu işlerden haberdar olmadığını lakin Avni'nin bu isimleri istismar ederek benim itibarımı düşürmeyi hedeflediğini kesin bir bilgi olarak ifade etti.

6) Bu sırada Avni bir hoca efendiyi arayarak "Cübbeli beni tehdit ediyor, peşime adam takmış" diye bana tehdit içerikli bir haber gönderdi. Ben de böyle bir şeyden haberdar olmadığım için o hocaya "Olur mu öyle şey?!" dedim. Sonra savcılığa götürüldüğümde dosyada

"Avni Özsalihi Tehdit" suçlamasını görünce bu meselenin ne dereceye vardığını anladım.

7) Şimdi kimse kalkıp benden bu adama hakkımı helal etmemi beklemesin. Vallahi, eğer bu mesele nefsi olarak kalsaydı hakkımı helal ederdim. Ama konu; aileme, çoluk-çocuğuma, cemaatime, mensup bulunmakla iftihar ettiğim câmiama ve adına eserler yazmakla muvazzaf kılındığım kıymetli şeyhimin mânevî şahsiyetine, hele hele ilim öğrenmek isteyen kimselerin Allâh'a varan yoluna engel olmak için insanları nasihattan alıkoyma boyutuna varınca, bu hakikatleri sizlerle paylaşarak konuyu vuzuha kavuşturmak istedim.

Gördüğünüz üzere; ben kimseye hakaret etmiyorum ve "Felanın sohbetine gidin ya da gitmeyin" demiyorum, isteyen istediği yere gitmekte serbesttir. Ben sadece "Bu adamın sohbetine ya da duasına gidebilirsiniz ama sonra benim sohbetime gelecekseniz, benim bir konuşmamı dinleyecekseniz veya bir kitabımdan istifade edecekseniz, o zaman benim hakkıma girmiş olursunuz, ben de size ilim hakkımı helal etmiyorum" diyorum. Bu da benim hakkım.

Keşke bazı evliyânın: "Bana şefaathakki verilseydi ilk başta bana zulmedenlere şefaathakerdim, çünkü yüksek makamlara ulaşmam onlar vesilesiyle olmuştur" dedikleri gibi diyebilseydim, ama henüz benim makamım buna müsait değil. Ben ancak hakkımı helal etmeyerek ve iftiracılarabeddua ederek Rabbimin verdiği müsaadelerden istifade etmekteyim. Rabbimiz cümlemizi tevbe ve hidayete muvaffak eylesin. Âmîn!

Not: Beni Allâh için sevenlerden ricam bu şahsın kıskançlık nedeniyle bana yaptığı bu işler hakkındaki yazımı, kıskançlığın ne fena bir şey olduğunu ve insanı ne durumlara düşürdüğünü anlatma babında herkese okutmalarıdır.

8) Burada "Yûşâ tepesinde dua yapan" tabirini kullanırken orada dua yapan her hoca zan altında kalmasın. Orada Adem Şener Hoca Efendi'nin de dua yaptığını duydum. Kendisi Efendi Hazretlerimiz'in sevdiği hocalardandır. Dolayısıyla bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermiş olmayayım.

AHMET ZEKİ SARIHAN'IN İFTİRALARLA DOLU KİTABINA REDDİYELER

Avni'nin benim aleyhime konuşurmak için yıllardır yanından ayırmadığı Ahmet Zeki Sarıhan'ın benim hakkımda yazdığı kitaba gelince; kendisi bu kitabında ne bozuk inançlara sahip olduğunu ortaya koymuştur. Dolayısıyla böyle birinin beni sevmesi beklenemez. Bunlardan bazılarını maddeleyecek olursak:

a) Kitabının 15. sayfasında "Hazreti Osman'ın yaptığı hatalar, pusuya yatmış fitne ehlini harekete geçirmiştir. Sonunda Hazreti Osman bu fitne selinde boğuldu" diyerek hulefâ-i râşidînden bir zatı hata ile de değil, hatalarla suçlamaktadır.

b) Kitabın 18. sayfasında "Muaviye Yezid'in yaptığı bütün alçaklıklardan sorumludur, onun yaptıkları baştan aşağı yanlıştır ve İslam'a büyük zarar vermiştir" diyor. Oysa Ahmed ibni Hanbel ve Tirmizî'de geçen hadîs-i şeriflerde:

«اللَّهُمَّ عَلِّمْ مَعَاوِيَةَ الْكِتَابَ
وَالْحِسَابَ وَقِهِ الْعَذَابَ.»

"Ey Allâh! Ona Kitabı(n hükümlerini) ve hesabı öğret, onu azaptan da muhafaza et." (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:17152, 28/383)

«اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ هَادِيًا مَهْدِيًّا وَاهْدِ بِهِ.»

"Ey Allâh! Onu (Muaviye'yi) hidayet edici ve hidayet olunmuş biri eyle. Onunla da başkalarını hidayete erdir" (Tirmizî, Menâkıb:48, no:3842, 5/687; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:17895, 29/426) şeklinde Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu zata duaları vardır.

Bu dualar nasıl reddedilir. Sonra bu zat Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in kayınbiraderi ve kâtibidir. Ayrıca üç halifenin özellikle de Sarıhan'ın çok sevdiği (!) Ömer (Radiyallâhu Anh)'in Şam valisidir.

c) Kitabın 19 ve 20. sayfalarında Ehl-i Sünnet ulemasının geneli, özellikle de; "Muaviye ictihat yaptı, isabet etseydi iki sevap alacaktı, isabet etmedi bir sevap kazandı" diyen İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû) gibi büyük âlim ve müctehidler için "Yazık, çok yazık, bunlar Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e iftira etmekle kalmıyor, Muaviye'yi Peygamber'den üstün tutuyorlar" diyor ve bu görüşü savunan Büyük Üstat Necip Fadıl'ı da tenkit ediyor.

d) 22. sayfada Osmanlı sultanlarına da temas ediyor ve Büyük Şeyh Efendi Mustafa İsmet Garîbullah (Kuddise Sirruhû)'nun:

"Cihana gelmemiş böyle Şehinşah, Kuruldu sâyesinde bunca hankah" diyerek kendisine övgüler yağdırdığı ve bütün sultanlardan üstün tuttuğu, aynı zamanda İsmet Babamız'a mânen müntesip olup her cuma gecesi Yavuz Selim Câmii hazîresindeki türbesinde bizim tarîkâta mensup dervişlerin hatm-i hâce okumaları için vasiyeti bulunan Sultan Abdülmecid Han Hazretleri'ne "Lüks ve israfı birlikte içkiye müptelaydı" diyerek hakaret ve iftira ediyor.

e) 216 ve 221. sayfalarda Ömer Döngeloğlu'nun Akit'te çıkan bir röportajındaki "Bütün kabirlerde yatanlar evliyâ da olsalar dua-ya muhtaçtırlar. Onlardan da, onların aracılığıyla da bir şey istenmez. Onlardan himmet istemek için giden cehenneme doğru adım atmış olur ve şirke düşer" sözlerine reddiye yaptığım için beni suçluyor, onu haklı buluyor ve İbni Kemal Paşa'dan, İsmet Garîbullah Hazretleri'ne kadar bütün tasavvuf ehlinin hadis olarak naklettikleri "Kabir ehlinde himmet isteyin" rivayeti için "Tasavvufçular uydurdu ve böylece şirk kapısı açıldı" diyor. Ancak şu bilinsin ki Ömer Döngeloğlu daha sonra "Ben öyle demedim, gazete çarpıttı" diye bize haber gönderdi. Fakat ben gazete mi çarpıttı yoksa Hoca mı öyle dedi maalesef bunun sağlamasını yapamadım.

f) 222-227. sayfalarda ise mevlid kutlamalarını inkar eden, hurilerle cennette cinsî münasebet olmayacağını iddia eden ve cariyelerle nikahsız ilişkiye girilebileceğini beyan eden Mü'min Sûresi'nin 6. âyet-i kerîmesini reddedererek Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'i ve cariyeleriyle ilişkiye giren tüm sahabe ve sa-

lihleri zina ile itham eden Ali Rıza Demircan'a yaptığım reddiyeleri eleştiriyor, bazı konularda onu haklı görüyor.

g) 233-238. sayfalar arasında kendisine müstakil bir risale ile cevap verdiğim ve özellikle "Ehl-i Kitap için iman şartı ikidir, onlar Allâh'a ve âhirete inanırlarsa Müslüman olmadan da cennete girebilirler" şeklindeki görüşüne reddiye yazdığım Hayrettin Karaman'ı bayağı bir müdafaa ediyor.

h) 238-241. sayfalarda "Allâh da bir puttur" dediğini Şevket Eygi Ağabeyim'in yazılarından okuduğum militan Şîî olan Ali Şerîatî hakkındaki konuşmamı reddediyor ve dünya malına rağbet etmediği için bu adamı övüyor. Sanki dünyaya meyletmeyen koministler hak üzereymiş gibi!

i) Mustafa İslamoğlu'nun "Hayız kadınlar camiye giremez diyenler Yahudilere meyletmiştir" diyerek İmâm-ı Âzam dahil bütün müctehitleri ve âlimleri Yahudilere meyilli olmakla suçladığı "Yahudileşme Temâyülü" kitabını övme sadedinde; 242-243. sayfalarda "O kitabı ben de okudum çok güzel yazılmış, tam da günümüz Müslümanlarının nasıl Yahudileştiğini delilleriyle ortaya koymaktadır" diyecek kadar âlimâne (!) ve cesur ifadeler kullanıyor.

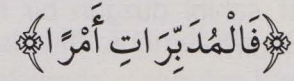
Duyan da bir âlim konuşuyor sanacak. Benim için "Bizim hangi kitabı okuyacağımıza Cübbeli mi karar verecek?!" demeyi biliyor. Ama Allâme-i Cihân (!) olan kendileri bu kadar müctehidi Yahudileşme temayülü ile suçlayan bir kitabı beğendiğini belirtme hakkını sonuna kadar kullanabiliyor.

i) 244-248. sayfalarda Büyük Ortadoğu Projesi'nin aleyhine yaptığım ve merhum Necmeddin Erbakan Hocamız'a övgülerde bulunduğum konuşmalarımı şiddetle tenkit ederek siyasi görüşler açıklıyor.

j) 248-251. sayfalarda "Şeyh uçmaz mürid uçarur" diye başladığı bölümde benim, şeyhim Mahmud Efendi Hazretleri'ni çok büyüttüğümü, aslında onun o kadar büyük olmadığını söylüyor. Arifan Dergisi'nde zikrettiğim "Ğavs-ı Âzam ve Sâhibuzzaman" ifadelerinde bir beşe-

ri zamanın sahibi olarak değerlendirmemi de şirk olarak nitelendiriyor.

Oysa Allâh-u Te'âlâ:

"İşleri yöneten meleklerle yemin ederim" (Nâzi'ât Sûresi:5) kavli-i şerîfinde meleklerle dahi yönetim vasfı isnad ediyor. Hal böyleyken Ehl-i Sünnet'e göre meleklerden üstün olan velîlere Allâh-u Te'âlâ'nın tasarruf ve yönetim yetkisi vermiş olmasını reddetmek cehl-i mürekkepten başka bir şey olmasa gerekir.

k) 254 sayfada "Vahiy ve hadis dışındaki anlatımlar ismi, cismi ve makamı ne olursa olsun külliyyen uydurmadır" diyerek yüz bini aşkın sahabenin ve milyonlarca müctehid, fakih, veli, sâlih zevatın nakil ve keşiflerini reddediyor. Ayrıca "Peygamberi mi dinleyeceğiz yoksa şeyhleri mi?!" diyerek meşâyih'in sanki Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e muhalif işler yaptığına dikkat çekiyor ve "Muaviye örneğinde olduğu gibi büyükler hep işlerini hikmetle yaparmış, onlar yanlış yapmazlarmış, onlar bizim bilmediklerimizi bilir, görmediklerimizi görürlermiş" diyerek evliyâullah ile dalga geçiyor.

l) 265. sayfada Yaşar Nuri Öztürk ve Aziz Bayındır dahil hiçbir profösörün hiçbir hadisi inkar etmediklerini söyleyerek onları övüyor. Halbuki bırakın hadisleri Yaşar Nuri'nin namazın beş vakit olduğundan tutun da alın yazısı olan kaderi dahi inkar ettiği sabittir.

Aziz Bayındır ise şeyhlerine rabita yapan tüm tasavvuf erbabını kafir saymaktadır. Hâlâ bu adamları övebilen bir zihniyet Avni gibi Mahmud Efendi Hazretleri'nin adamı olduğunu iddia eden birinin yanında ne ilginçtir ki azamî derecede kabûl görebiliyor.

m) 277. sayfada "2007 yılında Cübbeli'den de, cemaatten de, tarikattan da ayrıldım. Çünkü Cübbeli / cemaat / tarikat bizi soyup soğana çevirdi" diyerek yüce kapımıza büyük bir iftira yapıyor.

Bu adamın ne kadar yanlış yolda olduğunu anlamak için sadece bu söz bile yeter. Haydi diyelim ki Cübbeli bozuk bir adam, onu terk ettin, peki koca bir İsmailağa câmiasını ve yüce tarîkatı "Bizi soydular" diyerek itham etmek izan ve insaf sahibi düzgün bir Müslümanın yapacağı iş midir?!

n) Kitabın 172. sayfasında ise kendisi bana maddî-mânevî bunca zararlar verdikten sonra ben Beyan Dergisi'ndeki yazılarımı çekince Mehmet Talu'nun onunla ilişkiyi sürdürdüğünden bahsediyor ve: "İşin gerçeği Talu Hoca bize karşı samimi idi ve bizi seviyordu, yazı yazsa Cübbeli'nin kara listesine girecek, yazmasa bizi darıltacak. İki arada bir derede kalmıştı, orta bir yol buldu ve 'Her zamanki gibi yazılarımı gönderceğim, yazılarım orjinal isimle değil, müstear isimle yayınlansın' dedi" diye yazıyor.

Bu adamın beyanı vechile; Mehmet Talu Hoca bu itikatta olan biriyle, bizim bunca îkazlarımıza rağmen gizlice ilişki içinde olup ona desteğini sürdürdü ise bu husustaki gayesini cemaatimize açıklamalıdır, değilse bu kişiyi tekzip etmelidir.

o) Ehl-i Sünnet itikadının önemli meselelerinden biri olan tevessül (yüzü suyu hürmetine isteme) ve ruhların tasarrufu gibi konularda Avni'nin baş adamının nasıl bir inançta olduğunu merak etmiyor musunuz?!

Bakin kitabın 225. sayfasında Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in ve tüm sahabenin ameli olan tevessül ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in emrettiği kabir ziyareti hakkında ne hezeyanlar savuruyor:

"Kabirlerle tevessül, kabirler üzerine bina yapmak, kabirleri ziyaret etmek, onlar için mevlit düzenlemek, ruhların hayatta tasarruf ettiğine inanma gibi inançların da İslam öncesi dinlerden (bozulmuş, tahriفة uğramış ya da uydurulmuş) ve ehl-i kitap mensuplarından geldiği bir vakıdır."

Metindeki parantezi benim koyduğumu sanmayın. Saygı değer müellif onu da size kolaylık olsun diye koyuvermiş ya da bu hezeyana kaynak verdiği İbrahim Sarmış'a ait "Tasavvuf ve İslam" isimli kitaptan almış. Mühim olan bu sözü nakletmeden önce "Bu konu ile ilgili son

söz şudur" diyerek bu görüşü inanç olarak benimsediğini belirtmiş olmasıdır.

p) Sarıhan 220. sayfada "Başta Cübbeli olmak üzere kabir ehlinen yardım, himmet bekleyen herkese şu soruyu soruyorum: 'Madem kabir ehlinen yardım istenirdi, o halde Hazreti Ömer yanı başında duran Resulullah'ın kabrinden niçin himmet, yüzü suyu hürmetine yardım talep etmedi?!'" diyerek Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) vefat ettikten sonra Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hürmetine dahi Allâh-u Te'âlâ'dan bir şey istenemeyeceğini savunan Vehhâbilerle aynı kafada olduğunu açıklıyor. Zaten kitabının 25. sayfasında "Türbeler putçuluktur, bunu böyle söylemek Vehhabilikse ben Vehhabiyim" diyor.

r) Kadere "Tartışmalı fazlalık" diyerek Âmentü'yü beşe indiren, "Üç Muhammed" kitabıyla Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e ve sahabeye etmediği hakareti bırakmayan Mustafa İslamoğlu için de bakın 140. sayfada ne övgüler düzüyor: "Mustafa İslamoğlu ilmi ve bilgisi ile kendini ispat etmiş İslam aydını bilge bir hoca efendidir, güzel işler yapan bir ilim adamı olduğunu bilirim. İslamoğlu'nun para ve kadın konusunda bir takıntısını duymadık" diyor.

Sarıhan bu kadar sene yanımda dolaştığını iddia ediyor. Hiçbir yanışıma şâhit olduğunu söyleyemiyor. Ancak Mehmet Sağlamer'den duyduklarıyla bana bunca iftira atabiliyor. Fakat İslamoğlu hakkında internetlerde dolaşan mahkeme kararını hiç duymamış demek ki onu tezkiye edebiliyor! Bu meseleyi duysaydı kadın konusunu duymamasının sırrını çözmüş olacaktı.

Fakat İslam'a göre mahkeme kararlarıyla hüküm sabit olmadığından biz bu konuyu hiç dile getirmediğimiz ve getirmeyeceğiz. Ama iş dedikodulara kaldıysa Sarıhan'ın daha öğrenmesi gereken çok şey olduğu ortada!

Görüyor musunuz? Başkaları hakkında sâbit evrak dahi delil olmazken iş bize gelince bütün duyumlar kitaba yazılacak nitelikte bir huccet sayılabiliyor.

s) 290. sayfada benim hakkımdaki bu kitabı Yeni Şafak Gazetesi'nin beni provokas-

yonculukla suçlaması üzerine basmaya karar verdiğini yazıyor. Halbuki herkes şunu iyi biliyor ki Mahmud Efendi Hazretleri'ne verilecek ödülle alakalı merâsimi ben tertiplemedim. Ancak resmî izni görünce ilan ettim. Şeyhimin o kutlu gününü ilan da mı etmeyecektim?! Yoksa bazı hainler gibi insanlara "Oraya gitmeyin" mi diyecektim?! Zaten resmî izin iptal edilince, emniyetin beni araması üzerine "Sinan Erdem"deki toplantının iptali için yine ben basın toplantısı düzenledim.

Ayrıca o konuda Mahmud Efendi Hazretleri'nin o toplantının kendi talebiyle olduğuna ve Yeni Şafak Gazetesi'nin bu konuda bana iftira ettiğine dair sesli beyanı ana haber bültenlerinde bile yayınlandı. Kendisi bunu hiç mi duymadı ki o asılsız haberi bütün yazdıklarına mesned gösterebiliyor?! Mesnedi yalan ve iftira olanın yazdıkları nasıl doğru olabilir?!

ş) Yine kitabın 65. sayfasında Ali Polat'tan benim aleyhime bir nakil yaparak; 20 sene kadar önce bir vaazımda bir hasta için kovalarla para toplandığı sonra hastaya senetle cüzî bir miktar gönderildiği şeklinde büyük bir iftiraya yer veriyor. Ali Polat gerçekten böyle bir şey Sarıhan'a anlatmış mıdır? Öyleyse bunu îzah ve ispat etmelidir, değilse bu kişiyi tekzip etmelidir. Bu ne büyük bühtandır.

t) Kitabın 60-63. sayfalarında Ebû Bekir Sifil Hoca Efendi ile aramda maddi anlaşmazlıklar olduğunu ve onun da benim gibi dinden kazanıp dünyaya harcayan zümreden olduğunu yazıyor. Benim Ebû Bekir Sifil Hoca Efendi ile asla böyle bir sorunum olmamıştır. Kendisi de benim gibi Ehl-i Sünnet hassâsiyetine sahip nezih bir insandır. Tabî ki benim bu teşbihim Ehl-i Sünnet hassâsiyeti hakkındadır. Yoksa onun benden nezih olduğu nezdimde sabittir. Bu iftirayı da yeri gelmişken belirtmek istedim.

u) İşte Hazreti Osman'dan başlayıp bu fakire uzanan bühtan ve iftiralar zinciri, bizim sohbetimizde bulunanlarla, diğerlerinin sanatçılara, artistlerle ve zengin iş adamlarıyla sabahlara kadar çekirdek çitleyerek ve maç izleyerek oluşturdukları ilim meclislerinde (!) bulunanlar arasındaki farkı gözler önüne sermektedir. Biz aleyhimize yazılan bunca iftiradan üzülmüyo-

ruz, aksine doğru yolda olduğumuzu anlıyoruz. Zaten geçmiş büyüklere hatta meşâyih dil uzatan, sahabeye dahi çekinmeden iftira edebilen bir zihniyetin bizim aleyhimize yazdıkları bize şeref olarak yeter artar.

v) Bu şahıs iftirânâmesinin 282. sayfasında benim hakkımda uydurulan kaset nedeniyle Turgut Altınok, Deniz Baykal ve MHP'li 10 kişi gibi benim de hizmetlerimi bırakmam gerektiğini söyleyerek ağzındaki baklayı çıkarıyor ve kime hizmet ettiğini ortaya koyuyor. Halbuki şunu düşünemiyor. Onlar milletten rey istedikleri için öyle yapmaları icap ediyordu. Benim ise eşimden başkasıyla gayri meşru bir ilişkim olmamıştır. Üstelik ben kimseden ne para istiyorum, ne de rey! İsteyen dinler, isteyen dinlemez. Benim ne resmîyetim ve herhangi birinden ne talebim var ki neyi bırakacağım?!

y) Ey Ahmet Sarıhan ve onu benim aleyhime kullanmak için yanında gezdiren, onu meclislerde konuşturan ve ona kitap yazdırtan zihniyet! Siz çatlasanız da patlasanız da beni sevenler eksilmiyor, artıyor ve ben hizmetlerden geri durma niyetinde değilim, çünkü Şeyhim bana bu hususta izin vermiyor.

Ey Sarıhan! Sen evvelce Efendi Hazretleri'ne dahi akıl vermek için internetlere "*İsmailağa'da tefsir yazacak bu kadar hoca varken bu Efendi niçin Cübbeli'de ısrar ediyor?!*" şeklinde yazılar atacak kadar ileri gitmiştin. Ama ben ne yapayım?!

Seyfeddin Hoca dahil bir çok insan şuna şahittir ki ben defaatle tefsir hizmetinden azlim için Efendi Hazretleri'ne müracaat ettiysem de hiçbir zaman bu izni alamadım. Hatta bir seferinde "Meşayih senden başkasına rıza göstermiyor" buyurdular.

Kaç kere Medîne'ye yerleşmek için izin istedim. Bir kere "Ümmeti kime bırakacaksınız?!" diğer bir seferinde "Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) seni orda istemiyor, burada işin var" buyurdular. Bir defa ben: "Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) '**Allâh bu dini facir biriyle de teyid eder**' buyuruyor. O facir de ben olsam gerek" dediğimde "Kendine fâcir, fâsık deme, ben senin işlerinde bir yanlış görmüyorum" buyurdular.

Evvelce bir kere "Aramızdaki sevgiyi gizleyelim, sonra Yakub (*Aleyhisselâm*) ile Yûsuf (*Aleyhisselâm*)ın durumuna düşeceğiz, korkarım seni öldürürler de beni de üzerler" buyurmuştu.

Altı-yedi sene önce bir ziyaretimde 25 sene önceki bu sözüne atfen "Artık seni sevdiğimi açığa vurmakta bir mahzur görmüyorum. Ben seni o kadar severim ki sen dahi bilemezsin" buyurdular. Bu mealde yüzlerce söz ve beyan sayabilirim.

Ben sizin gibi kafama göre takılan, isteyince mürşidini bırakan biri değilim ki sizin gibilerin teklif ve tehditleriyle vazifelerimi bırakıp kaçayım. Benim elimde ne var?! Ben 12 yaşımda intisab ettiğim Yüce Mürşidim'den 35 senedir bağımsız hareket etmedim. Bundan sonra da etmem inşaallâh. Çünkü o Ğavs-ı Âzam (*Kuddise Sirruhû*) benim her şeyim. Benim doğduğum nikahı bile o kıymıştır. Daha 7 yaşlarımda iken babama "Bunun terbiyesini bize bırak" buyurarak fakirin yetiştirilmesini üstlenmiştir. O gün bu gün şeyhim benim her işimle ilgilenmiştir.

O velînimetim olan Yüce Müceddid (*Kuddise Sirruhû*) benim vefatımı dahi hesap ederek "Bana yakın bir mezar bul ki âhirette de bana tefsir okursun" buyurmuş ve bu sözden kısa bir zaman sonra onun medfen-i mübârekinin yakınında fakire bir kabir nasip olmuştur.

Beni esas sevindiren husus; böylece Üstadım Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*)nun bana imanla öleceğim ve âhirette de kendisinden ayrılmayacağıma dair büyük bir müjde vermiş olmasıdır. Gerçi senin gibiler evliyânın tasarrufuna ve Allâh-u Te'âlâ'nın bildirmesiyle gaybı bildiklerine inanmadığı için bu meseleleri pek önemsemezler ama herkes sizin gibi itikatsız değil ya!

Nitekim Yüce Şeyhim (*Kuddise Sirruhû*) daha tüyüm çıkmamışken bana cemaatimin ve çocuğumun çok olacağını haber vermiş ve bunlar aynı ile vâki olmuş ise bu gaybî müjdeler çıktığı gibi elbette diğerleri de çıkacaktır. Ayrıca bu fakir işini sağlam yapmak için 30 sene kadar evvel Efendi Hazretleri'nden âhirette bana özel şefaatinin lutfetmesini istediğimde genel bir vatte bulunmuştu ama ben husûsî bir himmet ve şefaathakki isteyince "Rabbim bana şefaathakki verirse söz sana şefaathakki edeceğim" buyurmuş-

tu. Allâh-u Te'âlâ beni bu sözleri geçersiz kılacak şirk, irtidat ve evliyâyı inkar gibi kötülüklerden muhafaza eylesin. Âmîn!

Eee Ahmet Sarıhan zihniyeti! Gördüğünüz üzere ben kendi elimde değilim, bazıları gibi ipsiz-sapsız biri hiç değilim, bu yüzden kusura bakmayın, aslanların silsilesini bırakıp da tilkilerin kuyruğuna takılmıyorum ve onların tekliflerini kabul edemiyorum, beni mazur görünler!

Son söz olarak şunu diyorum ki: "Evliyânın, bâhusus silsilemiz erlerinin ve hâssaten 15. asrın müceddidi Yüce Pîrimizin (*Kaddesallâhu Esrârahüm*) himmetleri dünya ve âhirette bana da, müntesip ve mü'tekidlerine de yeter!"

BENİ KISKANIP AŞAĞILIK PLANLARDAN MEDET UMANLAR HAKKINDA NİÇİN "ALLÂH İLE SAVAŞIYORLAR" DEDİM BİLİYOR MUSUNUZ?

Yazımın başında "Bana bu iftiraları atanlar Allâh-u Te'âlâ ile harp ediyorlar" demiştim, bu bapta bu sözümü şerhedecek olursam; sakın ha benim Sahîh-i Buhârî'de geçen:

«مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ.»

"Benim bir dostuma düşmanlık eden, muhakkak Bana harp ilan etmiş olur" (*Buhârî, Rikâk:38, no:6137, 5/2384*) hadîs-i kudsîsine kendimi dahil ederek sefil şahsımın ve âdî vücudumun "Allâh dostu" olduğunu îmâ ettiğimi felan sanmayın. Tabî ki Rabbimin düşmanı olmadığımı göre her mümin kadar ben de O'nun umumî velîlerindenim. Ama husûsî velîlik nere, ben nere?!

İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhû*)nun:

كَيْفَ الْوُصُولُ إِلَى سَعَادَ وَدُونَهَا
قَلُّ الْجِبَالِ وَدُونَهُنَّ خُيُوفُ

وَالرَّجُلُ حَافِيَةٌ وَلَيْسَ لِي مَرْكَبُ
وَلَيْسَ لِي مَالٌ وَالطَّرِيقُ مَخُوفُ

"O sevgiliye nasıl ulaşılır ki O'nun berisinde,
Dağların yüksek tepeleri var,
uçurumlar da onların gerisinde.

Ayağım yalın, merkebim yok,
Malım da yok, üstelik yol korkunç"

beyitlerindeki beyanı müvacehesinde bizim için
vusûl ve visal imkansız değilse de bayağı müş-
kil görünüyor. Ama büyüklerin:

Güçtür kati Hakk'ın yolu,
Dergahi hem gayet ulu.

Sıdk ile olmazsan kulu,
Etmez yolu âsan sana"

buyurdıkları vechile; sadakat ve doğruluk-
tan ayrılmazsak bu yol bize de kolaylaştırılır
inşâallâh!

Benim bu sözümdeki maksadıma gelince;
âlim-câhil, âmir-memur, zengin-fakir, kadın-
erkek herkesin ittifakla mâlum olduğu üzere
başıma açılan olaylardaki tek gaye beni halk
nezdinde itibarsızlaştırmak, bunu yapabilmek
için de lüks ve sefahet, haram ve işret içinde
yaşayan ve peşine gidilmemesi gereken biri ol-
duğum izlenimini insanlara vermektir.

Oysa bu olayların akabinde cemaatimiz hiç
eksilmemiş hatta itibarımız artmıştır. Demek ki
Allâh-u Te'âlâ'nın takdiri insanların birçoğunun
bizi sevmesi ve dinlemesi yönündedir ki her se-
ferinde kimse bu iftiralara kanmamaktadır.

Ama haset ve kıskançlıklarının mağlûbu
olan düşmanlarım Allâh-u Te'âlâ'nın bu kaderi-
ne asla rıza göstermeyerek yeni desîselere te-
şebbüs edip durmaktadırlar ki böyle yapmakla
onlar Rabbimin bana verdiği nimetlere dolay-
ısıyla da Rabbime karşı edepsizlik yapmış ol-
maktadırlar.

Otuz beş senelik tâlim-taallüm, vaaz-u na-
sihat ve tedris hayatımda ne maddî, ne âlevî ne
de ırz ve haysiyet konularında benden şikayetçi
olan bir kişi dahi ortaya çıkmamış olup, sevgili
mürşidim de bana konuşmaktan geri durma-
mamı emrediyorken, bugüne kadar konuşma-
larımdan milyonlarca insan istifade etmiş ve
hali hazırda ediyorken benim konuşmalarım-

dan yahut insanların beni dinlemesinden hatta
sevmesinden rahatsız olup önümü kesmek için
her türlü hîle-hud'a ve desîselere baş vurmanın
kıskançlıktan başka bir nedeni olduğu düşünü-
lebilir mi?! Şâirin:

كُلُّ الْعَدَاوَةِ يُزْجِي مَوَدَّتْهَا
إِلَّا عَدَاوَةً مِّنْ عَادَاكَ مِنْ حَسَدٍ

"Her türlü düşmanlığın dostluğa
dönüşmesi umulur,
Ama seni kıskandığı için düşman
olanınki müstesnâ"

dediği gibi bu planların bundan sonra da son
bulmasını beklememekteyim.

Şimdi hased meselesine gelince; kıskançlık
gökte ve yerde Allâh'a karşı işlenen ilk mâsiyet
özellikli taşımaktadır. Gökte İblîs'in Âdem
(Aleyhisselâm)a hasedi, yerde de Kâbil'in Hâbil
(Aleyhisselâm)ı kıskanması ve katletmesi bu sü-
reci başlatmıştır. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve
Sellem)in:

«كُلُّ ذِي نِعْمَةٍ مَّحْسُودٌ»

"Her nimet sahibi hasede maruz ka-
lır" hadîs-i şerîfi fehvasınca benim de bundan
kurtulmam düşünülemez. Bilinmelidir ki; hased
kişinin içinde gizli kaldığı sürece karşı tarafa
zarar vermeyeceği gibi ancak kişinin kendisine
zarar verir. Şâirin:

إِصْبِرْ عَلَى حَسَدِ الْحَسُودِ فَإِنَّ صَبْرَكَ قَاتِلُهُ
النَّارُ تَأْكُلُ نَفْسَهَا إِنْ لَمْ تَجِدْ مَا تَأْكُلُهُ

"Hasetçinin kıskançlığına sabreyle,
Gerçekten senin sabrın onu öldürür.

Ateş yakacak bir şey bulamaz ise,
Kendi kendini yiyip söndürür"

dediği gibi bu durumda mahsûd kişiye düşen
«وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ» diyerek sabr-ı cemil göster-
mesidir.

Fakat benim durumumda olduğu gibi, hasetçi kişi kıskançlığını iftiralarla, plan ve pusularla, hîle ve hud'alarla devreye sokup karşı tarafa, özel manada çoluğuna çocuğuna, sevenlerine, sayanlarına ve genel manada tüm Ehl-i Sünnet câmiasına zarar ve eziyet ulaştırma boyutuna vardırıdığında işte bu hased, felak (sabah)ın Rabbine sığınılacak raddeye ulaşmış demektir.

Zaten Felak Sûresi'nde geçen:

﴿وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ﴾

âyet-i kerîmesi de "Hasedini açığa vuran kıskancın şerrinden felakın Rabbine sığınırım" (Felak Sûresi:5) şeklinde tefsir edilmiştir. Artık bu hased:

﴿إِيَّاكُمْ وَالْحَسَدَ فَإِنَّ الْحَسَدَ يَأْكُلُ الْحَسَنَاتِ
كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ.﴾

"Hasetten sakının! (Çünkü) ateş odunları yiyip bitirdiği gibi kıskançlık da sevapları yer" (Ebû Dâvûd, Edep:52, no:4905, 4/427) hadîs-i şerîfinin müfâdı üzere, sarıklı-cübbeli de olsa, sabaha kadar teheccüd de kılsa sahibini âhiret müflisleri arasına sokacak boyutlara varmış demektir. Artık bu kıskançlık:

﴿الْحَسُودُ لَا يَسُودُ.﴾

"Kıskanç biri beyefendi olamaz" hikmetli ifadesi mücebince, sahibini her türlü iftiraya, rezalete ve âdîliğe düşürecek kadar sefil niteliktedir. Artık bu hased tarikat ehli ve hacı-hoca geçinen kişileri bile:

﴿أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ.﴾

"Yoksa onlar Allâh'ın, lütfundan kendilerine (peygamberlik gibi) bazı nîmetler verdiği kişileri mi kıskanıyorlar" (Nisâ Sûresi:54'den) âyet-i kerîmesiyle zemmedilen ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in:

﴿إِنَّ الْيَهُودَ قَوْمٌ حَسَدٌ.﴾

"Gerçekten Yahudiler çok kıskanç bir millettir" (İbni Hüzeyme, es-Sahîh, no:574, 1/288) hadîs-i şerîfiyle tescillenen Yahudi toplumuna tıpatıp benzeten ve Yahudiler gibi entrikalara teşebbüs ettiren bir fecaat ve felaket halini almış demektir.

Bu yüzden hasetçiler hasımlarını insanların gözünden düşüreyim derken kendilerinin cehenneme düşüklerini dahi önemsemez hale gelmişlerdir. Benim başıma gelenler de bu hasedin tezâhüründen başka bir şey değildir. Sevgili Üstadım Mahmud Efendi Hazretleri'nin, bazı yakın akrabalarının ismini vererek: "Ahmed'i kıskanıyorlar, onunla uğraşıyorlar" buyurmuş olması bu hususta yeterli bir delildir.

Zerre kadar imanı ve insafı olan biri "Bu adam gözden düşsün de ben cehenneme bile girmeyi göze alırım" diyebilir mi?! Ama birileri hem de ne biçim birileri bu kıskançlık gözlerini ve gönüllerini bürüdüğü için lisanlarıyla olmasa da halleriyle bunu diyebilmektedir.

Peki, benim mazhar kılındığım ilgi ve alakayı kıskanarak bu iftiralara kalkışanlar benim irademle mi yoksa Rabbimin iradesiyle mi savaşıyorlar?! Allâh-u Te'âlâ ile savaşıyorlar ise hiçbir zaman galip olma şansları yoktur.

Şâir bu konuda ne güzel söylemiştir:

أَيَا حَاسِدًا لِي عَلَى نِعْمَةٍ
أَتَدْرِي عَلَى مَنْ أَسَأَتِ الْأَدَبَ

أَسَأَتِ عَلَى اللَّهِ فِي فِعْلِهِ
فَإِنَّكَ لَمْ تَرْضَ لِي مَا وَهَبَ

"Ey benim nimetlerimi kıskanan kişi!
Biliyor musun sen kime karşı
edepsizlik etmektesin.

Sen Allâh'ın fiiline karşı terbiyesizlik içindesin,
Çünkü O'nun bana verdiğine rıza göstermemekte
(Niye ona verdin, yanlış ettin, bana vermeliydin' demekte)sin."

Netice olarak şunu diyebiliriz ki bir Müslümanın itibarını, ilmini, sevilmesini ve ilgi görmesini kıskananlar, nübüvvetin İsrailoğullarından alınmasını kıskanıp Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e yapmadıkları iftirayı bırakmayan Yahudiler gibi, Allâh'ın kader ve takdirinin düşmanlarıdır. Bundan dolayı Rabbimiz bir hadîs-i kudsîde:

«الْحَاسِدُ عَدُوٌّ لِنِعْمَتِي وَ سَاخِطٌ لِقِسْمَتِي الَّتِي قَسَمْتُهَا بَيْنَ عِبَادِي.»

“Kıskanç kişi benim nîmetimin düşmanıdır ve kullarım arasında yapmış olduğum taksîmime buğz edicidir” (*el-Hakîmü't-Tirmizî, Nevâdiru'l-usûl, 4/19*) buyurarak hasetçilerin kötü durumunu açıklamıştır.

Benimle ilgili konuda da sürekli “Cübbeli bu sefer bitti” diye yıllardır hakkımda çıkan her habere çanaklık yapan ve kulak kabartan kişiler gerçekten Allâh-u Te'âlâ'nın bu fakir hakkındaki kaderiyle çatışma içindedirler.

Ben bu itibarı yeni kazanmış değilim ve bu iş rastgele olmuş bir iş de değildir. Daha sakalım çıkmamışken Yüce Mürşidim Büyük Ğavs Mahmud Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*): “Ahmet! Diploma alma, bir de babanın dünya işlerine karışma. Diplomam yok diye bana vaaz ettirmezler diye de korkma. Söz veriyorum sana müşterin (cemaatin) çok olacak, seni her gittiğin yerde imam da ve vaiz de yapacaklar” buyurmuştu.

Yaklaşık 35 sene kadar önce söylenmiş bu kerametli söz, bundan 25 sene önce zuhur ederek camiler sohbetlerimize dar gelmeye başlamış, bir külliye yapılma ihtiyacı hasil olunca 20 sene kadar önce yüz dönümlük arazi içinde temeli atılan Çavuşbaşı Külliyesi'nde bazı geceler, değil sadece o yüz dönümlük alan, etrafındaki tüm yollar, Kavacık merkez, aşağı doğru Paşabahçe sahil yolu, tem yolunun tamamı, öte yandan Çekmeköy ve Ümraniye yolları dolup taşmıştır. Hatta bazı geceler bu izdihamdan birinci köprü'nün yolları bile nasibini almıştır. Bir mevlid gecesi Külliye'ye ulaşabilmek için Fatih Sultan Köprüsü'nün üzerinde iki saat beklediğim olmuştur. Bazen motorsiklete bindirilerek cemaate ancak ulaşabildiğim haberlere dahi konu olmuştur.

Gazete reklamı, radyo ve internet îlanlarının kullanılmadığı o günlerde o Külliye'de yüz binlerin toplandığı hatta Erzurum ve Tokat yörelerinden gelen onlarca otobüsün ve on binlerce insanın tem yolundan memurlar vasıtasıyla geri döndürüldüğü bütün haberlere konu olmuş hatta Akit gazetesinde Hasan Aksay Abimiz o ulu meşhedi Arafat mevkifine benzetmiştir. Daha sonra Efendi Hazretleri ile birlikte Külliye'ye gelen Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri de o cemaati Arafat vakfecilerine benzeterek hayranlığını açıklamıştır. Hocam Rasul Efendi'nin hocası Büyük Âlim Zavendikli Mustafa Efendi (*Rahimehullâh*) orada aylık mûtrad bir sohbebe iştirak ettiğinde gördüğü kalabalık karşısında: “Ben böyle bir kalabalığı Mekke-Medîne dışında bir yerde görmedim” demekten kendisini alamamıştır.

İşte bütün bunlar diplomanın, toplamanın değil, sadece kâmil bir mürşidin sözünü tutmanın bereketlerini ortaya koyan ve evliyâullahın gaypla ilgili kerametlerinin hak olduğunu gösteren hatta Yüce Şeyhimiz hakkında geçen asırlardaki evliyânın kerametlerinden açık ara önde giden çok büyük menkıbelerdir.

Dolayısıyla benimle uğraşanlar şunu iyi bilmelidirler ki onlar Allâh-u Te'âlâ'nın benim hakkımda takdir buyurduğu ve asrımızın en büyük velisi olan Mahmud Efendi Hazretleri vasıtasıyla bize önceden bildirmiş olduğu bir kadere ve hükme karşı durmaktadırlar.

Böylelerine ancak şâirin:

أَلَا أَيُّهَا النَّاطِحُ لِلْجَبَلِ الْعَالِي
أَشْفِقُ عَلَى الرَّأْسِ لَا تُشْفِقُ عَلَى الْجَبَلِ

“Ey yüksek dağa toslayan adam,
Sen dağa değil de başına acı”

şairini okumak münasip düşmektedir.

Allâh-u Te'âlâ cümlemizi sevmediği, razı olmadığı tüm huylardan, özellikle de İblis'i kâfir eden hased zemîmesinden halâs eylesin ve bu fakiri en hayırlı ve en yakın zamanda sizlerle cem eylesin. “Âmîn” diyen kuluna Rabbim rahmet eylesin. Âmîn!

Cübbeli Ahmet Hoca'nın Metris
Cezaevindeki Bir Fotoğrafı

MEVLİD KUTLAMALARININ TÂRİHİ SÜRECİ

Mevlid kutlamalarını genel mânâda (resmi tören anlamında) ilk başlatan zat büyük ve ulu hükümdarlardan biri olan Erbil hükümdarı (Salâhuddîn Eyyûbî'nin kayınbiraderi) Melik-i Muzaffer **Ebû Sa'îd Kökbörî** (Rahimehullâh) tır. Bu zâtın ardında bıraktığı çok güzel eserler mevcuttur. Şâm-ı Şerif'teki Kasiyûn dağının eteğinde bulunan Câmi-i Muzafferî'yi yaptırın da bu zattır.

İbni Kesîr (Rahimehullâh)ın "**el-Bidâye ve'n-nihâye**" adlı tarih kitabındaki beyanı vechile: "Çok büyük kahraman, cesur, zeki ve

âlim olan bu hükümdar her sene rabûlevvel ayında çok görkemli mevlid-i şerîf kutlamaları yapardı.

Şeyh **Ömer ibni Hattab ibni Dihye** (Rahimehullâh) Mevlid-i Nebî hakkında "**et-Tenvîr fî Mevlidi'l-Beşîri'n-Nezîr**" adında bir cilt eser yazarak kendisine sunmuş, o da ona bin dînar câize bahşetmiştir. **İbni Hallikân** bu kitabın sene 625'de altı celsede sultana okunduğunu ve kendisinin de bu meclislerde hazır bulunduğunu zikretmiştir.

Bu zâtin saltanat müddeti pek uzun sürmüş olup, kendisi Akka şehrinde Frenk gavurunu muhâsara etmiş iken sene 630'da ardında pek güzel övgüler bırakarak vefat etmiştir.”

Sibt ibnü'l-Cevzî (Rahimehullâh)ın **“Mir'âtü'z-zemân”** isimli eserindeki nakline göre; **Melik-i Muzaffer**'in bir mevlid kutlamasındaki ziyafet sofralarına şâhid olan bir zat o ziyafette beş bin baş pişmiş koyun, on bin tavuk, yüz at, yüz bin tabak yemek ve otuz bin sahan helva bulunduğunu nakletmiştir.

Erbil Atabeyi Begteginli **Melik-i Muzaffer** ulemâ ve tasavvuf ehlinin ileri gelenlerinin hazır bulunduğu bu törenlere bizzat iştirak eder, ulemâyâ ve evliyâyâ hil'atler (değerli kaftanlar) giydirir ve onlara hediyeler verir. Sûfîler öğle vaktinden imsağa kadar devam eden zikir ve semâ meclisleri tertip eder, yüce hükümdar da onlarla birlikte cezbeye gelip raks ederdi.

Böylece o her sene mevlid kutlamalarına üç yüz bin dînar harcama yapardı. İslam âleminin her bir cihetinden gelen misafirler için büyük bir kervansaray yaptırmıştı, buranın bakımı için de her sene yüz bin dînar harcardı.

O Yüce Sultan her sene Frenk gavurlarının esirlerini salma karşılığında aldığı yüz bin dînari bu uğurda harcardı.

Yine kendisi Haremeyn-i Şerîfeyn'in masrafları ve Hicaz'da bulunan su şebekelerinin bakımı için her sene otuz bin dînar harcama yapardı. Tabi gizlice verdiği sadakaların haddi hesabı yoktu.

Melik-i Nâsır **Salâhuddîn Eyyûbî**'nin kız kardeşi olan hanımı **Rabî'â Hâtun**'un anlattığına göre; kendi giydiği özel elbisesi ise beş dirhem bile etmeyen kalın bir kumaştandı.

Hanımı bu hususta kendisini eleştirince: “Beş dirhemlik bir fistan giyip kalan parayı tasadduk etmem, pahalı elbise giyip de fakiri miskini mahrum bırakmamdan daha hayırlıdır” diye cevap verdi. (Süyûtî, Hüsnu'l-maksid fî ameli'l-Mevlid, sh:42-45, Mir'âtü'z-zemân, 8/681, 683, İbni Hallikân, 3/449-450, Yûsuf en-Nebhânî, Cevâhiru'l-bihâr, 3/337-338)

MEVLİD KUTLAMALARININ HÜKMÜ

Ehl-i Sünnet imamları mevlid kutlamalarının hükmü hakkında sarîh beyanlarda bulunmuşlardır.

Şeyhu'l-İslam ve İmâmu'ş-şurrâh Hâfız **İbni Hacer el-Askalânî** (Rahimehullâh) mevlid kutlamanın hükmü sorulduğunda buna şöyle cevap vermiştir:

“Mevlid kutlamasının sünnette sâbit olan bir asla dayandığı benim nezdimde anlaşılabilir oldu. Şöyle ki **“Sahîhayn”**de geçen bir hadîs-i şerîfe göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Mûsâ** (Aleyhisselâm)ın ve ümmetinin kurtuluş günü olan Âşûra gününe şükür mâhiyetinde o günü oruçlu geçirmiştir.

Bundan anlaşıldığına göre **Allâh-u Te'âlâ**'nın muayyen bir günde lutfettiği bir nimete veya bir belayı kaldırmasına şükür olsun diye bâzı şükür fiilleri yapılabilir ve her senenin aynı günü geldiğinde bu şükür amelîyesi (tatbîkatı) tekrar edilebilir.

Allâh-u Te'âlâ'ya yapılacak şükür; secde, oruç, sadaka ve Kur'ân tilâveti gibi türlü türlü ibâdetlerle îfâ edilebilir.

Rahmet Peygamberi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in mevlid gününde dünyayı teşriflerinden daha büyük nîmet ne olabilir. O halde o günün özellikle tespit edilip, ibâdetlerle ihyâsı, yapılması gereken bir vazîfedir.”

İmâm **Ebû Abdillâh ibni'l-Hâc “el-Medhal”** isimli eserinde şunları söylemiştir: “Mevlid ayı **Allâh-u Te'âlâ**'nın üstün kıldığı, bizi de Yüce Peygamberiyle fazîletli kıldığı büyük bir aydır. Gönderilenlerin Efendisinin bize lütfedildiği bu mübarek ayda **Rabbimizin** bu yüce lütfuna şükür için ibâdetlerin ve hayırların artırılması gerekir.

Gerçi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu ayda diğer aylara nazaran fazla bir ibâdet yapmamıştır ama o bize acıdığı için ümmetine farz olmasın diye böyle yapmıştır. Lâkin pazar-tesi orucunun hikmetini beyan sadedinde:

«ذَٰكَ يَوْمٌ وُلِدْتُ فِيهِ.»

“O benim doğduğum gündür” (Müslim, Sıyam:36, no:2747) buyurarak, mevlid ayının fazîletine işaret etmiştir.

Zîra doğduğu günün şerefi, doğduğu ayın şerefini evleviyetle mutazammın bulunmakta (içinde barındırmakta)dir.

Artık bizim bu aya hakkıyla hürmet etmemiz ve diğer kıymetli aylara gösterdiğimiz tazimi bu aya da göstermemiz gerekmektedir. Zîra **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendi beyanıyla Âdemoğullarının Efendisidir.

Nitekim **Ebû Sa’îd el-Hudrî** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَأَنَا سَيِّدٌ وَلِدُ أَدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا فَخْرَ، وَأَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنَشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ وَلَا فَخْرَ، وَبِيَدِي لَوَاءُ الْحَمْدِ وَلَا فَخْرَ، أَدَمُ فَمَنْ دُونَهُ تَحْتَ لَوَائِي وَلَا فَخْرَ.»

“Ben kıyamet günü Âdemoğullarının Efendisiyim, bunu iftihar için söylemiyorum, Âdem de diğerleri de benim sancağımın altındadır” buyurmuştur. (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:2546)

Mekânların ve zamanların haddi zâtında şerefleri olmayıp onların teşrifi, seçkin kılındıkları mânâlar haysiyetiyle hâsil olmaktadır.

Dolayısıyla **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in doğumuyla seçkin kılınan bir ayın ve günün fazîleti inkâr edilemez.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in fazîletli zaman dilimlerini fazlaca iyiliklerle seçkin kıldığı bilinmektedir. O halde kendisine ittibâan onun doğduğu ay girdiğinde kendisine gereken ilgi ve ihtiram gösterilmelidir.

Nitekim **İbni Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ): **“Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in insanların en cömerti olduğunu fakat en çok ramazanda cömert olduğu”nu rivâyet etmiştir.

Hal böyle olunca biz de fazîletli zaman dilimlerine gücümüz nisbetinde tâzim ederek ona ittibâ etmeliyiz.

Eğer biri çıkıp da: **“Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) diğer aylarda iltizam ettiği fazlaca ibâdet vazifelerini bu ayda gerekli görmemiştir” diyecek olursa, buna şöyle cevap verilir:

“Onun kıymetli âdetlerini takip edenlerin mâlumu olduğu vechile **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ümmeti hakkında dâimâ tahfif ve kolaylık dilemiştir.

Hele kendine âit bir konu olduğunda buna özellikle riâyet etmiştir.

Nitekim **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) Mekke’yi haram kıldığı gibi kendisi de Medîne’yi haram kılmıştır. Fakat ümmetine hafiflik ve rahmet olsun diye Medîne’nin avının öldürülmesinde ve otunun koparılmasında bir cezâ tâyin etmemiştir. Demek ki bizler imkân nisbetinde mevlid ayında ibâdât-ü taatlerimizi ve sadakalarımızı artırmalıyız.

Bunu yapamayan ise en azından bu şerefli aya tâzimen haramlardan ve mekruhlardan daha ziyâde sakınmalıdır. Böyle yapması her zaman kendisinden istenmekteyse de ramazan ayında ve haram aylarda olduğu gibi bu ayda da bu talep kendisine tekidli olarak yönelmektedir.

Hâfız **Şemsüddîn el-Cezerî** (Rahimehullâh) **“Arfü’t-ta’rîf bi’l-Mevlidi’s-Şerîf”** isimli eserinde mevlid ihtifâlini tasvib mâhiyetinde şunları demiştir:

“Ebû Leheb ölümünden sonra rüyâda görüldüğünde kendisine halini sorana: ‘Cehennemdeyim ama **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in doğumunu müjdelediği zaman sevincimden câriyem **Süveybe**’yi âzâd ettiğim için ve sonra onun **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i emzirmesi nasip olduğu için her pazartesi gecesini azâbım hafifletiliyor ve parmaklarımın arasından bir miktar su emiyorum’ diye cevap vermiştir.”

Kendisinin zemmi hakkında Kur’ân sûresi nâzil olan **Ebû Leheb** gibi bir kâfir mevlid gecesini yaşadığı sevinçten dolayı cehennemde iyi bir karşılık buluyorsa, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu

Aleyhi ve Sellem)in ümmetinden olan muvahhid bir Müslüman kişinin, Peygamberinin doğumuyla sevinmesinden ve onun sevgisi uğrunda gücü nisbetinde hayırlar yapmasından faydalanması nasıl düşünülebilir?!

Yemin ederim ki böyle bir müminin **Kerîm** olan **Mevlâ**'sından alacağı karşılık mutlaka **Rabb**inin fazl-u keremiyle Na'îm cennetlerine girdirilmesi olacaktır.

Kemal el-Üdfüvî (*Rahimehullâh*) "**ed-Tâli'u's-sa'îd**" isimli kitabında şöyle anlatmıştır: Kûs şehrinin sâkini ve ulemâ-i âmilînin efdali olan **Muhammed ibni İbrâhîm es-Sebtî** (*Rahimehullâh*) mevlid günü medreseleri dolaşır ve müderrislere: "Ey fakih! Bugün sevinç günüdür, çocukları evlerine gönder" derdi ve onun bu kavliyle medreseler dağılırdı.

Ebû Hayyân gibi birçok muktedir âlimin hocası olan, birçok ilimde mütefennin ve amelde müteverri' bulunan (şüphelerden dahi sakınan) böyle bir Mâlikî fakîhinin mevlid günü talebeleri evlerine göndermesi onun mevlid kutlamalarını takrir ettiğine dâir büyük bir delil teşkil etmektedir.

Hâtimetü'l-muhaddisîn (muhaddislerin sonuncusu) kabul edilen İmâm-ı **Süyûtî** (*Rahimehullâh*) mevlid ihtifalinin hükmü hakkındaki bir suâli şöyle cevaplandırmıştır:

İnsanların bir araya gelerek, Kur'ân-ı Kerîm tilâvetinden sonra **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in yaratılışının başlangıcına dâir ve doğumu sırasında vukû bulan harikulâde olaylar hakkında vârid olan rivâyetleri anlatmaları, daha sonra da kendilerine sunulan ziyafetten yiyerek dağılmaları şeklindeki bir uygulamadan ibâret olan mevlid kutlamaları, hiç şüphesiz ki iştirakçilerine sevab kazandıracak güzel bir ameliyedir.

Zîra bu, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) in kadrine tazim, ayrıca mevlid-i şerîfi münasebetiyle sevinç ve ferah izhârından ibarettir.

Meşâyıhtan biri âlem-i mânâda **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i görerek: "Sizin mevlidiniz uğrunda insanlar ferah ve sürura delâlet eden birçok kutlamalar yapıyorlar, buna rızânız var mı?" diye sorduğunda **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

«مَنْ فَرِحَ بِنَا فَرِحْنَا بِهِ.»

"**Kim bizimle ferahlanırsa biz de onunla ferahlarız**" buyurdu. (*Fethullâh el-Bennânî, Fethullâh fî Mevlidi Hayri Halkıllâh, sh:159*)

Şeyh **Zerrûk** (*Rahimehullâh*)ın Şeyh **ibni 'Abbâd** (*Rahimehullâh*)tan nakline göre mevlid günü oruç tutmak mekruh sayılmıştır.

Çünkü o gün ferah ve sürûra delalet eden şenlikler yapılmalı, kandiller yakılmalı, güzel elbiseler giyilmeli ve herkes birbirini tebrik etmelidir.

Ameller niyetlere göredir ve herkes niyetine göre kazanır.

Şeyhu'l-İslam **Abdulkâdir el-Fâsî** (*Rahimehullâh*) rabûlevvel hilali görüldüğünde: "İki cihan saâdetine vesile olan **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in mevlid ayı geldi" diye Kutb-u Ferdânî **Abdullâhi Ğazvânî** Hazretleri'nin sevincinden zılgıt söylediğini nakletmiştir.

Ulemânın şöyle dediği nakledilmiştir: **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) hürmetine efdalü'l-ümem (ümmeatin en üstünü) kılınan bu ümmetin, onun doğum gecesini en büyük bayramlardan biri olarak kutlamaları, son derece sevinçlere boğulmaları, gariplere ve fakirlere ikramda bulunarak **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e mânen yaklaşmaları, yetimlere, dulalara ve zayıflara yardım husûsundaki vasiyetlerini tutmaları, mevlid kıssasını bütün ümmetin kulaklarına duyurmak için sıralı okumaları gerekmektedir.

Tâ ki bu sâyede herkes **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in **Allâh** katındaki şerefini ve onun gibi bir insan yaratılmadığını daha iyi anlayabilsin. (*Süyûtî, Hüsnü'l-maksid fî ameli'l-Mevlid, sh: 41, 55-60, 63, 65-67, Fethullâh el-Bennânî, Fethullâh fî Mevlidi Hayri Halkıllâh, sh:159-160*)

MEVLİD GECESİNE BAYRAM GECESİ DENİLMESİ

Seyyid **Muhammed Alevî** Hazretleri'nin beyanı vechile: Ulemânın ve evliyânın mevlid gecesi hakkında bayram gecesi tâbirini kullanmaları, ramazan ve kurban bayramları gibi şerîatta müteber bir bayram olduğu anlamına gelmez. Çünkü İslam'da ancak iki bayram olduğu herkesin mâlûmudur. Lâkin mevlid günü hakkında kullanılan bayram tâbiri örfe mebnîdir.

Nitekim insanlar sevinçlerini izhar edecekleri her vesileyle: "Sizin gelişiniz bayramdır, size kavuşmak bayramdır" gibi tabirler kullanmaktadırlar. Şâirin şu sözünde de buna rastlamaktayız:

عِيدٌ وَعِيدٌ وَعِيدٌ صِرْنَ مُجْتَمِعَةً
وَجْهَ الْحَبِيبِ وَعِيدُ الْفِطْرِ وَالْجُمُعَةِ.

"Bayram üstüne, bayram üstüne
bayram bir arada,

Sevgilinin yüzü, ramazan bayramı
bir de cuma."

Ancak şunu ifade etmeliyiz ki; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in mevlid gününe bayram dememizin sebebi onun bayramdan daha büyük ve daha faydalı olmasındandır.

Nitekim bayram senede bir kere gelir, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in mevlidiyle ihtifal ve onun siyretine gösterilen îtinâ ise hiçbir zaman ve mekân ile kayıtlanmaksızın sürekli olmalıdır.

Ayrıca İslam'da değerli kabul edilen bayram ve kandil mevsimlerinin hepsi de **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in doğum gününün hasenâtından birer hasene sayılır.

Zîra onun mevlidi olmasaydı ne peygamberlik olacaktı, ne Kur'ân-ı Kerîm inecekti, ne isrâ ve mi'râc yaşanacaktı, ne hicretten bahsedilecekti, ne Bedir'de yardım gelecekti, ne de Mekke fethi gerçekleşecekti.

Bu yüzden **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in mevlidi bütün hayırların menbaı kabul edilmektedir.

Seyyid **Muhammed Emin Kütbî** (Rahimehullâh) bu mânâda ne güzel söylemiştir:

يَا لَيْلَةَ الْإِثْنَيْنِ مَاذَا صَافَحَتْ
يُمْنَاكَ مِنْ شَرَفٍ أَشَمَّ وَمِنْ غِنَى
كُلِّ اللَّيَالِي الْبَيْضِ فِي الدُّنْيَا لَهَا
نَسَبٌ إِلَيْكَ فَأَنْتَ مِفْتَاحُ السَّنَا
فَالْقَدْرُ وَالْأَعْيَادُ وَالْمِعْرَاجُ مِنْ
حَسَنَاتِكَ اللَّاتِي بِهِزْنَ الْأَعْيَانَا

"Ey pazartesi gecesi! Senin o sağ elin,
Ne büyük bir şeref ve zenginlikle musâfaha etti.

Dünyadaki aydın gecelerin
her birinin sana,
Bir nispeti vardır, yüksekliğin
anahtarı sensin ama.

Kadir gecesi de, bayramlar da hep senin,
Gözleri kamaştıran güzelliklerindedir mi'râc da."

(Seyyid Muhammed ibni Alevî, el-İhtifâl bi zikra'l-Mevlidi'n-Nebeviyyi'ş-Şerîf, sh:9-11)

MEVLİD AYININ VE MEVLİD GECESİNİN FAZİLETİ

İsmâ'îl Hakkı Bursevî Hazretleri'nin beyanına göre; ehli ilim (ilim ehli zatlar) ramazan ayının bütün aylardan üstün olduğu husûsunda ittifak etmişlerdir.

Çünkü o, Kur'ân-ı Kerîm'in indirildiği aydır. Ondandır rabîulevvel ayı gelir, zîra o **Rahmân Te'âlâ**'nın sevgilisinin doğduğu aydır. Gecelerin en fazîletlisine gelince; bir kavle göre Kur'ân-ı Kerîm'in kendisinde nâzil olduğu kadir gecesi efdaldır. Diğer görüşe göre ise Mevlid-i Muhammedî gecesi daha fazîletlidir.

Zîra o gece olmasa ne Kur'ân indirilecekti, ne de kadir gecesi belirlenecekti. Bu yüzden **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in şefaatine ulaşmak ve civarına kavuşmak isteyen ümmetinin mevlid ayına ve gecesine son derece tâzim etmeleri gerekmektedir. (İsmâil Hakkı Bursevî, Rûhu'l-beyan, 2/193)

"el-Mevâhib" isimli eserde zikredildiğine göre; **Âdem** (Aleyhisselâm)'ın yaratıldığı cuma günü herkese istediği şeyin verileceği bir dua kabul saatiyle seçkin kılındığına göre Gönderilenlerin Efendisinin doğduğu saatte yapılan dualar hakkında ne düşünülmalıdır?!

Şîhâb-ı Hafâcî (Rahimehullâh)a âit **"Nesîmü'r-riyâz"** isimli eserde zikredildiğine göre **Âdem** (Aleyhisselâm) hakkında cuma günü neyse **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkında da pazartesi günü aynıdır. (Yûsuf en-Nebhânî, Cevâhiru'l-bihâr, 3/ 425-426)

Nasıl ki **Âdem** (Aleyhisselâm) cuma günü yaratılmış, cuma günü dünyaya inmiş, cuma günü tevbesi kabul olmuş ve cuma günü vefat etmiştir, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de pazartesi günü doğmuş, pazartesi günü peygamber olmuş, pazartesi gecesi mî'râca çıkmış, pazartesi günü Mekke'den çıkmış, pazartesi günü Medîne'ye girmiş ve pazartesi günü vefat etmiştir.

"El-Mevâhib" isimli eserde zikredildiğine göre: **"Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in doğum gecesi üç yönden kadir gecesinden efdal tutulmuştur.

1) Mevlid gecesi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in dünyâyı teşrif gecesidir, kadir gecesi ise onun şerefine verilmiştir. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e verilen Kur'ân-ı Kerîm sebebiyle şeref kazanan kadir gecesi elbette Kur'ân-ı Kerîm'in kendisine indirildiği zâtın doğum gecesi kadar efdal olamaz.

2) Kadir gecesinin şerefli kılınma nedenlerinden biri de meleklerin o gece dünyâya nüzûlüdür.

Mevlid gecesi ise **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in zuhûruyla şeref kazanmıştır. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) meleklerden daha şerefli olduğuna göre onun teşrif gecesi meleklerin teşrif gecesinden efdal olur.

3) Kadir gecesi sadece âhir zaman ümmetine lutfedilmiş iken, mevlid-i şerîf gecesi bütün yaratıklara lutfedilmiş bir gecedir, çünkü **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sâde bu ümmet için değil, bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir.

Zâten bütün âlemlerin yaratılması da o yaratılacağı için gerçekleşmiştir. O halde mevlid gecesinin faydası daha umûmi olduğu yönüyle de kadir gecesinden üstün olmuştur.

"Mefâhiru'l-İslam" isimli eserde İmâm-ı **Ahmed** (Radıyallâhu Anh)'ın şöyle dediği nakledilmiştir: **"Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in nûr-u şerîfi **Âmine Vâlide**'nin batn-ı şerîfine cuma gecesinde hulûl ettiği için, cuma gecesi kadir gecesinden efdal olmuştur."

İşte bütün bu anlatılanlardan anlaşıldığı üzere mevlid ayının ve gecesinin fazîlet ve şerefi kesinlikle sabit olmuştur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in mevlidini kalplerin baharı yapan **Allâh-u Te'âlâ**'yı tesbih ederiz.

يَقُولُ لَنَا لِسَانُ الْحَالِ مِنْهُ
وَقَوْلُ الْحَقِّ يَعْتَذِبُ لِلْسَّمِيعِ
فَوَجْهِي وَالزَّمَانُ وَشَهْرُ وَضْعِي
رَبِيعٌ فِي رَبِيعٍ فِي رَبِيعٍ

"Onun tarafından lisân-ı hâl bize
şöyle demektedir,
Gerçekten hak söz dinleyene
tatlı gelmektedir.

Benim yüzüm, doğduğum mevsim ve ay,
Bahar içinde, bahar içinde bahar."

(Fethullâh el-Bennânî, Fethullâh fî Mevlidi Hayri Halkillâh, sh:157-158)

MEVLİD KUTLAMANIN SEBEP OLACAĞI BÂZİ FAZİLETLER

Ulemâ mevlid ihtifallerinin bâzı hikmetlerini birkaç maddede açıklamışlardır:

1) Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in doğumuyla alâkalı kutlamalar belli bir zamanla mukayyed olmadığı için ferah, sürûr ve neşat vâki olan her fırsatta ve her meşrû münâsebetle mevlid kutlanmaktadır. Lâkin mevlid ayı olan rabîulevvelde ve mevlid günü olan pazar-tesi gününde bu ihtifaller artmaktadır.

Akıllı bir kişinin bunun sebebini ve hikmetini sorması anlaşılır bir şey değildir. Çünkü bunu soran: “Siz peygamberinizin doğumuna niçin seviyorsunuz?” demiş olmaktadır ki, **Allâh**'a ve Peygambere inanan bir Müslümanın böyle bir şey sorması mümkün müdür?

Böyle bir soruyla muhâtap olanın: “Ben **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in doğumuyla sevinçli olduğum için kutlama yapıyorum, evet ben onunla mesrûrum, çünkü onu seviyorum, evet ben onu seviyorum çünkü ben müminim” demesi yeterlidir.

2) Bu kutlamalar Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in sîretini, yaşantısını ve fazîletlerini dinlemek, onun hakkında söylenmiş olan medhiyeleri işitmek, yemek yedirmek, fakirlere ve muhtaçlara ikramda bulunmak ve müminlerin kalplerine sevinç aşlamak gibi birçok fazîleti de beraberinde getirmektedir.

3) Bu kutlamaların özel bir gecede ve belli bir keyfiyette yapılması hakkında namaz ve oruç hakkında olduğu gibi bir nas mevcut değilse de şerîatta buna mânî bir delil de yoktur.

Zîra zikir ve salevât meclislerinde toplanmak, mümkün oldukça ihtimam gösterilmesi gereken hayırlı amellerdendir.

Bu içtimâların özellikle mevlid ayında ve mevlid gecesinde olması ise insanların bu mevsimde daha hevesli olmaları ve bu meclislere iştirake daha çok yönelmeleri nedeniyle ki böylece onlar zamânı

hâzırdan zamân-ı mâziye intikal ederek **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)le alâkalı şuurlarını artırabilmektedirler.

4) Bu toplantılar hiç şüphesiz ki Allâh'a davet yolunda çok büyük bir vesîle ve kaçırılması gereken altın bir fırsattır.

Âlimlerin ve tebliğcilerin bu fırsatı değerlendirerek mevlid okunmadan önce ümmete **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in ahlâkını, âdâbını, ahvâlini, siyretini, muâmelâtını ve ibadetlerini anlatarak onları hayra ve felaha irşad etmeleri ve onun dinine sonradan sokulan bütün bidatlerden ve fitnelerden onları sakındırmaları gerekmektedir.

Zâten mevlid meclisinde hazır bulunup da din adına bir şey istifade etmeyen kişi mevlid-i şerîfin bütün hayırlarından mahrum demektir. (*Seyyid Muhammed ibni Alevî, el-İhtifâl bi zikra'l-Mevlidi'n-Nebeviyyi's-Şerîf, sh:11-14*)

TEHNİE-İ VİLÂDET-İ NEBEVİYYE

Mefhar-i Mevcûdât olan Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i Rahmeten li'l-âlemîn olarak gönderen Allâh-u Tebâreke ve Te'âlâ'ya nihâyetsiz hamd-ü senâlardan ve “Mevlidime tâzim edene kıyâmet günü şefaâtçi olurum” buyuran Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e, sâir Enbiyâ-i İzâm'a, Ümmehâti'l-mü'minîne ve Cemî'-i Ashâb-ı Kirâm'a hudutsuz salât-ü selâmlardan sonra!

Âlem-i İslâm'ın ve hâssaten ihvân-ı kirâmın Mevlid-i Şerîf ayını ve vilâdet-i Ahmediyye gecesini tebrik eder ve bu sevinçlerimizin Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in de bizimle ferahlanmasına vesîle olmasını Cenâb-ı Mevlâ'dan niyâz ederim.

Mahmud Ustaosmanoğlu
İsmâilağa Câmii Emekli İmam Hatîbi

LEYLE-İ MEVLİD TEBRİĞİ

“Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik” buyuran Allâh-u Te'âlâ'ya bi ğayr-i had hamd-ü senâlardan, “Kim bizimle sevinirse biz de onunla seviniriz” buyuran Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e, diğer Rusul-ü Kirâma, Ehl-i Beyt'i Mustafâ'ya, Âl-i Ezvâc-ı Tâhirât'a ve bilâ istisnâ bütün eshâb-ı 'ızâma bî nihâye salât-ü selâmlardan sonra!

Bütün İslâm Âlemi'nin, özellikle siz Kasr-ı Ârifan okuyucularının Rebûlevvel ayını ve Mevlid-i Şerîf gecesini tebrik eder ve bu coşkulu kutlamalarımızın Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in dünyada himmetlerini, âhirette de şefâatlerini kazanmamıza vesîle olmasını Mevlâ-i Zü'l-Celâl'den niyâz ederim.

Ahmet Mahmut Ünlü

ESSELAMUNALEYKUM

Çok kıymetli Hocam;

Bende sizin vesilenizle İslamı tanıyan ve ehli sünnet itikadını öğrenenlerdenim. Her gün 4-5 saat sohbetlerinizi dinlemeden duramam. Hatırlarsanız en son Flash tv sohbetlerinden birisinde, size Flash tv de yapmış olduğunuz sohbetlerinizi yazmış olduğum defteri vermiştim.

Sizin yapmış olduğunuz sohbetleri deftere yazıp, bildiğiniz üzere 150 kişi kadar bir sohbet grubuna okuyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyor ve senelerdir sizin sohbet ve kitaplarınızı insanlara tavsiye ediyor, âcizane anlatmaya çalışıyorum.

Sizin ceza evine girmenizden bir hafta önce sohbet grubumla birlikte Bursa'daki aylık sohbetinize gelip, sizden dua alıp mübarek ellerinizden öpmek istiyorduk; fakat nasip olmadı.

Haberlerden sizin tutuklandığınızı öğrenince dünya başıma yıkıldı içim öyle daraldı ki nefes alamaz hale geldim. Çaresiz bir halde bir odaya kapanıp Rabbimden yardım istemeye başladım.

Sonra İbrahim (Aleyhisselam)'ın Rabbimizden isteği aklıma geldi;

" Hani bir zaman İbrahim Ey Rabbim (imanımın ilimden ayana yükselmesi için) bana göster ki, ölüleri nasıl dirilteceksin? demişti. O (Allah'u Teâlâ da O na) Yoksa sen (Benim yeniden diriltmeye kadir olduğuma) inanmadın mı? buyurmuştu. O da "Evet (inandım) velâkin (gözüm ile görerek) kalbim iyice yatışsın diye (bu istekte bulundum)". İşte bu ayet getirildi kalbime Rabbim tarafından.

Bende Allah'ımdan hocamın başına gelen olaydan dolayı kalbimin yatışmasını istedim. İbrahim (a.s) gibi gözümle görmek istedim. O küçük odada bir ben bir de(mekândan münezzeh olarak) Rabbim vardı. Şunu da belirtiyim ki hocam sizinle alakalı kalbimde zerre kadarda olsa en ufak bir şüphe hâsil olmadı. Eğer en ufak bir şüphe geldi de yazdımsa bu mektubu sizin tabirinizle Allah'ın meleklerin ve tüm insanların laneti benim üzerime olsun. Bunları düşünerekten Rabbime dua ederken Allah'ım (Celle Celaluhu) hatırıma şunu getirdi.

Ey kulum! Madem benden yardım istiyor ve hocanın ne kadar pak ve temiz olduğunu görmek istiyorsun sünnete uyarak Kuran-ı Kerimi eline alarak tevafuk bir sayfa aç bakalım karşına ne çıkacak?

Kuran-ı Kerim'i elime alıp açtığım da Rabbim şu ayetleri karşıma çıkardı sanki İbrahim (Aleyhisselam) gibi gözünle de gör;

Nur Suresi 11. Ayet:

"Rabbimiz buyuruyor ki Şüphesiz (sevgilimin sevgilisi olan Aişe'nin) ((Mahmud'umun sevgilisi Ahmed'in)) iffeti hakkında) o büyük uydurmayı (meydana) getirmiş olan kimseler, içinizden (münafıkların başını çektiği onla kırk arası) bir topluluktur. Siz onu kendiniz için (Allah katında) bir şer saymayın. Doğrusu o sizin (sevap kazanmanıza sebep olacağı) için büyük bir hayırdır.

Onlardan her bir kimse için, günahattan kazanmış olduğu şey (nispetinde ceza) vardır. Ama onlar arasında (günahın) büyüğünü üstlenen o (ibni übey adındaki).. (.....).(size bu iftirayı atanlar) özellikle onun için pek büyük bir azap vardır."

12. Ayet: "On (ların konuştuğun)u duyduğun zaman (tekbir can gibi olan) imanlı erkelerle imanlı kadınlar, kendi canları (ve anneleri yerinde olan bir hanım) ((babaları yerinde olan bir alim)) hakkında bir hayır (ve iffet) düşündeydi de "işte bu pek açık bir yalandır.! Deselerdi ya..!"

13. Ayet: " O (iftirayı çıkara)nlar buna dair dört şahit getirselerdi ya!! Şahitler getiremediklerine göre, işte sana.! Onlar Allah katında (ki şeriat hükmünde) yalancılardan ta kendileridirler."

14. Ayet: " Eğer o dünyada (tevbe etme fırsatı dâhil bunca nimetler bahşeden) ve ahrette (afv-u mağfiret buyuran) Allah'ın fazlu Rahmeti (iyilik ve acımasının eseri) sizin üzerinizde bulunmasaydı, içine dalmış olduğunuz (bu yalan ve iftira dolu şey) sebebiyle çok büyük bir azap elbette size (şimdiden) dokunmuş olurdu (ki, ona nispetle, kınama ve sopa yeme cezaları pek hafif kalırdı.)"

15. Ayet: " Ne zaman ki siz (şu haberi duydunuz mu diyerek birbirlerine sorarak) onu dillerinizle karşılayıp alıyordunuz ve (doğruluğu) hakkında sizin için bilgi bulunmayan şeyi de ağızınızla söylüyordunuz. Birde onu (sorumluluk getirmeyecek) pek kolay bir şey sanıyordunuz. Halbuki o Allah indinde pek büyük (azabı getiren bir söz) dü!."

16. Ayet: " Onu duyduğunuz da (şaşkınlığa kapılarak) (inanılacak şey değil.! Ey Rabbim) Tesbih (ve tenzih) Sana ...!! İşte bunu konuşmamız bizim için (yakışan bir şey) olamaz..! İşte bu, hayrete düşürecek pek büyük bir yalandır! Deseydiniz ya!"

17. Ayet: "(Yaşadığınız sürece) ebediyen bunun benzerin (i uydurmaya ve dinlemey)e dönmemeniz için Allah size vaaz etmektedir. Eğer (İslam'a) inanan kimseler olduysanız .(Bu nasihate kulak verin. Çünkü gerçek iman, iftira, gıybet ve dedikodu gibi çirkin işlerden engeller)"

18. Ayet: "Allah size (şeriat hükümlerini ve Müslümanlarla adab-ı muaşeret meselelerini beyan eden) ayetleri açıklamaktadır. Allah (yarattıklarının küçük büyük tüm hallerini dolayısıyla Aişe'nin ((Ahmed'in)) beraatını hakkıyla bilen bir) Âlim'dir. (tüm yaptıklarını yerli yerinde yapan bir) Hâkim'dir."

19. Ayet: "O kimseler ki, iman etmiş olan kimseler içerisinde (zina ve iftira gibi) o pek çirkin hasletlerin (haberinin) yayıl (ıp duyul) masını istemektedirler; gerçekten de onlar için, dünyada ve ahrette çok acı verici büyük bir azap vardır.

(Nitekim onlardan bir kısmı dünyada çolaklık, körlük ve had cezasına çarpılma gibi belalara uğramışlardır. Ahiretteki yerleri ise cehennemdir.) Allah (kalplerdeki istek ve kasıtlar dâhil her şeyi hakkıyla) bilmektedir. Sizler se (Allah'u Teala'nın bildiklerini) bilmemektesiniz."

20. Ayet: "Eğer Allah'ın fazl-u rahmeti (iyiliği ve acıması) sizin üzerinizde olmasaydı ve gerçekten Allah (kullarını çok esirgeyen bir) Rahim olmasaydı (iftiraya uğrayanın beraatını açıklamaz, iftira edenleri de peşinen cezalandırırdı)!"

Bu son ayetin müjdesiyle, zafer sizin ve size inanların olacak. Allah'ın izniyle..! Rabbim sizi Efendi Hazretlerimize ve Ehli Sünnete bağışlasın inşaAllah.

Bütün bu başıma gelen olayı mektubuma dökmeye en ufak bir yalanım varsa, dünyada rahat görmeyeyim ahrete de imansız gideyim.

Ebu Bekir (Radıyallahu Anh) edasıyla..

Cübbeli Ahmet hocamın bir hatası benim hayatım olsaydı.

Rabbim sizi Efendi Hazretlerimize ve Ehli Sünnete bağışlasın inşaAllah.

Dua ve himmetlerinizi umarak yaşayan bu Allah'ın kuluna dua ve himmet buyurun.

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Canım Hocam, Allah sana yar ve yardımcı olsun.

Allah sizlere sağlık, sıhhat ve afiyetler versin.

Bedeninize sağlık dilinize kuvvet versin.

İnşaallah tertemiz çıkacaksınız. Daha sağlıklı daha kuvvetli bekliyoruz.

Allah'ım Efendimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) hürmetine,

O'nun pak ve temiz ehli beyti hürmetine,

ashabının hürmetine, Tabinin hürmetine, Kur'an hürmetine,

Hz. Adem (Aleyhisselam)'dan beri gelmiş bütün peygamberler hürmetine,

Arşın hürmetine, Levhi Mahfuz'un hürmetine, İsmi Âzam'ın hürmetine,

Esmâi Hüsna hürmetine, İmam Ebu Hanife hürmetine, İmamı Gazali hürmetine,

İmamı Rabbani hürmetine, Günahsız çocuklar hürmetine, Hafızlar hürmetine,

Rabbim seni bir an önce oradan çıkarsın.

Senin orada olduğunu bilmek canımı yakıyor hocam. Âlimlerin mapustara sokulması hele senin gibi Allah aşığı, Peygamber aşığı birinin hapse atılması canımı yakıyor hocam.

Allah sana sabır versin, senden ayrı kaldığımız için bana ve aileme de sabır versin. Biz seni çok seviyoruz hocam. Allah yar ve yardımcın olsun.

Adem TECİK / KAYSERİ

ALLAH (C.C)'İN SELAMI ÜZERİNİZE OLSUN

Çocukluğumdan beri sizin sohbetlerinizi dinliyorum, üzerimizde emeğiniz çok, hakkınızı helal edin Hocam. Bugün siz zindadaysanız bizim yüzümüzden. Bize Hakkı söyleyip düşmanlarımızı bildirdiğiniz için. Eğer bizim için bu kadar emek sarf etmeseydiniz bunlar başınıza gelmeyebilirdi. Bizim şu an kendimizi sorguya çekmemiz lazım. Biz kendimizi dahi bu kadar düşünmezken siz bizim için bu kadar yıldır gece gündüz demeden, yorulduğum demeden bu ümmet için uğraştınız. Bir anne dahi evladını bu kadar düşünmezken, bu kadar merhamet edemezken siz ise gece, gündüz demeden, hastalık demeden, yılmadan bu din için uğraştınız. Şimdi insan düşünmeli, herkesin elini vicdanına koymasını istiyorum. Hocamız zaten Hak batıl her şeyi biliyor. Bu kadar emek niye, kimin için? İşte biz nankör kullar için. Kıymetini bilemedik Hocam.

Çoğu insan zannediyor ki bu imtihan sadece Cübbeli Hocamıza geldi. Bence bu imtihan tüm ümmete geldi. Sanki Mevla herkesin imanını imtihan ediyor farkında değiliz. Şuan herkesin korkması lazım; çünkü zindanda olan normal bir insan değil, bir Allah Dostu. Bunun ne demek olduğunu bilmiyoruz veya bilmek istemiyoruz belki de. Ben her gün Allah korusun Allah bize bir bela verir diye inanırım Hocam çok korkuyorum. Çünkü sizi çok üzdüler hocam. Allah'ın sevdiği kul hapiste, Peygamber varisi olan asrın müceddidi Efendi Hazretlerinin biricik ihvanı, gözüm diye hitap ettiği Ahmed'i hapiste...

Keşke elimizden gelse de sizi orda tek saniye bırakmasak, ama düşünüyorum Allah c.c, bu kadar ağır imtihanları peygamberlere, varislerine ve imanında en kuvvetli olan dostlarına veriyor. Biz bu imtihandan rabbimizden çok bedeller bekliyoruz inşaallah. Çok hikmetler doğar Hz. Yusuf gibi aziz olarak çıkarsınız.

Hastalıklarla zindandasınız biz ise sağlık sıhhat içinde ailemizle yuvamızdayız ama inanırım hocam rahat değiliz, huzurumuz kaçmış, yüreğimiz buruk, kalbimiz kırık, soframızın tuzu yok, evimize güneş vurmaz oldu. Hani insan en yakını kaybeder ya siz en çok sevdiğim babamdan da daha öte oldunuz çünkü sizin

üzerimizde daha çok hakkınız var. Sizi Allah için seviyoruz hocam. Her gün beraat haberiniz gelecek diye umutla bekliyoruz.

Hocam size mektup yazma gayem karınca misali size destek olsun diye. Sizden zerre kadar şüphemiz yok elhamdülillah olamazda. Allahtan korkarım. Size güvenimiz sonsuz.

Ne nasihat ederseniz yapmaya hazırız inşaallah.

HOCALARIN GÜLÜ

Selamun aleykum; hocaların gülüne,
Ay yüzlü, çiçek kalpli, masum gülüşüne,
Her şeyimiz gerçek dostumuz olan hocamıza.
Yokluğunuza bir türlü alışamadık şu garip günlerde.

Bu ümmetin ışığısınız karanlık gecelerde
Meşale oldunuz ümmeti Muhammed'e
Aydınlık günler de gözüdür elbet yakın
Ödenmez elbet talim ve ilim hakkınız.

Ümidimiz var korkumuz yok gelecektekine
Yaptığınız bu ilim deryası yeter bütün cihana
Siz hep hakkı söylediniz her zaman ve her mekânda
Size daha çok muhtacız bizi bırakmayın şu sefil dünyada.

Bir kara bulut bastı dünyayı hep yüreğimizi kararttı
Sevinç yok artık şehrimize, rahat yok yüreğimizde
Geceler dahi özlemden her gece kan ağlarken
Bu ıssız İstanbul'da her gün ağlamadan nasıl durayım ben.

Vicdan azabına eş içimde bir hüznün var
Buruk bir acı duyuyorum düşünürken
Mahzunuz kopardılar sizi bizden
Bu sefil dünyada ne istediler ki sizden.

Öksüz kaldık hocam muhtacız sohbetine
Her an kalbimiz çarpıyor dönersiniz diye
Osmanlının yetim torunlarını kime bırakıp gittiniz
Bu ümmetin emanetçisi sizsiniz, hani geri dönmeyecek misiniz?

Bizi bizden alıp bize yeni bir dünya kurdunuz
Bize en sevgili olan Allah'ı tanıştırdınız
Bir gün ölsek de o karanlık yerlerde,
Yine ışığımız olur musunuz?

OSMANLI'YA ATILAN İFTİRALARIN SEBEPLERİ

Yıllardır belli aralıklarla, Osmanlı Devleti'ni kötölemek, padişahlarını; hainlikle, zevk safa içinde olmakla, içki içmekle daha nice akıl almaz ithamlarla aşığılamak gelenek halini aldı.

Osmanlı Devleti'nin kendi milletine, diğer milletlere ve dünya medeniyetine hizmeti, dünya barışını, huzuru, güveni sağlamaktaki katkıları ortadayken; Padişahların, yukarıda iddia edilen hususlarla uzaktan yakından ilgileri olmadığı tarihî bir gerçek iken bu rutin saldırıların sebebi neydi?

Öğrencilik yıllarımdan beri hep bu sorunun cevabını aradım. Sonunda buldum. Sorunun cevabını zamanın Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel, Osmanlı'nın 700. Yıl Kutlamaları münasebetiyle 4-8 Ekim 1999 tarihleri arasında yapılan XIII. Türk Tarih Kongresinde veriyordu. Sayın Demirel yıllardır merak ettiğim sorunun cevabını özetle şöyle veriyordu:

"Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana Osmanlı kötülendi. Bunun bir sebebi vardı. Din kuralları ile idare edilen bir devletin yerine, Batı hukukunun esas alındığı Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştu. Yeni devleti oturtmak, sağlamlaştırmak için böyle yapılmak mecburiyeti vardı. Artık Cumhuriyet oturdu. Tehlike kalmadı. Hâlâ Osmanlıyı kötölemeye devam etmenin bir manası da kalmadı. Bunun kimseye faydası yok..."

"Hâşâ, sümme hâşâ!.." Bu cevaba paralel bir hadiseyi de hanedan mensubu rahmetli Fethi Sami Bey'den birkaç yıl önce bizzat dinlemiştim. Fethi Sami Bey ve ailesi, 1922 yılında kendi istekleri ile yurt dışına çıkarlar. Babası Sami Bey, bir Osmanlı zabiti. Avrupa'da iken, Türkiye'de hanedan mensuplarına çok ağır suçlamaların yapıldığını üzüntüyle takip ederler.

Kırklı yıllarda, zamanın Dışişleri Bakanı Tevfik Rüştü Aras bir toplantı için Almanya'ya gider. Sami Bey aynı zamanda sınıf arkadaşı olan ve kendisini çok yakından tanıyan Tevfik Rüştü Bey'i bir toplantıda yakalayıp herkesin duyabileceği tonda bir sesle şöyle der:

"Tevfik Rüştü Bey, sen benim çocukluk arkadaşısın. Beni ve mensubu olduğum hanedanı çok yakından tanırsın. Herkesin huzurunda sana soruyorum: Ben ve babam hain miydi, dayım Sultan Vahidettin hain miydi?"

HAŞA, HAŞA, SÜMME HAŞA NE SİZ HAINSİNİZ...

Dışişleri Bakanı T. Rüştü Aras şöyle cevap verir:

"Hâşâ, hâşâ, sümme hâşâ! Ne siz hainsiniz, ne de diğer hanedan mensupları. Asırlarca Türk milletine hizmet etmiş çok değerli bir hanedansınız. Ancak şunu unutuyorsun Sami Bey. Biz bunları söylemeyip de sizi methetseydik, bize demeyecekler miydi, 'Bunlar madem bu kadar iyi insanlardı, niçin yurt dışına sürgüne gönderdiniz? Niçin yeni bir devlet kurdunuz?' Özür dilerim, yeni devleti kabul ettirebilmek için bunları söylemek zorundayız..."

Hanedan mensupları bunun farkındaydılar. Asırlarca, halkına, hatta bütün milletlere hoşgörü ile yaklaştıklarından, başlarına gelen bu hadiseye de hoşgörü gösterdiler; tevekkülle karşıladılar. Ömürleri boyunca, Türkiye Cumhuriyetinin aleyhinde en ufak bir faaliyette bulunmadılar. Tarihçi yazar Murat Bardakçı'nın "Şahbaba"da verdiği şu vesika, Cumhuriyetin kurucusu M. Kemal'in de farklı düşünmediğini göstermekte: "Türkiye'nin Roma Büyükelçisi Suat Bey'in 'Vahideddin'in füc'eten vefat ettiği şimdi haber alınmıştır' yazan telgrafı Ankara'ya geldiği sırada, Reisicumhur Gazi Mustafa Kemal, Adana'daydı... Telgraf hemen Adana'ya ulaştırıldı. Reisicumhur dostlarıyla

yemeğe oturmuştu... Haberi işitince, 'Çok namuslu bir adam öldü... İsteseydi Topkapı'nın bütün cevâhîrini götürür ve öyle bir ordu kurup geri dönerdi ki...' dedi."

Mustafa Kemal'in bu sözleri günümüz İslam dünyasında yaşanan iktidar mücadelesi sonunda dökülen oluk gibi kardeş kanları düşünüldüğünde ne kadar manidardır.

Topkapı sarayında bulunan mücevherlerin Vahideddin Han'ın atalarından kalan miras olduğu halde tek bir tanesini dahi götürmemesi Osmanlı hanedanının yüceliğinin göstergesidir. Sayın Ecevit bile vicdanının sesine kulak verip ahir ömründe, Osmanlıyı methedip, Vahideddin Han'ın vatan haini olmadığını söylemişti.

Bu samimi itirafta bulunanlar kimler:

Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Dışişleri Bakanı... Yeryüzünün salih kulları... Artık toplum olarak geçmişimiz ile barışma zamanı geldi. Çünkü hepimizin Osmanlıya şükran borcumuz var. Bugün, üzerinde oturduğumuz bu topraklar ve mensubu olduğumuz İslamiyet onların hediyesidir. Bunun için, onları her zaman hayır ile yâd etmemiz her şeyden önce bir insanlık vazifesidir.

Osmanlı sultanları sıradan insanlar değildi. Vatanseverlikleri, dindarlıkları, dürüstlükleri, idarecilikleri, ileri görüşlülükleri tarihî bir gerçektir. Sıradan insanlar olsalardı, devletin ömrü 632 yıl sürmezdi. "Yeryüzünü salih kullarıma miras bırakırım" ayet-i kerimesinin Osmanlı sultanlarını övdüğünü, büyük âlim Abdülgani Nablüsi bildirmektedir. Böyle bir ecdad ancak hayır ile, dua ile anılır. Aksini yapmak, insafsızlık olur. Akliselim insana yakışmaz!¹

İÇKİ İÇMEK KATİYETLE HARAMKEN PADİŞAH NASIL İÇER?

Bu gün çok sıradan insanlar, El Maide suresi 90. ayeti kerimesinde:

(Ey inananlar içki, kumar, tapınılmak için dikilen taşlar (putlar), fal okları, ancak şeytanın işinden birer pisliktir. Bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz) ayeti kerimesiyle içkinin

kesinlikle haram kılındığını bilip içki içmezken, hayatlarını İslâmiyet'i yaymak uğrunda sarf etmiş, dünyanın dört bir bucağını camilerle, medreselerle ve sayısız hayır eserleriyle donatmış, dindarlıkları ve gösterdikleri kerametlerle menkıbe kitaplarına geçmiş ve aynı zamanda dünyadaki bütün Müslümanların halîfesi olan Osmanlı padişahlarının içki içecek kadar zayıf iradeli olduğuna nasıl inanılır?

Kendimizi bildik bileli işittiğimiz bir terâne bu. Son günlerde yine gündeme getirildi. Her şey yaşlı ve aklı bir gazete köşe yazarının Osmanlı hanedanının en yaşlı âzâsından naklettiği bir sözle başladı. Buna göre Sultan II. Abdülhamid rom içermiş. Gazete yazarı, "Dedesini defalarca görmüş olan torunundan daha mı iyi bileceğiz?" diye de soruyor.

Gel gör ki bunu söylediği iddia edilen Şehzâde Ertuğrul Efendi 1912 doğumludur. Sultan Hamid 1918 yılında vefat etti. Ertuğrul Efendi'yle biz de görüştük. Kendisinden bizzat işittiğimize göre, dedesi Sultan Abdülhamid'i ömründe bir defa, mahbus bulunduğu Beylerbeyi Sarayı'nda görmüş. O zamanlar beş yaşında imiş. Babası Şehzâde Burhaneddin Efendi ile beraber ziyaret etmişler. Dedeleri kendilerini kucağına alıp sevmiş. Ömründe bir defa o da beş yaşında iken gördüğü dedesinin rom içtiğini Ertuğrul Efendi bilir mi? Bunu nezaketen kendisine sormak istemedim. Belki başkasından işitmiştir. Ama Sultan Abdülhamid'i çok daha yakından tanıyan ve onu defalarca görmüş olan yakın çevresinden böyle bir şey işitilmiş değil.

İş burada bitecek iken, popüler bir gazetenin nevezhur tarihçisi, Osmanlı padişahlarından hangisinin içki içtiğine dair bir yazı yazdı. Buradaki bilgiler onsekizinci asırda yaşamış bir şair-tarihçiden naklediliyordu.

Osmanzâde Tâib, karışık hayatı sebebiyle müderrislikten atılmış; kulağı delik ve muhiti geniş bir müellifti. Sağdan soldan işittiklerini kitaplarına dercetmesiyle tanınır. Hele bu meselede Osmanzâde Tâib'in başlıca kaynağı olan Gelibolulu Âli'nin abartılı ifadeleri, ilmî çevrelerde çok ihtiyatla karşılanmıştır. Meselâ Şemsi Paşa'ya olan antipatisi, onu Sultan Murad'a rüşvet vermiş göstermeye kadar varmıştı.

1) Mehmed Oruç

Osmanzâde'nin ikinci kaynağı ise dokuzuncu asırda yaşamış ve Mutezile mezhebine mensubiyetiyle tanınan Şîf Arap şairi Câhız. Bu da başka bir âlem. O zaman mahkemeye gitse, şâhidliği kabul edilmeyecek birisinin sözünü, şimdi biz mi kabul edelim? Şiilerin Osmanlı'ya bakış açısı zaten biliniyor, Osmanlı Devleti ile en fazla harp eden, Avrupa fethine yönelen Osmanlı'yı her defasında arkadan vuran Şii İran iken ehl-i sünnete düşman olan bir Şii'nin iftiralарına nasıl inanılır?

Gelelim Osmanlı padişahlarının içki içip içmediği meselesine...

PADIŞAHLARI İÇKİ İÇERKEN KİM GÖRMÜŞ?

Bunu bilmek neredeyse imkânsız. Çünkü Osmanlı padişahları, aileleri dâhil, hiç kimseyle beraber yemek yemezlerdi. Hatta buna dair Fatih kanunnamesinde hüküm bile vardır. Sultan II. Abdülhamid'in son senesine kadar da bu gelenek devam etti. Öyleyse padişahları içki içerken kimsenin görmesi mümkün değildir. Maamafih içmiş olabilirler. Peygamberler dışında hiç kimse masum sayılmaz. Herkes hatâ yapabilir, günah işleyebilir. Ama görmeden ve iyice bilmeden bir kimse hakkında hüküm de verilemez. Hele tarihçilerin sözüyle aslâ.

Tarihçilerden bazıları belli kimselere yaranmak için tarihî hâdiseleri bile tahrif etmekten çekinmemişlerdir. Böylesine mahrem bir mevzuda, üstelik asırlar geçtikten sonra ne söyleyebilirler? Hele modern yazarların padişahların ağızlarına sayaç takmış edâsıyla konuşmalarına ne demeli! Maamafih ciddî Osmanlı tarihçileri, zaten böyle bir şey söylemedikleri gibi bütün Osmanlı padişahlarının Allah korkusundan titreyen evliya zatlar olduğunu zikrediyorlar.

O halde bazı padişahların içki içtiğine dair rivayetler nereden çıkıyor? Bunlara itibar etmek mümkün mü? Asırlar öncesine ait hadiseleri bugün olmuş ve bizzat görmüş gibi hikaye etmek olacak iş mi? Halbuki İslâmiyet, kim olduğu bilinmeyen, hatta fâsık birisi bir haber getirirse, buna hemen inanmamayı emrediyor. Bir Müslüman'ın gizli işlediği günahı bile gelip başkasına anlatan kimse fâsıktır. Sözüne inanılmaz, güvenilmez.

HAZRETİ ÖMER'E BİLE İFTİRA ATAN NEVZUHUR TARİHÇİLER

Benzeri iddialar önceki Müslüman hükümdarlar için de ortaya atılmıştır. Meselâ bazı Emevî ve Abbasî halifeleri için söylenmedik söz bırakılmamıştır. Halbuki bunların hepsi iman ve ahlâk sahibi âdil insanlardı. Evet, içlerinde tek tük nefislerine mağlup olup sefih bir hayat yaşayanlar çıkmıştır. Fakat, bunların da İslâmiyet'e zararları olmamış, nihayet nefislerine zulmetmişlerdir. Buna da etraflarındaki devlet ricâli sebebiyet vermişti. Sonra gelen bazı tarihçiler, zamanlarındaki idarecilere yaranmak için bunların hatâlarını şişirmiş: hatta bu uğurda hadîs bile uydurmuşlardır. Bazı Osmanlı tarihleri de, zaman yakınlığı ve sınır komşuluğu bakımından bu tarihlerden tercüme edilmiş ve onların tesiri altında kalmış olduğundan, aynı yanlışlıkları tekrarlamıştır.

Nevzuhur tarihçimizin kaynağı, Ömer bin Hattab'ın içki içtiği için cezâ alanlardan birisi olduğunu yazıyor. Şarap haram edilmeden önce Hazret-i Ömer içki içmiş olabilir. Ama haram kılındıktan sonra içki içtiği, hele cezâ aldığı hiçbir yerde geçmez.

İslâmiyet'in peygamberlerden sonra en üstün tuttuğu, sevgili peygamberimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in hakkında "Benden sonra peygamber gelmeyecektir, gelseydi Ömer peygamber olurdu" buyurduğu en büyük ikinci zât için böyle bir iddiaya lâ havleden başka ne denir! Ancak Mutezile itikadı ve Şîf görüşlü Câhız'dan zaten böyle bir şey beklenir. Bu kişi Yemenli bir Yahudi olup bütün gayesi İslâmiyet'i yıkmak olan Abdullah bin Sebe'nin yolundan gidenlerdendir.

ORHAN GAZİ VE GEYİKLİ BABAYA ATILAN İFTİRANIN KAYNAĞI

Orhan Gazi'nin Geyikli baba ile karşılıklı şarap içtiği iftirasını dile getiren kelli felli bir tarih profesörü Oruç Bey tarihini de kaynak göstererek "Orhan Gazi Geyikli babaya iki fıçı şarap bile gönderdi" diye yazmıştı. Oysa bu hadise Oruç Bey tarihinde aynen şöyle geçiyor:

Orhan Gazi'ye bazı fitnebazlar Geyikli baba hazretlerini kötüleyerek, onun şarap içtiğini söylediler. Bunların yalanını ortaya çıkarmak

isteyen Orhan Gazi Geyikli babaya iki fıçı şarap gönderdi. Geyikli baba bu şaraplara bir ameliye yaparak bir fıçıyı helvaya, diğer fıçıyı da şerbete dönüştürdükten sonra ocaktan bir köz alarak mendile sarıp fıçılarla birlikte padişaha geri gönderdi. Bu mendil içindeki köz padişaha geldiğinde mendilde en ufak bir yanık yoktu.

Bu hadise hem padişahın hem de Geyikli baba hazretlerinin apaçık birer kerameti olduğu halde Oruç Baba tarihini de çarpıtarak Orhan Gazi ile Geyikli babanın içki içtikleri iftirasını atan profesöre ne denir?

HAÇLILARI DİZE GETİREN YILDIRIM BAYEZİD'E ATILAN İFTİRA

İçki içen diğer bir padişah yaftası yapıştirılan Yıldırım Sultan Bayezid, Bursa'da Ulu Cami'yi ve kendi adıyla anılan câmiyi binâ etmiştir. Bizans İmparatoruna, İstanbul'da bir Müslüman mahallesi kurulup, câmi yapılarak kâdı tayinini kabul ettirmişti. Meşhur mutasavvıf Emir Sultan ile sohbet etmiş, hatta O'na kızını vermişti. Sırp kralının kızıyla evlendi diye Yıldırım Sultan Bayezid'e kızıp, kendisini bu kızın içkiye alıştırdığını söyleyenlere ne diyelim?

Padişahı içki içerken kim görmüş, belli değildir. Yaptığı siyasî bir evlilikti. Belki bir araya bile gelmediler. Padişah, onun sözüyle içki içecek birisi miydi? Doğrusu çok söz götürür. Diyebilirsiniz ki câmi de yaptırır, içki de içer. Evet bu mümkün. Ama bugün bana gösterebilir misiniz çevrenizde hem câmi yaptıran, hem de içki içen kaç kişi var?

OSMANLI BİRLİĞİNİ YENİDEN KURAN ÇELEBİ MEHMED'E VE PEYGAMBERİMİZİN MÜJDESİNE NAİL OLAN FATİH'E İFTİRA

Üstelik bu âdeti anne tarafından Mevlâna Celâleddin Rûmî'nin torunu olup soyu Hazret-i Peygamber, Hazret-i Ebûbekr ve Hazreti Ömer'e dek ulaşan Çelebi Sultan Mehmed, Sultan II. Murad, hatta İstanbul'u fethetmekle Hazret-i Peygamber'in övgüsüne mazhar olan Fatih Sultan Mehmed ve velî lakabıyla tanınan Sultan II. Bayezid de devam ettirmiştir. Sekiz senelik saltanatını Ehl-i sünneti korumak için

Safevîlerle savaşmak ve Müslümanların mukaddes beldesi Hicaz'ın fethiyle geçiren Yavuz Sultan Selim ara sıra içer, ama hemen sarhoş olurmuş. Osmanlı ülkesini hayır eserleriyle donatan ve adaletiyle tanınan Kanuni Sultan Süleyman önceleri içermiş, sonra bırakmış. Eh, bu sözlere de pes demekten öte geçilemez ama yeni nesillerin bu iftiraları atanları iyi tanınması gerekir. Çünkü o yüce sultanları iftira atarak karalayanlar daha neler yapmaz ki?

İslâm hukukunda gayrimüslimlerin içki içmesi yasak olmadığı gibi, bunların içki alıp satması ve meyhane açması da serbest idi. Kanunî Sultan Süleyman zamanında Müslümanların ekseriyette buldukları mahallelerde gayrimüslimlerin meyhane açması yasaklanmış; Sultan II. Selim zamanında buna tekrar izin verilmişti. Nitekim gayrimüslimlerin meyhanelerinden ve içki satışlarından vergi alındığı da gizli bir bilgi değildir. İşin aslından habersiz bazıları, bunu padişahlardan ilkinin dindarlığına, diğerinin de şaraba düşkünlüğüne bağlamışlar; hatta kendisine Sarhoş Selim demişlerdir. Yangında yanıp tekrar yaptırdığı saray hamamını gezerken tansiyonu düşüp kaymış ve beyin kanamasından vefat etmişti. Buna rağmen, "Sarhoş halde hamamda kız kovalarken öldüğü" bile söylenip yazılmıştır.

Halvetî tarikatına bağlılığı ile bilinen Sultan II. Selim'in dindarlığı Selimiye Camiini yaptırmıştı bellidir. Ayasofya camiini de esaslı tamir ettirmişti. Zaten nevezuhur tarihçimiz de padişahın içki içtiği halde beş vakit namazını kıldığını; sonradan şeyhinin telkiniyle içkiye tövbe ettiğini; hatta ölürken kendisine verilen ilacı; içinde içki vardır diye reddettiğini de yazıyor. Onun bu iftiraları ruz-u mahşerde muhakkak sorulur.

Amansız içki ve tütün yasağıyla meşhur Sultan IV. Murad da içki içmediği halde, mübtelâ olduğu gut hastalığının ağrılarını hafifletmek için hekimbaşı tarafından verilen afyon hülâsalarını (morfin) alırdı. Bu da kendisinde halsizlik ve uyuşukluk yapardı. Sendeleterek yürüdüğünü birkaç defa görenler padişahın içki içtiğine hükmetmekten çekinmemiştir. Babası gibi Üskürdarlı Aziz Mahmud Hüdâî'ye bağlıydı. Selden yıkılmış olan Kâbe-i Muazzama'nın bugünkü binâsını yaptırmış; Karaköy Arab Câmi-

ini harab bir binâ iken şimdiki hâle getirmiştir. Bağdat'tan Şiileri çıkarmadan İmam-ı Azam hazretlerinin huzuruna çıkmaktan haya eden böyle bir zata bu iftirayı atanlar da ehl-i sünnet düşmanı Rafiziler ve haçlılardır.

Nevzuhur tarihçiler, yaptıkları istatistiklerle, Sultan II. Mahmud'un içkiye en düşkün padişah olduğuna karar vermişler. Halbuki Osmanlı Devleti'ni mutlak felâketten kurtararak âdetâ yeniden kuran bu padişahın da dindarlığına çok deliller vardır. İstanbul'daki bütün Sahâbe-i kiram kabirlerini bulup yaptıran, öte yandan Tophâne'de zarif Nusretiye Câmiini, Eminönü'nde Hidâyet Câmiini, Üsküdar'da Adliye Câmiini, Arnavudköy'de Tefikiye Câmiini inşâ ettiren O'dur.

Vehhâbîleri işgal ettikleri Hicaz'dan çıkararak Hazret-i Peygamber (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in kabri üzerine yeşil kubbeyi yaptıran O'dur. Hele Medine'deki Hücre-i Seadete hediye gönderdiği altın şamdan münasebetiyle yazdığı ve "Şemdan eyledim ihdâya cür'et yâ resûlallah.." diye başlayan na'tta Hazret-i Peygamber (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e olan sevgisini çok içli ve edebî biçimde terennüm etmiştir. Ağır verem hastası iken, Çamlıca da kızkardeşinin köşkünde fenalaşmış, "Beni bir câmiye kaldırın da, bari orada vefat edeyim" demiştir. Yeniçeri Ocağı'nı ve bununla organik bağı sebebiyle Bektaşî tekkelere kapattığı için malum dedeler tarafından "Gavur Padişah" diye anılmış; yeni düzende yemleri kesilenler de bu hakaret sözüne dört elle yapışmıştı. İçki içtiğini de yine bunlar uydurmuştur.

Sultan Mahmud'un içki içtiği söylenen oğlu Sultan Abdülmecid ise Medine'de Mescid-i Nebevî'nin bugünkü hâlini yaptırmış; Kâbe-i Muazzamaya kâşî tuğla döşetmiş; Hırka-ı Şerif, Dolmabahçe, Ortaköy, Teşvikiyye gibi zarif câmiler binâ ettirmişti. Hasta yatağında iken Medine halkından gelen mektubu hürmeten ayağa kalkıp dinlediği meşhurdur.

Üstelik Nakşî meşâyihinden Yanyalı İsmet Efendi'ye bağlıydı. Türbesinin Sultan Selim câmii avlusunda, ama Sultan Selim'inkinden daha alçak yapılmasını istemiş; Yanyalı İsmet Efendi tekkesi müridlerinin her Cuma gecesi türbesinde hatm-i hâcegân yapmasını vasiyet etmişti. Bu nâzik ve içli padişah, yine de iftiraldan kendisi-

ni kurtaramamıştır. Hele bir zamane tarihçisinin gözüyle görmüş gibi padişahın sarhoş olup hammallar tarafından küfeye konup saraya getirildiği sözüne ne denir!

Sultan Mecid, içki içseydi, bunu müptezel şekilde yapmayacak kadar nâzik bir insan idi. Ona da aynı mihraklar bu iftirayı atmışlardır. Yakışıklılığı, nazik ve demokrat tavırları ile modern Avrupa monarşilerindeki hükümdarları andıran Sultan V. Murad ise, amcası Sultan Abdülaziz'in feci ölümü üzerine ağır bir depresyon geçirmiş; şuuruna hâle geldiği için tahttan indirilmişti. Bu halde bulunan bir insanın fiillerinden mesul tutulamayacağı âşikârdır. Kaldı ki kendisinin içki içtiği rivayeti, sağlam kaynaklarda geçmez. Nevzuhur tarihçinin de yazdığı gibi merhum Sultan Reşad içki içmezdi. Fakat keşke içki içseydi de, iktidarı İttihatçılara bırakmasaydı. Koca imparatorluk İttihatçılar sayesinde yıkıldı.

Hele, Üsküdar Yeni Câmiini ve şehrin iki yanında çok zarif iki çeşme inşâ ettiren, hattatlığıyla meşhur Sultan III. Ahmed ile Nuruosmaniye câmii inşaatını başlatan, Rumelihisarı, Kandilli, Yeraltı, Beşiktaş Arab İskelesi, Üsküdar Mahmudiye, Defterdarkapı sı, Tulumbacılar Odası, Yalıköşkü câmi ve mescidlerini yaptıran Sultan I. Mahmud'un içki içtiğine dair hiç delil yoktur. Gelin görün ki yazar, Sultan Ahmed'in hangi balkonda hangi yastığa dayanarak kiminle rakı içtiğini, gözüyle görmüşçesine anlatıyor.

Günlük hayatı neredeyse saniyesi saniyesine malum bulunan Sultan Abdülhamid'in içki, hatta rom içtiği bilinmiyor. Ama dinî hassasiyetinde ve evliyalığında hemen herkes müttefik. Zevcesi Behice Kadınefendi, padişahın helâdan çıkıp banyoya gidene kadar abdestsiz yere basmamak için teyemmüm edecek derecede dindar olduğunu söylemiştir. İttihatçılar, II. Meşrutiyet'i müteakip, Sultan Hamid'i halkın gözünden düşürmek için neler söylemediler... Abdullah Cevdet, "Sultan Hamid hakkında yüz yalan uydurdum. Bazısına kendim de inandım" demekten kendisini alamamıştır.

Nevzuhur tarihçinin kaynağına göre, "Fatih Sultan Mehmed Han ve Sultan Bayezid-i Veli, komutanları ve vezirleriyle arada sırada ıyş ü nûş ederlerdi. Hatta Bayezid-i Veli, Sadrazam Gedik Ahmed Paşa'yı ışret sırasında katletmişti".

Yazar ıyş ü nûş kelimesini içki âlemi; ışret

kelimesini de içki diye tercüme etmiş. Sultan IV. Murad'ın şeyhülislâmı Zekeriyazâde Yahya Efendi'nin "Mescidde riyâmişler etsin ko riyayı/Meyhaneye gel kim ne riya var ne mürai" beytini yazarak "Eee, şimdi bu şiiri nasıl değerlendireceğiz?" diyor.

Divan edebiyatından ve tasavvuftan biraz anlayan, bunu değerlendirmekte zorluk çekmez. Şair ve tarihçilerin kullandığı ıyş ve ışret, sâki ve bâde gibi kelimeleri şahid gösterip de bu hükmü vermek tamamen hatâlıdır. Divan şiirinde meyhaneye tekkeyi; sâki sevgiliyi ve şeyhi; bâde ve şarap ise ilahî aşkı sembolize eder.

ıyş, yaşamak; ışret, eğlence ve cümbüş demektir. İkisi de arapçadır. Eğlenmek illâ içki içmekle mi olur? Eşi dostuyla dinin izin verdiği şekilde eğlenmek yasak değil ki. Buna da ıyş ü ışret deniyor. Nûş, farsça içmek demek. Su için de kullanılır, şerbet için de.

Dôlu eski türkçede içine su karıştırılan su dışındaki içecekleri anlatır. Ayrana da dôlu denirdi. Hatta Bursa'da askere ayran yapıp verdiği için Dôlu baba diye bilinen bir evliyânın kabri vardır. Sâki yalnızca içki dolduran değil, su veren kimse için de kullanılır. Zaten sâki, arap ça sulayan demektir. Arapçada da "şarap" şürb edilen, yani içilen şey demektir. Şerbet, çorba, meşrubat, şurup gibi kelimeler hep aynı köktendir. Kur'an-ı kerimde içilmesi yasak olan hamr'dır. Fermantasyona uğramış içki demektir. Biz bugün buna şarap diyoruz. Ama eski metinlerde "şarap" içilecek her şey için kullanılır. Lisanını ve kelimelerini bilmeden bir devir hakkında rastgele hüküm vermek ne kadar hatâlı!

Üstelik İslamiyette üzüm ve hurmadan yapılan şarap ve bundan elde edilen alkol kesinlikle haram olan bir içkidir. Bunun dışında bazı alkollü içkiler vardır ki kimi âlimler bunların ilaç ve ihtiyaç için sarhoş etmeyecek miktarını içmeye cevaz vermiştir. Rom da bu kabildendir. O halde neyin ne için içildiğini bilmeden ahkâm kesmemek lâzım.

Peki bu iddiaların maksadı ne olabilir?

Muhtemelen muhafazakâr çevrelere mesaj verilmek isteniyor. Nasıl bir mesaj?

İki ihtimal var:

Birincisi; "Sizin çok övdüğünüz Osmanlı

padişahlarının hâline bakın! İçki içerlermiş. Demek ki iyi insanlar değilmiş. Dolayısıyla temsil ettikleri değerler de böyleymiş. Gerçeği öğrenin!"

İkinci ihtimal; "Bakın, dindarlıkları herkesçe malum olan Osmanlı padişahları bile içki içmiş. O halde siz de inad etmeyin, yolunda olduğunuzu söylediğiniz padişahlar gibi yapın!"

Görülüyor ki bunlar abesle iştigalden başka bir şey değil. Her şey biraz da Osmanlı padişahlarını her istediğini yapabilen Avrupa krallarına benzetmekten kaynaklanıyor. El-insaf!²

OSMANLI PADIŞAHLARINI KÖTÜLEMEN İÇİN PAPALIĞIN TALİMATI

Osmanlı padişahlarının içki içtiği iftirasının en önemli sebeplerinden biri de 1526'da Moğaç Savaşında haçlı ordusunun iki saat gibi kısa bir zamanda perişan edilmesinden sonra artık Osmanlı Ordusunu mağlup etmenin mümkün olmadığını anlayan papalığın tüm Hıristiyan din adamlarına, edebiyatçı ve yazarlara Osmanlı padişahlarını kötüleyerek onlara çok inanan Müslümanların itimadını sarsmak talimatıdır. Bu talimat sonucunda yazılan batı kaynaklı kitaplarda Osmanlı padişahlarıyla ilgili akıl almaz iftiralar mevcut olup bizdeki ahmak ve cahil tarihçiler bu iftiraları gerçek gibi kitaplarına almışlardır.

Son devir ulemâsının büyüklerinden Seyyid Abdülhakim Efendi hazretleri dermiş ki: "Osmanlı padişahları, kendilerinden önceki hükümdarlar gibi değildir. Hepsi dindar insanlar idi. Dini muhafaza ettiler. Dinin direği idiler. İçlerinde bir tane kötü yoktur. Ama aralarında derece farkı vardır."

Sevdiği ve büyük bildiği atalarına hakaret edilmesi, insanları incitmez mi?

O halde Müslüman'a düşen hüsnü zan etmektir. Kendilerini savunacak durumda olmayan tarihî şahsiyetler hakkında ileri geri konuşmak insana yakışmaz. Hele dedikodu ve iftirâdan kaçınmak, sadece dinî değil, herkesin uyması gereken ahlâkî bir vecibe olduğu unutulmamalıdır.

2) Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci

CÜBBELİ HOCA'NIN

TUTUKLULUĞU HAKKINDA BİR TAHLİL

Bir taraftan vaazlarına bir taraftan televizyon konuşmalarına bir taraftan da Arifan'daki makalelerine devam eden Cübbeli Ahmet Hoca'nın tutuklu olduğunu ve hangi suçlarla suçlandığını biliyorsunuz.

Gerçi daha mahkûm olmayıp henüz hakkında bir hüküm verilmiş değil. Sadece tutukludur ve şu anda kanun nazarında maznun yani zanlı. Berat etmesi de ceza alması da muhtemel.

Ancak Hoca'nın, bir de kendisini tanıyan kimselerin gönüllerindeki durumu var. Bir de ona bakmak lâzım.

Acaba halkın kanaati nasıl diye baktığımızda görüyoruz ki; Cübbeli Hoca kendisini tanıyanların kâhir ekseriyetinin zihninde zanlı bile değil, daha baştan berat etmiş görünüyor.

Peki ne kadar kimse zihninde Cübbeli Hoca'yı berat ettirmiş? Herkes mi, insanların yüzde yüzü mü bu kanatta?

Hayır, yüzde yüzü değil. Sayıları az da olsa suçlu olabileceğini söyleyen kimseler de var. Zaten biz de kendisini tanıyanların kâhir ekseriyetinin yani büyük çoğunluğunun suçsuz olduğu kanaatinde olduğunu söylüyoruz.

Peki... Bir taraftan vaaz eden, bir taraftan kitap yazan bir taraftan da televizyon konuşmaları yapan Cübbeli Hoca, durup dururken ne oldu da ne yaptı veya ne dedi de tutuklandı?

Bunun cevabını bulmak için tabii ki Hoca'nın hâl ve tavrına, söylediklerine bakmak icap eder.

Hâl ve hareketlerini yirmi dört saatlik vaziyetini baştan sona bilmiyorsak da neler konuştuğunu biliyoruz.

Öyleyse bildiğimiz tarafa, konuşmalarına bakalım.

Konuşmalarında dilinin döndüğü kadar ehl-i sünneti müdafaa ediyordu. İslam dininden başka **hak din olmadığını**, hak din olan İslama inanmadıkları için Hıristiyan ve Yahudilerin imanlı sayılmayacağını, imanlı olmadıkları için de cennete giremeyeceklerini söylüyordu. Bir adım daha giderek **“Hıristiyan ve Yahudilerin cennete gireceklerini söyleyenlerin de cennete giremeyeceklerini”** anlatıyordu.

Bunlar, İslam inanç ve itikadına uygun konuşmalardı. Zaten bu sözleri ilk defa Cübbeli Hoca da söylemiyordu. 14 asırdan beri bütün İslam âlimlerinin yazdıkları ve söyledikleri de aynı şeylerdi.

İslam dairesi içinde ehl-i sünnet olanlar olduğu gibi ehl-i sünnet olmayanlar da var. Cübbeli Hoca'nın konuşmaları, ehl-i sünnet çerçevesi içinde olduğu için, konuşmaları Hıristiyan ve Yahudileri ve onlara sıcak bakanları rahatsız etmekle kalmayıp, ehl-i sünnet dışı çevreleri de rahatsız edecekti. Nitekim ediyordu da.

Türkiye'de büyük ekseriyetle Hanefî az da olsa Şâfiî mezhebi mensupları bulunduğu için, bu memlekette büyük çoğunluk ehl-i sünnet olduğundan, ehl-i sünnet olmayıp da öyle görünmek mecburiyetinde olanlar da onun konuşmalarından rahatsız idiler.

Meselâ hem Hanefî mezhebinden olduğunu söyleyip hem de İmam-ı Âzam Hazretleri'nin ictheadlarını beğenmeyenler ve aleyhinde konuşup yazanlar gibi.

Öyleyse Cübbeli Hoca'nın konuşmalarından kimlerin ve hangi çevrelerin rahatsız olabileceğini şöyle sınıflandırabiliriz:

- a) Ehl-i sünnetten olmayanlar.
- b) Ehl-i sünnet düşmanı olanlar.
- c) Hıristiyan ve Yahudiler.
- d) Hıristiyan ve Yahudilerin cennete gireceklerini iddia edenler.

Bir ehl-i sünnet mensubu olarak şahsen ben onun konuşmalarından hiç rahatsızlık duymam. Çünkü inanıyorum ki, âhirette cehennem

neme girmekten kurtulacak olan grup (firka-nâciye) sadece ehl-i sünnettir.

Ehl-i kitap denilen Hıristiyan ve Yahudilerin kalplerinde, Allah'ın son Peygamberi'ne ve son kitabına iman yoktur. İmanları olmadığı için de imansızdırlar ve ebedî cehennemdedirler. Allah'ın iman edin buyurduğu son peygamberine ve son kitabına iman etmedikleri müddetçe de haklarındaki bu hüküm değişmez. Çünkü “Bediüzzaman Said Nursi'nin de dediği gibi” cennete imansız girilemez.

* * *

Cübbeli Hoca'nın konuşmalarından rahatsız olanlar yukarıdaki dört grup kimseler ise, onu tutuklattıranlar da onlar olabilir mi?

Olamaz... Çünkü bu memlekette ehl-i sünneti müdafaa etmek de ehl-i sünnet muarızlarını tenkit etmek de suç değil.

Hatta hakaret edilmediği müddetçe, Hıristiyanlık ve Yahudiliği tenkit etmek de yasak ve suç değil.

Cübbeli Hoca ise konuşmalarında hakarete varan bir tavıra girmiyor sadece tenkit ediyordu.

Öyleyse yukarıdaki dört gruptan herhangi birileri, onun konuşmalarını ileri sürerek şikâyet etmiş ve tutuklattırılmış olamazlar.

Şikâyette bulunsalar bile zaten kanuna uymadığı için bu şikâyete itibâr edilmez.

Kaldı ki, böyle bir şikâyet mevcut olsa herhalde gizli kalmazdı.

Öyleyse, tutuklanmasına başka bir sebep olmalı veya bulmalı...

Ama bulabilsek de bulamasak da ortada bir gerçek var: Cübbeli Hoca tutuklu.

Ağırlıklı olarak yukarıdaki dört grubun rahatsız olacağı konuşmalar yapıyorken bir de baktık ki Hoca tutuklanıverdi.

Meğer tutuklanmasındaki sebep başka imiş.

Neymiş o sebepler ve söylenenler?

1- Bir çeteyle bağlantısı varmış.

2- Çok çok affedersiniz, yurt dışından kadın getirtiyormuş.

3- Yine çok çok affedersiniz, fuhuş ticareti yapıyormuş, fuhuş aracılık ediyormuş.

Duy da inanma...

Bu iddiaları dinleyince, önce insanın zihninde Cübbeli Ahmet Hoca'nın uzun sakallı, takkeli, cübbeli hali, sonra da konuşmasındaki yapmacık olmayan tabii hâl ve tavırları canlanıyor, arkasından da bir kahkaha atacağı geliyor...

Bana böyle geliyor demiyorum, sadece bana değil başkalarına da inandırıcı gelmiyor.

Bu işin içinde bilemediğimiz ve düşünemediğimiz başka noktalar varsa acaba ne?

Bu tutuklama işinde bazı dolaplar dönüyor sa acaba ne?

Onu bilemiyoruz. Madem bilemiyoruz, öyleyse yukarıdaki şu akıl almaz dört iddia üzerinde duralım ve zihnimize takılan bu iddialarla ilgili soruları sıralayalım:

-1-

CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN ÇETE BAĞLANTISI VAR DENİLİYOR

Bu iddia doğru ise, Cübbeli Hoca çete faaliyetini bu çeteyle beraber işlemiş olmalı. Öyleyse o çetenin başı da elemanları da Cübbeli Hoca gibi tutuklu olmalı. Ama öyle değil. Onlar serbest.

Şantaj, tehdit gibi konularda çeteyle irtibatı iddia edilirken, niçin çete üyelerinin tümü serbest kalmış, sadece Hoca tutuklanmıştır?

-2-

YURT DIŞINDAN KADIN GETİRTİYORMUŞ DENİLİYOR

Çok affedersiniz, yurtdışından kadın getirtmiş ve onlarla haram bir fiil irtikap etmişse, bunun devletle ne ilgisi olur? Çünkü bu kötü fiilin adı zinadır. Zina ise mevcut kanunlara göre suç değil. Üstelik bu karar BDP hariç, şu anda mecliste bulunan partilerin tamamının oylarıyla alındı.

İhtimal bile yok ama -bilfarz olsa bile- Cübbeli Hoca, suç sayılmayan böyle bir fiilden dolayı mı suçlanmaktadır? Devlet/kanun, vatan- daşın günah işleyip işlemediğinin peşine mi düşüyor?

Laik Türkiye'nin böyle bir vazifesi, böyle bir hassasiyeti var mı?

Herhangi bir vatandaş bir gün kalkıp resmî bir makama gitse ve alenen her gün zina yaptığını ilan etse bile kanunun buna söyleyeceği tek kelime var mıdır?

Ergenekon sanıklarının bile evleri saatlerce aranıp hiçbir görüntü verilmediği halde, Cübbeli Hoca'nın evi arandı ve bütün görüntüler basına servis edildi. Üstüne üstlük bu görüntülerin polis kamarasıyla çekildiği de belirtilerek.

Oysa, zavallı adam o zaman daha henüz zanlıyken. Hoş, hâlâ zanlı ya...

Bir kimsenin, evini Osmanlı stilinde döşemesi, perdelerinin kadife olması, eşyalarının lüks olması suç olmayıp, aksine ev mahremiyetinin teşhiri dolayısıyla bu görüntülerin servis edilmesi suç iken, Cübbeli Hoca'nın evinin perdelerine, çekmecelerinin gözlerine, duvardaki levhalara kadar çekilip basına servis edildiği halde, bu görüntüleri basına verenler, Cübbeli Hoca'ya atfedilen suçlarla ilgili hiçbir görüntü ver(e)mediler.

Enteresan değil mi?

Cübbeli Hoca'nın geçmişte jetskiye / deniz motoruna binmesinin görüntüleri bile basında tekrar tekrar verilmişti. Yeni suçu her neyse, bununla ilgili herhangi bir görüntünün verilememesi yine enteresan değil mi?

Ali Kalkancı ve Müslim Gündüz hadiselerini herkes bilir. Televizyon kanallarında onlara ait bitmez tükenmez görüntüler de verilmişti. Uyduruk değildi ya. Demek ki var idi de verilmişti...

Cübbeli Hoca'ya ait ise suç görüntüleri verilmiyor da **"Görün, görün bak ne kadar lüks içinde yaşıyor"** dercesine verile verile kadife perdelerinin görüntüleri veriliyor.

Bu da zihinlerde ayrı bir soru olarak yer alıyor.

Kaldı ki, zekâtını verdikten sonra, her Müslüman israfa kaçmamak şartıyla istediği gibi yaşar.

Bir de farzedelim ki bir Müslüman hem zekâtın vermiyor, hem de saça-döke israf ederek yaşıyor.

Bunun da lâik bir devleti ilgilendirecek tarafı olmaması gerekir.

Bu arada kadın meselesini unutmayalım.

Cübbeli Hoca ileri derecede şeker hastasıdır. Bütün refleksleri kaybettirmiş müzmin diyabet, baypas, behçet, kalpte ve şah damarında stent, iltihaplı romatizma, depresyon ve panik atak gibi birçok hastalıktan muzdariptir.

Mesleğinde doçent olan bir doktora sordum. Aldığım cevaba göre, değil ileri derecede şeker hastası olanlar, orta derecede şeker hastası olanlarda bile şehvî hisler oldukça geridir.

Ama evli ve ileri derecede şeker hastası olan Hoca'nın, yurt dışından kadın getirttiği rahatça söylenebilir.

Söylenecekse hiç olmazsa inanılacak bir yalan söylenmeli değil miydi?

Hoca'nın, Devlet Hastanesi tarafından verilmiş yukarıdaki hastalıklarla ilgili mühürlü raporları var. Kaçma ihtimali mevcut değil. Üstelik deliller toplanmış olup karartma imkânı da yok. Ama yine de tutukluluğu devam ediyor.

Acaba neden?

Haydi bakalım insanın kalbine, **“Öyleyse konuşmasına engel olmak içindir”** düşüncesi nasıl gelmeyecekse gelmesin!

-3-

**(YİNE ÇOK AFFEDERSİNİZ),
HOCA'NIN YURT DIŞINDAN
KADIN GETİRTİP
FUHUŞ TİCARETİ YAPTIĞI SÖYLENİYOR**

Kitap yazmak için, vaaz etmek için ve televizyon konuşmasına hazırlanmak için harcadığı vakitten başka yine de bolca vakti var da (!) o kötü işi acaba o zamanlar mı yaptırıyordu?

Peki, ama bu kötü işin müşterileri kimdir? Yoksa Cübbeli Hoca'nın sabah akşam beraber olduğu sakallı, şalvarlı, cübbeli, 5 vakit namazını cemaatle kılan Müslümanlar mı?

Veya kendisi fuhuş yaptırmıyor da sadece aracı oluyorsa, affedersiniz ortakları olan pezevenkler kimlerdir ve onlar nerede? Onlar niye tutuklu değiller?

Tabii ki bunlar tamamen zanna dayalı sorulardır.

Biz ne dersek diyelim karar kesinleşene kadar bi yerde şimdilik hepsi boş. Mühim olan hâkimlerin vereceği karar...

Değerli okuyucular!

Çete bağlantısı, dışarıdan kadın getirmek ve fuhuş gibi akıl almaz meseleleri bir yol geçelim. Cübbeli Hoca tutuklu olduğu için şu anda vaaz edemiyor, televizyon konuşmaları yapamıyor.

Konuştuğu zamanlar kimlerin ve hangi çevrelerin rahatsız olduklarını, şimdi konuşamadığı için de kimlerin rahat ettiğini düşünmekte fayda var mı, ne dersiniz?

Mühim olan Cübbeli Hoca'nın konuşmaları ve Mustafa İslamoğlu ve Hayretin Karaman gibi kimselerin ve bilhassa Dinlerarası Diyalog çevrelerinin onun konuşmalarından duydukları rahatsızlık.

Tutuklanmasında kimlerin ve hangi çevrelerin tesirli olduğu hakkındaki kendi kanaati şöyle:

“Yahudi-Hıristiyanlar cennete girer” veya “Şîa da hak üzeredir” ya da “İlimli İslam projesine evet” yâhut Mehdilik iddia edenlere “Tabii ki sizden bal gibi Mehdi olur” deseydim ve sapık görüşlere sahip bazı ilâhiyatçılara teker teker cevap vermeseydim, elbette ki şimdi zindanda olmazdım.”

Şimdi bazı mühim meselelere dikkatinizi çekiyorum.

Cübbeli Hoca'nın, Dinlerarası Diyalog hakkındaki konuşmalarından rahatsız olan, tanıdık bir gazete yazarı, geçen sene **"Bu meselelere girme!"** demiş.

"Girme!" kelimesi bir emirdir. Bilenler bilirler, aynı zamanda bir tehdittir. Bu tehdidi yapan, elbette ki kendisini biliyor.

Ayrıca, **"Ekranlardan geri çekil, başına bir şey gelmeyecek"** denilmiş.

Açıktır ki, **"Ekranlardan geri çekil, başına bir şey gelmeyecek"** demek, çekilmezsen başına bir şeyler gelir demektir.

Bu da bir tehdit...

Sizin üzerinize bu derece gelseler siz ne düşünürsünüz?

Benim tutuklanmama sebep olanlar bunlardır diye geçirmez misiniz içinizden?

Cübbeli Hoca devamla şöyle diyor:

"Mâlum çevreler insanların benim yayınlarıma yönelişinden rahatsız olarak geri çekilmem için birçok aracı koydular."

Bu da ayrı bir zorlama, ayrı bir tehdit oluyor mu?

Nedir bu böyle?

Bu tehditleri yapanlar kendilerini bildikleri gibi, tabii ki onları Cübbeli Hoca da biliyor. Bu kimseler, eğer Hoca'nın tutuklanmasında kendilerinin bir dahli olmadığını söylemek isterlerse, insanları sû-i zandan kurtarmak ve zihinlerdeki tereddütleri gidermek adına bir açıklama yapmaları uygun olur. Üzerlerindeki bu şüpheye rağmen koltuklarında hâlâ gülercesine otururlarsa, tabii ki insanlar tereddüt içinde kalacaklar ve onları suçlayacaklardır.

Cübbeli Hoca, **"Mâlum çevreler insanların benim yayınlarıma yönelişinden rahatsız olarak geri çekilmem için birçok aracı koydular"** dediğine göre bir kısım insanlar onu susturmak için seferber olmuşlar.

"Mâlum çevreler" dediğine göre, bunların kimler olduğu da biliniyor. Çünkü **"Mâlum"** bilinen demek...

Biz evimizde oturup Cübbeli Hoca'yı sadece seyrediyorduk. Halbuki meğer neler oluyormuş değil mi değerli okuyucular!

Hoca'nın şu sözleri de enteresan:

"Reddiye yaptığım çevrelerden Hayreddin Karaman ve Mustafa İslamoğlu'nun, bazı gazetecilere gizlice "İyi ki bu işler başına geldi de biraz rahat ettik, yoksa bizi mahvedecekti" dedikleri ve sevindikleri sağlam kaynaklardan kulağıma gelmiş bulunmaktadır."

İlim adamı olarak bilinenlerin, kendilerine ilimle cevap veren bir hocaya, onun karşısına çıkıp yine ilimle karşılık vermek yolunu tercih etmek varken, onun tutuklandığına sevinmeleri, onların ilmî derecelerinin bilinmesi bakımından ibretliktir.

Biz, Cübbeli Hoca'yı tenkit edenlerin, ilimlerine güvenemeyip onun karşısına çıkamadıklarını biliyoruz.

Değerli okuyucular!

Buraya kadar yazdıklarımız neyse ne...

Ama ortada bir gerçek var:

Halka göre, Cübbeli Hoca hakkında ileri sürülen iddialar uydurma. Cübbeli Hoca'nın suçlu olduğuna neredeyse kimse inanmıyor. Kimse o suçları onun hâl ve tavrına yakıştırmıyor. Gerçek bu.

Bir gerçek daha var:

Cübbeli Hoca en çok, bilhassa Hıristiyanlar hakkında yumuşak ifadeler kullanan Dinlerarası Diyalog çevrelerini tenkit ediyordu onlar da bundan rahatsız idiler.

Sağda solda biz de duyuyoruz ki, bunu bilenler, Cübbeli Hoca'nın içeri alınmasında bu çevrelerin dahli ve tesiri olduğuna inanıyor ve bunu açıktan açığa konuşuyorlar da.

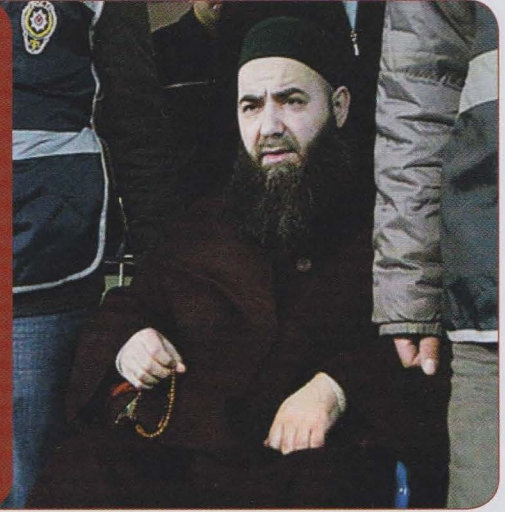
Eğri oturup doğru konuşalım. Gerçeği de bile bile gizlemeyelim. Vaziyet aynen böyle...

Ne var ki, bu durum yani **"Halkın, Cübbeli Hoca'nın tutuklanmasında Dinlerarası"**

Ortada bir gerçek var:

Halka göre, Cübbeli Hoca hakkında ileri sürülen iddialar uydurma. Cübbeli Hoca'nın suçlu olduğuna neredeyse kimse inanmıyor. Kimse o suçları onun hâl ve tavrına yakıştırmıyor.

GERÇEK BU...

Diyalog çevrelerinin tesiri olduğuna inanması” tabii ki cemaatler adına hiç iyi bir vaziyet değil.

Ben yakinen biliyorum ki cemaatten olup da kendi halinde olan ve Dinlerarası Diyalogun nasıl yapıldığını bilmeden onları müdafaa eden kardeşlerimiz, gayet iyi niyetli kimselerdir.

Bu faaliyeti yürütenlere gelince. Bunlar, dışa karşı **“Diyalog olmadan dinimizi Hıristiyanlara nasıl anlatacağız?”** dedikleri halde, Diyalog toplantılarında asla İslamı anlatmıyorlar. Sadece Hıristiyanlarla karışıklı oturup çay içiyor, tatlı tatlı, candan sohbet ediyorlar. Yani dışa karşı başka işin aslı başka.

Böyle olduğunu nasıl mı biliyorum?

Diyalog toplantılarını kaçırmamaya gayret ederek gayet dikkatli takip ediyorum da ondan biliyorum. Başka konuşup başka hareket ettikleri için onları ben de tenkit ediyorum. Tenkit de etsem, bu tenkit onlarla dostluğumuza bir hâlel de getirmiyor.

Gelelim nihâî hükme:

Şahsî kanaatim odur ki, Cübbeli Hoca'nın tutuklanmasında bu çevrelerin dahli yoktur. Ama bu kanaat benim şahsıma ait. Yukarıda da işaret ettiğim gibi, sıradan vatandaşlar böyle düşünmüyorlar. Şahit olduğumuz kadarıyla, halk tamamen tersini düşünüyor. Yukarıda da yazdığım gibi, bu da hiç iyi bir durum değil.

Biz halkın bu hususta ne konuştuğunu ve kanaatinin ne olduğunu bildiğimiz gibi muhakkak

ki kendileri hakkında söylenenleri Dinlerarası Diyalog çevresi de biliyordur.

Diyorum ki, halkın kendileri hakkındaki konuşmaları ortadayken, bir açıklama yapmaksızın sessiz kalınması ve bu sessizliğe devam edilmesi, halkın bu kanaatinin daha da pekişmesine sebep olmaz mı?

Meselâ bir **“Geçmiş olsun”** açıklaması yapılması veya bir ziyarete gidilmesi, ortadaki bu sû-i zannı pekâlâ eritir gider. Böyle bir şey yapılsa, hem yanlış konuşanlar artık konuşmaz hem de yanlış düşünenler düşüncelerini düzeltirler.

Halkın, bir cemaat mensuplarının bir Hoca'nın tutuklanmasında tesiri olduğunu düşünmesi, konuşması ve bu kanaati taşıması hiç ama hiç iyi bir şey değil.

Şöyle bir ihtimal de akla gelmiyor değil:

Bu memlekette karanlık düşünceli insanların bulunduğu bir gerçek. **“Cübbeli Hoca'nın tutuklanmasının arkasında Dinlerarası Diyalog mensupları var”** sözünü belki de el altından onlar yayıyorlar. Eğer iki cemaatin arası açılırsa, bu şer güçler sevinir. Onların bu sevinçlerine meydan vermemenin en iyi yolu, Diyalogcular tarafından dediğim gibi bir açıklama yapılmasıdır.

Ortada şüpheli bir durum olduğu halde, böyle bir açıklama yapılmamakta ısrar edilmesi, şüpheleri daha da artırır mı artırmaz mı?

Ben artırır diye düşünüyorum.

Fî emânillah...

DİYALOGÇULARA REDDİYELER – 2

A

llahu Teâlâya sonsuz hamdler, sevgili peygamberi Muhammed sallallahu aleyhi ve selemlerine sürekli salat ve selam olsun.

Diyalog meselesinde ikinci yazımızı takdim ediyoruz... Bu yazımızda bir çok ayet-i kerimeleri sıralayarak konuyu aslına (iman-küfür) döndürmek gerektiğini, böylece de müslümanın dostunu ve düşmanını iyice tanımasını arzu ediyoruz.

Bu ayetlerde mealen şöyle buyruluyor:

Ey ehl-i kitap! Dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında, gerçekten başkasını söylemeyin. Meryem oğlu İsa Mesih, ancak Allah'ın resûlüdür, (o) Allah'ın, Meryem'e ulaştırdığı "kün: Ol" kelimesi (nin eseri) dir, O'ndan bir ruhtur. (O'nun tarafından gönderilmiş, yahut teyit edilmiş, yahut da Cebrail tarafından üfürülmüş bir ruhtur). Şu halde Allah'a ve peygamberlerine iman edin. "(ilah) üçtür" demeyin, sizin için hayırlı olmak üzere bundan (üç ilah demekten) vazgeçin. Allah ancak bir tek Allah'tır. O, çocuğu olmaktan münezzehtir. Gökler de ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Vekil olarak Allah yeter.

Bazı hıristiyanlar İsa'nın (*Aleyhisselam*) Allah'ın oğlu olduğunu söyler. Bazıları da İsa'nın Allah olduğunu söyler. Bazıları da İsa, Allah ile beraber ilahdır der. Bütün bu sözlerden, Allahu Teâlâ son derece münezzehtir, yücedir.

Allahu Teâlâ (*Celle Celalühü*) böyle iftira atanların kafir olduğunu Kur'an-ı kerim de açıklamıştır.

"Meryem'in oğlu Mesih İsa, Allah'tır, diyenler kâfir oldu." (5/17)

"Muhakkak Allah, için üçüncüsüdür, diyenler kafir oldu." (5/73)

Bunların bu gibi sözlerini Allahu Teâlâ şöyle iptal etmiştir:

"Ancak Meryem'in oğlu Mesih İsa, Allah'ın Resulüdür, Meryem'e attığı kelimesidir." (Nisa: 171)

Bu zalimlerin iftiraları, İsa (*Aleyhisselam*) ve annesi Meryem validemize zarar vermez.

Onlar ayetin beyanına göre Alahu Teala'ya kulluktan erinmezler, zorlanmazlar, seve seve kulluk vazifelerini yaparlar.

Böyle sapık rezil ve iftiracı fikirli adamların neresiyle diyalog olacak! Bunlarla nerde anlaşma ve ittifak olacak! Ya sen bunların şirkini kabul edeceksin ki bu çok büyük bir küfürdür, ya da onlar senin tevhid inancına dönecek. Onlar tevhide dönmediğine göre, sen nasıl onlarla diyaloga devam edeceksin!

Küfür, damarlarına işlemiş iftiracı melun heriflerle bir masada oturup tebessüm ederek onların şu rezil sözlerini dinleyen bir Müslüman, acaba imanlı halini kaç gün, kaç saat veya kaç dakika koruyabilir?

Hadisi şeriflerde ahir zamanda bir çok kimsenin dinden çıkacağı haber verilmiştir. Sabahleyin evinden Müslüman olarak çıkan bir çok kişinin, akşama evine kafir olarak döneceği, akşam evine Müslüman olarak giren bir çoklarının da sabaha kafir olarak çıkacakları da haber verildi.

Bu ahır zaman fitnelerinden sakınmanın yolu, ilim ehline yakın olarak islamı güzel yaşayan kimselerle birlikte olmak, Allah dostlarının etrafında halka olmak, taviz vermeden samimi olarak dini yaşamakla mümkündür. Bu da ancak ehli sünnet topluluğudur. Allah Teala bizleri onlardan dünyada ve ahirette ayırmasın.

EHLİ KİTABIN HAKKI GİZLEMESİ

Ehli kitabın, kendilerine bildirilen bir çok hakikatleri gizlemesi, Kur'anı Kerimde zikredilir.

Bunlardan biri de Saff suresi 6. ayette zikredilir:

“Hatırla şu vakti ki, Meryem oğlu İsa: Ey İsrailoğulları! Ben size Allah’ın (gönderdiği) resulüyüm, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek “Ahmed” adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti. Fakat o, kendilerine açık deliller getirince: Bu apaçık bir sihirdir, dediler.”

Bu ve benzeri bir çok ayeti kerime, ehli kitabın hakkı hakikatı gizlemedeki hilelerini açıklamıştır.

Bu zalim herifler, asla kötü hallerinden dönemeyeceklerine göre, içlerinden bazısının hidayet bulması, onların genel olarak sapık ve lanetli olmalarını değiştirmez... taki ilahi emir gelene kadar İsa (Aleyhisselam) zuhur edip İslam tamamen hakim olana kadar bunlarla mücedelemiz devam edecektir.

Bu hakikatı kendi zanni uygulamalarıyla kimse değiştirmeye kalkmasın, veya bir takım tevillerle ‘şimdiki ehli kitabın evvelkiler gibi olmadığını’ iddia etmesin. Aslına bakarsak şimdiki evvelkilere taş çıkartıyor, öyle ki bütün dünyayı kendi emirleri altına alarak kültür emperyalizmi ile insanlığı esir etmişler, maddi güç ile zulümlerini küfürlerini her yere sokmuşlardır.

Ehli kitab insafı olsa, hayır sahibi olsa, acaba dünyada aç ve açık kimse kalır mı, açlıktan susuzluktan kimse ölür mü. Böyle savaşılar olur mu. Asla!

O halde bunlarla dostluk, dünya üzerindeki bütün zulümlere ortaklık değerlidir???

Şu yaşadığımız dünyayı mazlumlara zehir eden, müslümana kan kusturan ehli kitab değerli dir?

Bunlar zikrettiğimiz ayeti kerimenin haberini -son peygamberi- gizlemekle en büyük ihaneti yapmış olmadılar mı?

Şimdi bunlara yağcılık yaparak “Herkesin Müslüman olmasını istemek, islamın emri değilmiş veya tevhidin ilk kısmını söylemek yetermiş” gibi martavalları diline dolayan ilahiyatçı, müftü, prof. taifesine ne demeli.

Elin gavuru kendi dini anlayışına göre mücadelesini ediyor, batıda devam ediyor, ya siz müslümanız dediğiniz halde bu gavur adetleri nedir???

EHLİ KÜFÜRLE SAVAŞMAK NE ZAMANA KADARDIR?

Şimdi zikredeceğimiz ayeti kerime, Tevbe suresi 29. ayettir.

Bu ayeti kerimeyle islamın cihan şumul hedefi, kıyamete kadar devam edecek olan kaidesi beyan edilmiş oldu. Bu hüküm sonra

gelen başka bir hükümle nesh edilmediğine (kaldırılmadığına) göre, o halde kıyamete kadar yaşayan Müslümanların vazifesi, bizzat Allah Teala tarafından beyan edilmiş oluyor.

Hadisi şerifte cihadın kıyamete kadar devam edeceği, hiçbir adil veya zalim idarecinin bunu değiştiremeyeceği de beyan edilmiştir.

Tabî ki cihadın, değişik safhaları ve mevzıları vardır. Herkes kendi konumuna göre İslam için maddi ve manevi hizmetlerde bulunarak bu cihada ortak olmalıdır.

“Kendilerine Kitap verilenlerden Allah’a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resûlünün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, alçak olup kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.”

Tefsirlerde şu açıklamalar var:

Allah ve ahiret gününe inanmayanlarla savaşın. Onlar Allah ve Resulünün haram ettiğini haram etmezler. Haram olduğu, kitap ve sünnet ile kesin sabit olan şeyleri.

Onlar eski dinlerinin asıllarına inanç ve amel bakımından tabi olmazlar. Hak dini –İslamı– din olarak kabul etmezler. Hak ehlinin itaatı gibi Allah’a itaat etmezler.

Bunlar kendilerine kitap verilenlerdendir. Yahudi ve Hıristiyanların imanı, iman sayılmaz. Bunlarla savaş, cizye vermelerine kadar devam edecektir.

Onlar cizyeyi zelil bir halde elleriyle teslim edecekler. Vergiyi ödeyen ayakta durur, binekten iner. Vergiyi alan müslüman oturur. Onu silkeyerek “Ey Allahın düşmanı! Cizyeyi öde” der.

Cizye, ehli kitaptan alınır, arapların müşriklerinden alınmaz, onlar öldürür. acemler ve mürtedler de aynı şekildedir.

Kötürüm, fakir, çocuk, kadın, köle ve insanlara karışmayan rahiblerden cizye alınmaz.

Zenginlerden senede 48 dirhem alınır. Her ay için 4 dirhem, orta hallilerden bunun yarısı (toplam 24 dirhem) alınır. Çalışabilen fakirden 12 dirhem alınır. (Bir dirhem 3,2 gramdır.)

Mektubatı Rabbani’de, İslam halifeleri tarafından cizyenin kaldırılması şiddetli şekilde tenkit edilmekte ve cizye alınmasının hikmet ve sebepleri açıklanarak, -onların devamlı korku altında hakir ve zelil olmalarıdır- denilmektedir.

Allah dostları ve ahiret alimleri böyle derken, şimdiki dünyacı ilim hırsızları ne derse desin hiçbir şey ifade etmez. Haktan öte, dalaletten başka ne vardır....

RESULULLAH

(SALLALLAHU ALEYHI VE SELLEM)

BÜTÜN ALEME GÖNDERİLMİŞTİR.

Bazı diyalogçular, Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in bütün insanları İslama davet etmediğini, herkesin iman etmesinin lazım gelmediğini, İslamın bunu emretmediğini v.s. şeyler sayıtlamaktadırlar.

Bu gibi iftiralar karşısında, Kur’an-ı Kerim’in kesin hükümlerini zikretmekten başka yapacak işimiz yok.

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in bütün aleme gönderildiğine dair ayetler:

En’am suresi: 19

“Bu Kur’an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu.”

Furkan suresi: 1

“Âlemlere korkutucu olsun diye kulu Muhammed’e Furkan’ı indiren Allah, çok yücedir.”

Sebe’ suresi: 28

“Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”

A’raf suresi: 158

“De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah’ın (gönderdiği) elçisiyim.”

Şu ayetlere insafla bakan ve kalbinde zerre miktarı iman olan insaf sahibi herkes, son peygamber Muhammed *sallallahu aleyhi ve selemin*, bütün aleme gönderilen Allah Resülü olduğunu anlar ve katiyetle buna iman eder.

Buhari hadisi şerifinde diğer peygamberlerden ayrı olarak kendisine 5 hususiyet verildiğini bizzat açıklayan Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), bunlardan birinin de "Bütün aleme gönderilmiş olduğu" dur.

Şimdi hangi felsefe ve mantık oyunuyla, yaldızlı sözlerle bu kati hükmü değiştirecekler, buna en ufak bir muhalefet bile insanı iman nimetinden mahrum eder. Çok iyi düşünmek lazım, ebedi hayatı zehir edecek şeylere aldanmamak lazım.

Şimdi çok meşhur diyalogçulardan birinin yazısından alıntıyı size aktarayım da ne kadar yanlış, hatalı, tehlikeli ve zamansız olduğuna siz karar verin:

<<Zaten dikkatlice bakıldığında görülecektir ki ehl-i kitapla temel noktalarda birlikteyiz. Daha meşhur ifadesiyle amentüde ittifakımız vardır. Çünkü Allah'ın gönderdiği kitapların hemen hepsinde tekrarlanan amentüdür: Allah birdir. Peygamberler haktır. Melekler vardır. Kitaplar gönderilmiştir. Ahiret vardır. Ölen insanlar bir gün dirilecek, yaptıkları iyiliklerin mükafatını, kötülüklerin de mücazâtını göreceklerdir. Halbuki temelde ittifak varken teferruatteki ihtilaflara takılıp kalmak makul değildir. >>

Şimdi insafla bakın, Kur'an ve hadisi şeriflerin beyanları, İslam aleminin 14 asırlık tatbiki cihadı hakimiyeti ve İslam medeniyetinin hali ortadayken, şimdi bu gibi zavallılara ne demeli.

"Daha meşhur ifadesiyle amentüde ittifakımız vardır" diyor ve indirilen hak kitapların itikadi beyanlarını zikrederek güya şimdikilerin de bu itikatta olduğunu söylemek istiyor...

Bu aklınla kimi kandıracağını? Bir kere eski ehli kitap mevcut olsaydı, son peygamber gelip son dini getirip hepsini nesh edermiydi? Son din ,son kitap gelince, artık eskilerinin hiçbir hükmünün kalmadığını anlamayacak kadar zekanız yoksa, zaten sizinle konuşmaya da

Kur'an ve hadisi şeriflerin beyanları, İslam âleminin 14 asırlık tatbiki cihadı hakimiyeti ve İslam medeniyetinin hali ortadayken, şimdi bu gibi zavallılara ne demeli?

Yazık... Çok yazık...

gerek yok, sizinle diyalog yapan ehli kitabın da ne kadar geri zekalı olduğunu anlamak için de fazla düşünmeye gerek yok.

Allahu Teâlâ onlara kâfir omuşlardır derken, sen hala daha itikadının onlarla aynı olduğunu söylüyorsan o zaman sen de onlardan mı oldun???

Ayrıca şöyle demiş:

"Teferruatteki ihtilaflara takılıp kalmak"

Yani haram-helal meseleleri ki dinin önemli bir kısmıdır, bunları da teferruat gibi kabul etmiş, yazık... Çok yazık....

Dinin iki önemli kısmı vardır, itikad ve amel. İtikad yoksa ameller kabul değildir. İtikad tam olsa da ameller olmasa, işi çok büyük tehlikeye eder, mutlaka hesabını cezasını görecekler veya bir yollu aff ile sonunda cennete gider. Ancak! Burada ibadet meselelerini basite indirgeyip -teferruat- diyerek Türkçe'deki basit luzumsuz şeyler gibi bir manaya çevrilirse, o zaman yine itikad yok olur, iman elden gider.

Zira Allahu Teâlâ'nın hükmünü kabullenmek te itikad meselesidir. O halde islamı bir bütün olarak alıp kabullenmedikçe, asla iman ve İslam tahakkuk etmez. Hiçbir işte ehli kitaba uygunluk caiz olmaz, iyi düşünen bunu anlar....

"Zalimlere azıcık meyletmeyin, yoksa sizi ateş yakalar..." Ayetini de hatırlatalım...

Konuya devam edeceğiz inşallah....

Selam ve dua ile...

SİZDEN ÖNCEKİLERİN ÇEKTİKLERİNİ ÇEKMEDİKÇE

CENNETE GİRECEĞİNİZİ Mİ SANDINIZ?

R

abbimizin bizlere lütfettiği en büyük nimet hiç şüphesiz ki imandır. İman aynı zamanda Cennetin pasaportudur, vizesidir...

Tabi “ben inanıyorum” diyen herkesin imanı aynı derecede değildir. Nasıl ki ışığın kuvvetinin dereceleri varsa, imanın da dereceleri vardır. Mesela mumun, gaz lambasının veya el fenerinin de ışığı vardır; floresan lambanın, projektörün veya güneşin de... Hepsi ışık verir ama kimi kendi etrafını zor aydınlatır, kimi ise tüm alemi... Dolayısıyla bir sahabenin veya Allah dostlarının imanı ile sıradan bir Müslümanın imanının aynı derecede olmadığı aşikârdır.

Peki, imanın derecesi nasıl anlaşılır?

Nasıl ki altının saflığı ve kalitesi ateşe dayanıklılık derecesiyle anlaşılıyorsa, kulun îmandaki sağlamlığı, samimiyet ve sadâkati ise hayatı boyunca yaşadığı bir takım imtihanlar neticesinde anlaşılır. Yani imtihan gereği kulların başına gelecek olan çileler, sıkıntılar ve belâlar, ahirette ihsan edilecek olan ilâhî mükâfâtların bir nevi bedeli mesâbesindedir.

“İman etim” demek bir iddiadır. İşte bu iddiayı ispat etmek gerekir ki, bu da bir bedel öde-

mekle olur. Demek ki Mevla Teâlâ, ebedi saadet yurdu olan cennetin kapısını açacak olan bu îmanın ispatı için kullarından bir nevi bedel istemektedir. Dolayısıyla her kim başına gelen çeşitli musîbet ve felâketler karşısında sabır, teslimiyet ve rızâ gösterirse, gösterdiği sabır ve teslimiyet dercesinde bedel ödemiş ve bu mükafatlara layık olduğunu ispat etmiş olur.

Günümüzde bazı kimselerin, yaşadığı bir takım sıkıntı ve baskılar karşısında maalesef geri adım atarak bulunduğu safı terk ettiklerini veya evvelce savunduğu değerlerin tam aksini söyleyip tavır ve duruşunu değiştirdiklerini görüyoruz. Bu dönemler güya baskı görmeden, sıkıntı çekmeden, bir takım dünyevî menfaatlerine de zeval gelmeden rahat bir şekilde sözümona İslam’ı yaşıyorlar. Ve tabiri caizse bukalemun gibi araziye göre renk değiştirerek hayatlarını idame edip, ahirette de cennete girme hayalini kuruyorlar.

Şunu çok iyi bilelim ki; bu dava için çile çekmeden, fedâkârlık yapmadan, -âmiyâne tabirle- taşın altına elini koymadan sadece diliyle “iman ettik” diyerek kurtulacağını, (imtihan edilmeden) bırakılacağını zanneden ve imanı kuru bir laftan ibaret olanların, ebedî cennet

yurduna girme hayalleri de hayalden öteye geçemez.

Nitekim bir âyet-i kerimede Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

“İnsanlar sadece “imân ettik” demekle bırakılacaklarını ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar? Andolsun ki, Biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştizdir. Elbette Allah doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.”¹

Demek ki insan, “iman ettim” demekle imtihanını tamamlamış ve cenneti hak etmiş olmuyor. Hatta böyle demekle bir manada sıkıntılara, bela ve musibetlere de hazırım demiş oluyor.

Yani; “ben de iman ettim”, “biz de müslümanız”, “benim dedem hocaydı” gibi kuru laftan ibaret olan bir takım sözleri diline pelesenk edip sonrada; “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” mantığıyla hareket ederek yan gelip yatan ve bedel ödemedi cennete gireceğini zannedenler, çok yanırlar. Çünkü Rabbimiz, bizden öncekileri nasıl imtihan ettiyse bizleri de; **“... biraz korku, biraz açlık ve mallardan, canlardan, ürünlerden biraz eksiltmekle...”²** imtihandan geçirecektir.

Böylece imanında samimi olanla olmayanı, doğrularla yalancıları, salih amel işleyenle işlemeyeni, dünyayı ahirete tercih edenle etmeyeni ortaya çıkaracaktır. Zira insanın gerçek yüzü ve imanındaki sadâkati, ancak sıkıntı ve zorluklarla karşılaştığı zaman belli olur.

Bir başka âyet-i kerimede ise Rabbimiz şöyle buyuruyor:

“(Ey Müminler!) Yoksa siz, kendinizden önce gelip geçenlerin hali (uğradıkları sıkıntılar) başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? ...”³

Ayet-i kerimeden açıkça anlaşılıyor ki, bizden öncekilerin başına gelen meşakkat ve sıkıntılar bizim de başımıza gelmeden, o potadan

geçmeden, altın misali ateşte eriyip ayarımız belli olmadan, öyle çilesiz, sıkıntısız, ızdırapsız, bedel ödemedi cennete girmek zor. Zira Cennet o kadar ucuz değil.

Demek ki bu bir kanûn-u ilâhi... Dünya hayatı imtihan yeri olduğu için, Allah-u Tealâ iman eden kullarını çeşitli sıkıntılara mâruz bırakıp imtihana tabi tutuyor. Saadet asrının kahramanı olan sahabe-i kiram bile ne işkenceler görüp, ne sıkıntılara göğüs germediler mi?.. Hatta İslam davası uğruna onların katlandıkları eziyetler, Mekke döneminin işkence dönemi olarak kitaplara geçmesine sebep oldu. İşte o nur kfilesi içinde en çok işkenceye maruz kalan iman kahramanlarından biri de, Habbab b. Eret (*Radiyallahü Anh*) idi.

Habbâb b. Eret (*Radiyallahü Anh*): Demirciydi, kılıç yapardı. İman edip ebedi saadet yolcusu olan ve ilk Müslümanlardan olma bahtiyarlığına nail olanlardandı. Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellern*) Kur’an-ı kerim öğretme vazifesini ona vermişti. O da, o baskı döneminde çekinmeden Kur’an-ı kerimi Müslümanlara öğretip, okutmak için çok gayret etti. Hatta Hz. Ömer (*Radiyallahü Anh*)’ın kızkardeşine ve kocasına, evlerinde gizlice “Tâhâ Süresi”nin bazı ayetlerini öğretirken Hz. Ömer içeri girmiş; onların imanlarındaki sadâkat ve samimiyeti, Hz. Ömer’in müslüman olmasına vesile olmuştu.

Habbâb b. Eret (*Radiyallahü Anh*) iman edince, bunu açıklamaktan çekinmemiş ve imanını cümle aleme ilan etmişti. Ama Mekke’de onu koruyacak, ona sahip çıkacak kimsesi olmadığı için müşrikler ona çok ağır işkenceler yapmışlar ve her türlü eziyeti reva görmüşlerdi.

Kureyş kâfirleri Habbâb (*Radiyallahü Anh*)’ın kılıç yapmak için kullandığı ne kadar demir varsa, bu demirleri ateşte kızdırıp onun ellerini, ayaklarını ve bütün vücudunu dağlardı. Bazen onu dikenler içinde sürüklerler, bazen de sıcakın şiddet ve eziyeti daha fazla olsun diye demir bir zırh giydirip güneş altında bırakırlar, vücudundaki yağlar eriyecek hale gelinceye kadar çöl sıcaklığında tutarlardı. Bu yüzden Habbâb (*Radiyallahü Anh*)’ın sırtının etleri çürümüş ve bir kısmı dökülmüştü. Hatta sırtında neredeyse yumurta girecek derinlikte çukurlar ve yaralar açılmıştı.

1) Ankebût Sûresi: 2-3
2) Bakara Sûresi: 155
3) Bakara Sûresi: 214

Müşrikler yine bir gün onu işkenceye götürdüler. Ortaya büyükçe bir ateş yaktilar. Habbab (Radiyallahü Anh)'in elbislerini çıkarıp sırt üstü ateşe yatırdılar. Ateşin üzerinden kalkamasın diye de müşriklerden biri ayağıyla göğsüne basıyordu. Taa ki, sırtından akan kanlar ve yağlar o ateşi söndürünceye kadar onu ateşin üzerinden kaldırmadılar.

Müşrikler Habbab b. Eret (Radiyallahü Anh)'a ne yaptı ne ettilerse, bu konuda onun bileğini bükemediler. İnsanın aklını dahi kaybedeceği ağırlıktaki bu işkencelere rağmen o imanından asla vazgeçmedi ve müşriklerin istedikleri inkar sözünü söylemedi. Belki Habbab (Radiyallahü Anh)'in işkenceden nasibi büyüktü ama onun imanı, sabrı ve direnme gücü, bu işkencelerden çok daha büyüktü...

Habbab b. Eret (Radiyallahü Anh) Ümmü Enmâr adındaki müşrike bir kadının kölesiydi. Kureyş müşrikleri, Ümmü Enmâr'ı da etkilemişler onun da tavır almasına ve düşmanlık etmesine sebep olmuşlardı. Bu müşrike kadın da işkence etmekten geri durmazdı. Demir çubuğu ateşte kızdırır ve o demirle Habbâb'ın başını dağlardı. Bunun acısıyla Habbab (Radiyallahü Anh) acı içinde kivranırdı.

Bir keresinde Peygamber Efendimiz Onun bu halini görünce çok üzöldü. Habbab (Radiyallahü Anh) durumu Peygamber Efendimize arzedip, kendisine işkence yapan bu müşrike kadın hakkında şikayette bulundu. Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): "Allahım Habbâb'a yardım et" diye dua buyurdu.

Hikmet-i ilahi bir müddet sonra Ümmü Enmâr adındaki bu kadın şiddetli baş ağrılarında tutuldu. Rivayete göre, çektiği bu acılar sebebiyle adeta köpek gibi ulurdu. Hangi doktora veya tabibe gittiyse derdine çare bulamadılar. Ancak başını ateşle dağlatmasını tavsiye ettiler.

Bunun üzerine kadının emriyle Habbâb b. Eret (Radiyallahü Anh) demiri ateşte kızdırır ve kadının başını dağlardı. Böylece Mevla Teala, Habîbi'nin duası sebebiyle, daha dünyadayken o müşrike kadını, yaptığı işkencenin misliyle cezalandırıyordu.

Habbab (Radiyallahü Anh) İslâmın ilk yıllarında çekilen ızdırap ve işkenceleri anlatırken;

- Öyle sıkıntılı günler yaşadık ki, Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şayet yasaklamış olmasaydı ölmeyi tercih ederdik, demişti.

Ama bütün bu sıkıntılarla beraber Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu sıkıntılı günlerin geçeceğini, İslam nûrunun her tarafa yayılıp, küfür karanlıklarının dağılacağını müjdelemiştir.

İşkencenin dayanılmaz bir hal aldığı, müşriklerin baskı ve işkencelerini iyice artırdıkları bir zamanda, Habba b. Eret (Radiyallahü Anh) kendisi gibi işkence gören arkadaşlarından bazılarıyla, çektikleri bu eza ve cefaya bir çare bulmak ümidiyle Peygamber Efendimize geldiler. Peygamber Efendimiz Ka'be'nin gölgesinde kaftanını yastık ederek dayandığı bir halde yanına vardılar. Kureyş müşriklerinin işkencelerinden şikâyet ederek:

- Yâ Rasûlellah! Bize yardım etmesi için Allah'a duâ buyurmaz mısınız? dediler.

Bunun üzerine Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in rengi değişti ve şöyle buyurdu:

"Sizden önceki ümmetler içinde öyle kimseler vardı ki, zalimler tarafından yakalanır, yerde bir çukur kazılır ve o kişi çukurun içine gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilip başının saç ayırımına konulurdu da bedeni iki parçaya bölünürdü, fakat bu onları dinden döndürmezdi. Bir başkasına da benzer işkenceler uygulanır, demir taraklarla etleri kemiklerine kadar taranır ve sinirleri kemiğinden sıyrılırdı da, bu işkenceler onu dîninden çevirmezdi.

(Ey Ashabım!) **Vallâhi, Allah bu dini mutlaka tamamlayacaktır. Öyle ki, San'a'dan yola çıkan bir kimse Hadramevt'e kadar (tek başına) yolculuk edecek de, Allah'tan başka hiç kimseden (koyunu olan (çoban)'ın, koyunlarına kurdun saldırmaması dışında) korkmadan gidecektir. Fakat siz acele ediyorsunuz!"**

Habbab (Radiyallahü Anh) ve arkadaşları bu müjdeyi işitince gönüllerine su serpildi, imanları

daha da kuvvetlendi. Bu yolda çektikleri bütün sıkıntı ve eziyetlere sabredip imanlarında sebat ettiler. Ve İslâm'ın zafer yıllarına ulaştılar. Hatta demiştir ki; "Allah-u Teala bizi dünya nimetlerine öylesine gark etti ki, acaba çektüğümüz çilelerin mükâfâtını Allah bize dünyada mı ihsan ediyor, diye düşünmeye başlamıştık."

Gerek eski ümmetlerden niceleri, gerekse Efendimizin ashabından pek çoğu, çok ağır işkencelere maruz kalmışlar ama imanlarını ve mukaddes değerlerini canlarının, mallarının ve dünyevî menfaatlerinin daima üstünde tutmuşlar; manevi değerleri muhafaza etmek uğruna her türlü cefayı göze alıp, bela ve sıkıntılara katlanmışlardı.

Dolayısıyla günümüz Müslümanları olarak bizler, onların bu ibret dolu hayatlarından ders almalıyız. Şayet cennete gitmek gibi bir iddiamız ve arzumuz varsa, gerektiğinde bu tür sıkıntılı yollardan geçeceğimizi bilmeli, bu imanın bedelini seve seve ödemeye hazır olmamız gerektiğini idrak etmeliyiz. Yoksa bizden öncekilerin başlarına gelen bela ve musibetleri göze almadan, onların ödedikleri bedeli bir şekilde bizler de ödemeye razı olmadan cennete gideceğimizi zannetmek, ham hayalden başka bir şey değildir.

Tabi herkes aynı ağırlıkta imtihana tâbi tutulacak diye bir kaide yoktur. Nitekim Rabbimiz:

"Allah hiç kimseye gücünün yeteceğinden fazla yük yüklemez..."⁴ buyurmuştur.

Allah-u Teala sevdiğine mi bela verir?

Genel bir mantıkla baktığımız zaman, normalde bir kişi sevdiğini koruyup kollar ve ona en ufak bir zarar dahi gelmesini istemez. İşte bazılarımız belki bu mantıkla yola çıkarak "Allah sevdiği kullara hiç bela vermez. Sevmediğini ise bela ve musibete düçar kılar" diye düşünebilir. Lakin bu yanlış bir anlayıştır. Yani bir kimsenin işleri hep rast gidiyorsa "demek ki ben Allahın sevgili kuluyum." Veya bunun aksine, şayet başına bir bela musibet geliyorsa "herhalde Allah beni sevmiyor" diye düşünmesi doğru değildir.

Çünkü başa gelen musibetler ya da ihsan edilen nimetler o kişinin iyi, ya da kötü olduğu-

nun bir alâmeti değildir. Zira büyük bir musibet, Allah katında çok kıymeti olan takva bir müslümanın başına gelebileceği gibi, büyük bir nimet de Allah-u Teala'yı inkâr eden birine verilebilir. Nitekim Kur'an-ı kerimin pek çok yerinde bunun misallerini görmek mümkündür.

Mesela; Eyyub (*Aleyhisselam*)'ın yıllarca büyük bir hastalığa müptela olması, Allah'ın Halîli olan İbrahim (*Aleyhisselam*)'ın ateşe atılması, Zekeriya (*Aleyhisselam*)'ın testereyle başının ortasından kesilmesi gibi bazı büyük musibetler, insanların en faziletli olan peygamberlerin başına gelmiştir. Ama diğer taraftan Firavun gibi ilâhlık taslayacak kadar haddi aşan bir azgın, saraylarda binbir nimet içinde zevk-i sefa ile dört yüz sene ömür sürmüştür. Böylesine uzun bir ömürde ise bir kere olsun ne başı, ne de dişi ağrımamıştır. Dolayısıyla bu durum, kesinlikle onun faziletli ve Allah katında kıymeti olduğunun bir alâmeti değildir.

Rivayet edilir ki: Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî Hazretleri'ne, zalimlerin zulmünden şikayet edilir ve müminlerin çektiği sıkıntıların sebebi sorulur. O büyük veli şöyle der:

- Kasaplar pazarında hiç köpek kesiyorlar mı? Öldürülmeye onlar lâıyk olduğu halde kesilen ve kesilmek zahmetine katlanan koyunlardır. Yani köpeklerin kesilmeyip o sıkıntıyı yaşamaması, onların kıymetinden değildir. Oysa koyunun kesilmesi, onun kıymetli olması sebebiyledir.

Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e;

- "İnsanların en şiddetli belaya uğrayanı kimdir?" diye soruldu. Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

- **"En şiddetli belaya düçar olanlar peygamberler, sonra fazilet derecesine göre onları takip edenlerdir. Kişi dindarlığı derecesinde belaya düçar olur. Eğer kişi dinde kuvvetli ise onun belası da şiddetli olur. Eğer dini gevşek ise belası da ona göre olur..."**

"Filanca şu hatayı yaptığı için başına bu bela geldi" demek doğru mu?

Bir müminin başına herhangi bir musibet geldiği zaman bazıları; "o şöyle bir hata yapmıştı da, ondan dolayı başına şu musibet geldi" diye-

4) Bakara Sûresi: 286

biliyorlar. Öncelikle şunu ifade edelim ki, Allah-u Teala'nın kullarını bir takım bela ve musibetlerle imtihan etmesinde elbette birtakım sebepler ve hikmetler vardır. Fakat Allah-u Teala'nın herhangi bir kulunu, bir bela ile imtihan etmesindeki sırrı ve hikmeti, onun filan hatasına bağlamak ve; "şundan dolayı başına şu bela geldi" diye sebep belirtmek, en hafif ifadeyle haddini bilmezliktir. Öyle ya, gelen belanın bu sebepten olduğunu sen nerden biliyorsun?.. Yoksa sana mânâ aleminden haber mi geliyor?..

Eğer öyleyse problem yok, zira Mevla Teala bazı dostlarına, bazı olayların esrâr-ı hikmetini ilham edebilir. Fakat eğer böyle değilse, o zaman bu çok çirkindir. Zira böyle söylemek, -layık olmadığı halde- mânevî sırlara vakıf bir Allah dostu olduğu iddiasında bulunmaktır ki, bu durum insanı helâke sürükleyecek bir riyâkârlıktır. Ayrıca, duygularını açıkça dile getirip; "o bunu hakketmişti, oh olsun" diyemediği için, bu durumu güya mânevî bir sebebe bağlayarak içindeki nefreti dışa yansıtmaktır ki, bu durum ne İslâmiyet'e sığar ne de insanlığa...

Bir müminin başına bir bela gelince; "şu hatasından dolayı" diyenler, acaba Yusuf (Aleyhisselam) için ne diyecekler?.. Malumunuz Yusuf (Aleyhisselam) nice sıkıntılara maruz kaldı ve neticede zindana atıldı. Peki (hâşâ) hangi hatayı yaptı da başına bu sıkıntılar geldi?..

Keza İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'de ömrünün son demlerinde üç yıl hapis yatmıştı. Peki o hangi günahı sebebiyle hapsedildi?.. Bilakis yüksek manevi makamlara ulaşmak için olduğu hakkında şöyle denilmektedir:

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri önceleri şöyle buyurmuştu:

- Ulaştığım derecelerin üstünde, daha çok makamlar vardır. Lakin o makamlara yükselmek Allah'ın **Celâl** sıfatı ile, sert bir şekilde terbiye edilmekle olabilir. Zira Biz şimdiye kadar **Cemâl** sıfatı ile okşanarak terbiye edildik.

İleri gelen talebelerinden bir kısmına da şöyle demişti:

- Elli ile altmış yaşları arasında üzerime dertler, belalar yağacak.

Neticede İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'nin bu-

yurduğu gibi oldu. Elli ile altmış yaşları arasında, hapse girme süreci de dahil olmak üzere Allah'ın **Celâl** sıfatıyla terbiye edilip, O yüce makamlara ulaşmak kendisine nasip oldu.

Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: **"Allah yolundaki Mümin'e isabet eden her yorgunluk, hastalık, sıkıntı, üzüntü ve keder, hatta ayağına batan diken bile günahlarına keffaret olur."**

Demek ki, Müminin başına gelen musibetler, şayet günahı varsa onun için keffaret olur. Böylece bu günahın cezası ahirete kalmadan çok hafif olarak atlatılmış olur. Şayet günahı yoksa o zaman da onun Allah katındaki derecesinin artmasına vesile olur. Yani her iki durumda da kazançlıdır.

Yazımı bitirirken, eksik bir anlayışa mahal vermemek için kısaca şunu da arz edeyim:

Mevla Teala bir ayeti kerimede:

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle kazandığınız (günahlar) sebebiyledir..."⁵ buyurmuştur.

Dolayısıyla bir kimse sıkıntıya düştüğünde, "benim günahımdan sebep başıma şu geldi" diyerek kendini muhasebe etmeli ve günahlarından sakınmak için bir otokontrol yapmalıdır.

Allah dostları da, hatayı başkalarında değil kendilerinde aramışlar, şayet başlarında bir musibet varsa; "bunun müsebbibi benim günahlarımdır" diyebilmişlerdir. Nitekim Fudayl b. İyaz; "merkebim huysuzlansa günahımdan bilirim." buyurmuştur. Lakin bir başkası kalkıp da ona; "sen şu günahı işledin de ondan dolayı merkebin huysuzlandı" derse, işte bu yanlıştır ve haddini aşmaktır. Hatta Allah-u Teala'nın imtihan maksadıyla verdiği o musibetin hikmetini bir sebebe hasredip, hâl ehlindenmiş edâsıyla ahkâm kesmek; "olayların hikmetlerini nasıl da biliyor, ne mübarek adam" dedirtmeye mâtufluk bir riyâkârlıktır ki, Rabbim cümlemizi böylesine bir riyâ ve kibirden muhafaza eylesin. Cümlemizi kendi kusurlarını araştırmaktan, başkasının kusurlarını görmeyen kulları zümresine ilhak eylesin. Amin!

Fi Emanillah!

5) Şurâ Sûresi: 30

SELAM'ın ÖNEMİ

M

uhterem okuyucularımız!

Bu ayki yazımızda inşâallah geçen sayıda başladığımız selam konusuya devam edeceğiz.

PEYGAMBERİMİZİN MEDİNE'LİLERE İLK TAVSİYELERİ ARASINDA SELÂM

İslâm toplumunda sevgi ve dayanışma için selâmın ne kadar lüzumlu ve müessir olduğunu, Efendimizin (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) Medine'ye yeni gelmişken kendisini coşku ile dinleyen Medine toplumuna verdiği emir ve yaptığı tavsiyelerin birincisini selâmın teşkil etmesi çok net bir şekilde tartışmasız ortaya koymaktadır. Şöyle ki: Abdullah ibni Selâm der ki: "Resûlullah, (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) Medine'ye geldiği zaman, halk ona üşüştü. (Resûlullah geldi) denilince, onu görmek için ben de halkın arasına karıştım. Resûlullah'ın yüzünü görünce, anladım ki onun yüzü, yalancı yüzü değildir.

Resûlullah'tan ilk işittiğim söz şuydu:

"Ey insanlar. Selâmi, selâmlaşmayı yapınız! Yemek yediriniz! Akrabalık haklarını

gözetiniz! Halk uyurken siz namaz kılınız! Selâmetle cennete girersiniz!"¹

CENNETTE SELÂM

ALLAH'IN CENNET EHLİNE SELÂMI

Hiç şüphe yok ki nimetlerin en güzeli cennettir. Zira cennetin bir adı da en güzel, güzellikte zirveye ulaşan anlamına gelen "el - Hüsna" dır. Yüce Rabbimiz:

"İman edip güzel amel işleyenlere el - Hüsna (Cennet) vardır ve de fazlası (bu da Allah'ı görmektir.) Onların yüzlerine ne bir toz bulaşır ne de bir zillet. İşte onlar cennetliklerdir. Orada ebedi kalacaklardır."²

Bir Hadis-i Kutside de Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdular. Allah (*Celle celalühü*) buyurdu ki:

"Salih Kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir beşerin kalbine düşmeyen (ebedi, sonsuz ve emsalsiz) nimetler hazırladım."³

1) Ahmed Bin Hanbel müsned 5/451

2) Yusuf Sûresi: 10/26

3) Tecrid-i Sarih: 11/149

Böyle olmasına rağmen Cennette Cenab-ı Hakki görmek onun selâmını bizzat duymak Cennet nimetlerini unutturan bir olaydır. Rabbim cümlemize nasip eylesin. (Amin.)

Rabbimiz Cennet ehline selâm vereceğini şöyle ifade ediyor:

“Orada onlar için türlü türlü meyveler vardır ve arzu ettikleri her şey onlarındır. Esirgeyen Rab tarafından onlara sözlü bir selâm vardır.”⁴

MELEKLERİN CENNET EHLİNE SELÂMI

Nurdan yaratılmış, hiçbir isyana karışmamış daima mü'minlere dua etmiş olan ve Peygamberlere vahye eşlik yapan meleklerin Cennet ehlini istikbal etmesi, müjdelemesi ve selâmlaması da cennetteki müstesna manzaralardandır. Rabbimiz yüce Kur'anda şöyle buyuruyor:

“Adin cennetleridir. Babalarının, eşlerinin ve soylarının iyi olanları da oraya gireceklerdir. Melekler her bir kapıdan yanlarına girer, ‘Sabr etmenize karşılık size selâm olsun; bakın sonunuz ne güzel derler.’⁵

“Melekler onların ruhunu tertemiz alırken ‘selâm size, yaptıklarınıza karşılık cennete girin’ derler.”⁶

“Rablerinden korkanlar da bölükler halinde cennete sevk edilirler. Oraya gelip de Cennetin kapıları açıldığında bekçileri onlara, Selâm size, hoş geldiniz, artık ebedi olarak oraya girin, derler.”⁷

CENNET EHLİNİN BİRBİRİNE SELÂMI

Cennette can sıkacak hiçbir olayla karşılaşmayacağı gibi kalp kıracak, burukluğu gerektirecek hiçbir sözle de karşılaşmayacakları, aksine en güzel nimetlerle ve en güzel iltifâtlarla mukabele edilecekleri, birbirlerine bu nezâket ve letâfetle iltifât edecekleri Yüce kitabımızın beyan ettiği bir gerçektir. Mü'minlerin birbirlerine Cennette selâm ile mukabele edeceklerini beyan eden bazı ayetler şunlardır:

4) Yasin Sûresi: 36/57-58

5) Er Rad Sûresi: 13/23-24

6) Nahl Sûresi: 16/32

7) Zümer Sûresi: 39/73

“Mü'minlerin cennetteki duası ‘Allah'ım, sen her türlü eksiklerden paksın.’ Sağlık dilekleri de birbirlerine ‘SELÂM'dır.’⁸

“İman edipte salih amel(güzel işler ve ibadet)ler yapanlar, Rablerinin izniyle içerisinde daim kalmak üzere, atlarından ırmaklar akan cennetlere sokulacaktır. Onların orada tahiyeleri (birbirine iltifatları, duaları) selâmdir.”⁹

SELÂMIN ŞEKLİ

Her devirde ve her bölgede insanlar birbirleriyle karşılaştıkları zaman ilgiyi, iltifatı, saygı veya şefkati, dua ve iyi dileklerini ifade eden değişik sözcükler kullanmışlardır. Biz evvelâ cahiliye dönemi dediğimiz Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den önceki insanların bu konudaki örflerini, ikinci olarak da günümüzde bilhassa kendilerini çağdaş ve aydın kabul edenler arasında daha fazla kullanılan ve cahiliye dönemine benzeyen selâm türlerini, daha sonra da bu konuda islâmın kesin olan emri sebebi ile müslümanlar arasında olması gereken şekli beyan edeceğiz.

ASRI SAADETEN ÖNCEKİ CAHİLİYE DÖNEMLERİNDE SELÂM...

Demişlerdir ki Nasara'nın (Hıristiyanların) tahiyesi (selâmı) elini ağzına koymak, Yahudilerin birbirine tahiyesi parmaklarla işaret etmek veya baş kesip kışkırmak, Mecusilerin tahiyesi eğilmek, Arapların birbirine tahiyesi (Allah ömürler versin) İdarecilere tahiyesi (sabahın hayırlı olsun) demektir. ¹⁰

Cahiliye döneminde en yaygın olan selâm türü: “Allah ömürler versin” veya “Allah seni mülk sahibi kılsın” veya “mülkünde baki kılsın.”

Ayrıca “merhaba” o dönemde kullanılan selâm türlerindendi.

8) Yunus Sûresi: 10/10

9) İbrahim Sûresi: 14/23

10) Elmalılı Hamdi Yazır Tefsiri: 2/1408

GÜNÜMÜZDE GENELDE AYDIN VE ÇAĞDAŞ GÖRÜNÜMÜNDE OLANLARDA AĞIRLIKLI OLARAK KULLANILAN SELÂM TÜRLERİ...

Günümüzde İslam'ın öğretisi olan selâmın dışında kullanılan birçok tahiyye türü vardır. Bunlardan bazıları şunlardır. Merhaba, Günaydın, Tünaydın, Hayırlı işler, Hayırlı sabahlar, Hayırlı akşamlar, Hayırlı nöbetler, Hayırlı tatiller, çok mersi, iyi günler, iyi geceler, kendine iyi bak vb.

İSLAM'DA SELÂM

İslâm dininde hem Kurân'ın öğretisi hem de Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in bilfiil uygulayarak ve tavsiye ederek tasvip ettiği tahiyye şekli, yalnız "selâm" yani "selâmun aleyküm" veya "esselâmü aleyküm"dür.

İmran ibni el-Huseyn şöyle anlatır:

"Biz cahiliyye döneminde 'Sabahın hayırlı olsun, Allah sana göz versin' derdik. İslam dini gelince bunlar bize yasaklandı.¹¹

Yani iki müslüman karşılaşıncı islâmın öğretisi olan selâmı söylemeyip selamın yerine bunları kullanmak yasaklanmıştır. Ancak selâmdan sonra bunlar ve bunlara benzeyenleri kullanmakta bir mahzur yoktur.¹²

İslam'da selâmın selâm olabilmesi için en az şu iki kelimedenden oluşması lazımdır. "Esselâmü aleyküm" Selâm sözü her yerde ya "esselâmü aleyküm" veya "selâmun aleyküm" şeklindedir.¹³ Bu iki kelime olmadan cahillerin yaptığı gibi yalnız "selâm" sözü yeterli olmaz.¹⁴

MEŞRU SELÂMİN DİĞER KULLANIŞ ŞEKİLLERİ?

Selâmda en yaygın üslûp; selâm verenin başında -el- takısı ve topluma hitap eden -küm- sözleri ile "esselâmü aleyküm" şeklinde söylenmesidir. Selâm verdiğimiz şahıs bir kişi olsa bile yanındaki melekler de hesaba katıldığı için çoğul olarak "selâm size" anlamında

"esselâmü aleyküm" şeklinde olmalıdır. Zira Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) ve selef-i salihin (İslamın geçmiş büyüklerin)den bize intikal eden de budur. Ancak başında -el- takısı olmadan "selâmun aleyküm" şeklinde olması da caiz olmakla birlikte, birinci şekil daha faziletlidir. Çünkü bu şekil dünya ehlinin yani dünyada hayat sürdüren insanların selâm türüdür. El-takısı olmadan "selâmun aleyküm" şekli ise cennet ehlinin selâmıdır.

Yüce Kitabımız Kur'an-ı Kerimde;

"Sabretmeniz sebebiyle selâm size! Şu cennet ne güzel varılacak yerdir."¹⁵ buyrulmuş ve bu üslup kullanılmıştır. Selâm veren kişi "esselâmü aleyküm" diyebileceği gibi "esselâmü aleyküm ve rahmetüllahi" de diyebilir, en çok "esselâmü aleyküm ve rahmetüllahi ve berekâtühü" diyebilir. Çünkü tahiyyatta: "Esselâmü aleyke eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berekâtühü" şeklinde gelmiştir.¹⁶ "Ve berekâtühü" den sonra ilave yapılması doğru olmaz. Zira İbn-i Abbas (*Radiyallahü anh*) hazretleri buyurdular ki:

"Her şeyin bir sonu vardır, selâmın da sonu ve berekâtühü"dür".¹⁷

İmran İbni'l-Husayn (*Radiyallahü anh*) şöyle dedi:

"Nebi (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e bir adam geldi ve: "Esselâmü aleyküm" dedi. Hz. Peygamber onun selâmına aynı şekilde karşılık verdikten sonra adam oturdu. Nebi (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) "on sevap kazandı" buyurdu. Sonra bir başka adam geldi o da "esselâmü aleyküm ve rahmetullahi" dedi.

Peygamberimiz ona da verdiği selâmın aynıyla mukabelede bulundu. O kişi de yerine oturdu. Peygamberimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) "Yirmi sevap kazandı" buyurdu. Daha sonra başka bir adam geldi ve "Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtühü" dedi. Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) o kişiye de selâmının aynıyla karşılık verdi. O kişi de yerine oturdu. "Otuz sevap kazandı" buyurdular.¹⁸

11) Ebu Davud: 5/397

12) Aliyyül Kari mirkatül Mefatih Msır: 1306,4/564

13) Aliyyül Kari 4/560

14) İnb Abidin: 5/267

15) Er Rad Sûresi: 13/24

15) Tefsiri Kebir 1/211

17) Fetevad-ı Hindiyeye 5/325

18) Ebu Davut Edep 132-5/379 Tirmizi İstizan 5/53

TÜRKÇE SELÂM

En doğrusu müslümanların parolası olan selâmı orijinal şekliyle kullanmaktır. Ancak bu selâmın anlamını herhangi bir dilde, dolayısıyla Türkçede kullanan kişi selâm vermiş kabul edileceğinden karşısındaki insanın da böyle bir selâma cevap vermesi gerekmektedir.¹⁹

SELÂMİN DİĞERLERİNE ÜSTÜNLÜĞÜ

İslam'daki selâmın sevap yönünden üstünlüğü, ayet ve hadislerle daha sonra beyan edilecektir. Burada ise selâmın mana bakımından diğer selâm türlerine olan üstünlüğü açıklanacaktır. Dolayısıyla selâm sözcüğü ifade ettiği mana itibarıyla;

1) Dini ve dünyevi her türlü afetten kurtuluşla duayı ifade etmektedir.

2) Müslümanların birbirlerinin kan, can, mal, namuslarını koruyacaklarına dair olan ahdi tazelemeyi ihtiva etmektedir. Çünkü kişi selâm vermekle muhatabına "Sen benden tam bir eman üzeresin" demiş oluyor.²⁰

3) Allah'ın isimlerinden bir isim olmakla selâm veren kişi sözüne Allah'ın ismiyle başlamış bulunuyor.

Bunun böyle olmayanlardan üstünlüğü ise şüphe götürmeyen bir durumdur.²¹ Aynı zamanda Allah'ın kullarına selâmet dileğini ifade etmekte bunda mevcuttur. Çünkü Allah'ın isimlerinden biri olan selâmın insanlara bakan yönünde "Kullarının selâmetini dileyen ve onları selâmete erdiren" anlamı vardır.²² Dolayısıyla "es-selâm" sözü ile başlamakta bu latifeye de işaret edilmektedir.

19) El mecmu 466

20) El Mevsua el fıkhiyye 25/156

21) Alusi Beyrut 5-98

22) Ruhul Furkan: 5/429

Son devrin mümtaz alimlerinden merhum Elmalı Hamdi Yazır bu konuda özetle şöyle der. "Cahiliyye de Araplar selâm mevkiinde "hayyakellâh" derlerdi. Sonraları bizde şayi olan "Allah uzun ömürler versin" tabiri bunun bir ihyası olmuştur. Fakat bunlar birer dua olmakla beraber alelittak "her surette" hayırlı bir dua değildir. Zira ömür, hayat, mülk behemehal selâmet ve saadeti icap etmez. Felaket içinde de geçebilir. Binaenaleyh bu suretle tahiyye, haddi zatında nakıs bir tahiyyedir. Hepsinin başı baş selâmetidir. "Hayyakallâh" Allah ömürler versin denildiği zaman muhatap bu mana kast edildiğini farz ederek hoşlanırsa da bir ga Çünkü kâilin "söyleyenin" niyeti malum değildir veya hiç düşünmemiştir.

Bunun için islâm dini bu noksan tahiyyele ri selâma tebdil etmiş ve "hayyakallâh" yerine dünya ve ahiret saadet ve selâmetini ifade eden "esselâmü aleyküm" dua ve iltifatını ikâme etmiş olduğundan islâmda "tahiyye" selâm olmuştur, selâm bir tahiyye ve iltifattır. Fakat her tahiyye ve iltifat selâm değildir.²³

Bu konuda son olarak şunu söyleyebiliriz: Dünya ve ahiret saadet ve selâmetine dua anlamına gelen îslâmdaki selâm ile "günaydın" "hayırlı işler" gibi sadece dar bir çerçevede hayır dilekte bulunmak arasındaki fark aşıkardır.

Şunu da belirtelim ki; selâmdan sonra bunlardan birinin söylenmesinde bir sakınca yoktur. Asıl sakınca bunları selâm yerine yerleştirip selâmı terk etmektir.²⁴

Rabbim bizleri Cennet ehlinin selamıyla, selam almayı nasip eylesin.

Selam ve dua ile...

23) Elmalılı Hamdi Yazır 1407-1408

24) Ruhul Furkan: 5/441

İHLAS

A

llâhü Teâlâ'ya hamd, Resulüne, âli ve eshabına salât-û selamdan sonra;

Kıymetli okurlarım! Bu ayki yazımızda inşaallah ihlâsı anlatmaya gayret edeceğiz. Rab-bim güzel anlamayı ve gereğiyle âmil olmayı cümlemize nasip eylesin.

Ihlâs lügatte; bir şeyi içine karışmış ve de-ğeri düşürmüş olan başka şeylerden temiz-leyip arındırmak, saflaştırmak manasındadır. İbadette işlenmesi farz ve gerekli olan ihlâstan murat, ibadet ve iyilikleri riya ve çıkar kaygı-larından arındırıp sadece Allah için yapmaktır.

Ihlâsın zıddı riya ve süm'a'dır.

Riya: İş, söz ve davranışlarda gösterişe yer verme; bir iyiliği veya salih bir ameli Allah'ın rızasını kazanmak niyetiyle değil, insanların beğenisi için yapmaktır. Bu davranışta bulunan kimseye riyakâr veya mürâf denir.

Süm'a: Kendisinde iyi bir niyet bulunmadığı halde işitilsin diye iyi işler yapmaya denir ki, riya ve süm'anın her ikisi de haramdır.

Amellerde ihlâs bulunması farz olduğu gibi ihlâsı terk etmekte haramdır. Zira herhangi bir

farzın terki haramdır.

İmam-ı Gazzali (*Rahimehüllah*) İhya-ü Ulumud-din isimli eserinde ihlâsın fazileti hakkında bir-çok ayet-i kerime ve hadisi şerif rivayet etmiş-tir. Onlardan bir kaçını burada zikredelim.

Rabbimiz (*Celle Celâlühü*) Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

“Oysa kendilerine, dini yalnız Allah'a hâlis kılıp (sadece Allah'ın rızasını gözeterek) O'nu birleyerek Allah'a kulluk etmeleri, namazı kılmaları, zekâtı vermeleri emredilmişti.”¹

“İyi bilin ki halis din, (bütün gönlüyle can-dan itaat), yalnız Allah'a yapılır.”²

“Tevbe edip hallerini düzeltenler ve Allah'a sarılıp dinlerini Allah için hâlis kılanlar, işte onlar müminlerle beraberdir.”³

“Kim Rabbine kavuşmayı arzu ederse salih amel işlesin ve Rabbine (yaptığı) ibadete hiç kimseyi ortak etmesin!”⁴

- 1) Beyyine Suresi: 5
- 2) Zümer Suresi: 3
- 3) Nisa Suresi: 146
- 4) Kehf Suresi: 110

Bu son ayet-i kerime, Allah için işlediği amelinden dolayı övülmeyi seven kimse hakkında nazil olmuştur.

Hz. Peygamber Efendimiz (*Sallellâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Bir kul kırk gün ihlâsla (sadece Allah için) ibadet ederse, kalbinden diline hikmet pınarları akar.”⁵

Hadis-i şeriften anlaşıldığı üzere, bir kimse dış azalarını ibadet ve hayırlı işlerle meşgul ederken kalbini de Allah'ın nimetlerini tefekkürde kullanarak Rabbinin rızasını gözetir ve başka düşüncesi olmazsa, kalbinden diline doğru yüce manalar sızmaya, o kişinin dilinden Hakk'ın emrine ve rızasına uygun sözler işitilmeye başlar. Yani Allah için kırk gün ibadet eden kimsenin lisanından İslam'a muhalif şeyler çıkmaz ve o kimsenin sözleri de etkili olur.

Müslim'in rivayet etmiş olduğu bir hadis-i şerif var ki, adeta tüylerimizi ürpertmektedir. Efendimiz (*Sallellâhü Aleyhi ve Sellem*) hadis-i şerifte şöyle buyurdular:

“Kıyamet günü hesabı ilk görülecek kişi, şehit düşmüş bir kimse olup huzura getirilir. Allâhü Teâlâ ona verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar ve bunlara kavuştuğunu itiraf eder.

Cenâb-ı Hak: **“Peki, bunlara karşılık ne yaptın?”** buyurur.

“Şehit düşünceye kadar senin uğrunda cihad ettim.” diye cevap verir.

“Yalan söylüyorsun. Sen, “Babayiğit adam, cesur adam” desinler diye savaştın, o da denildi.” buyurur. Sonra emrolunur da o kişi yüzüstü cehenneme atılır.

Bu defa ilim öğrenmiş, öğretmiş ve Kur'an okumuş bir kişi huzura getirilir. Allah ona da verdiği nimetleri hatırlatır. O da hatırlar ve itiraf eder. Ona da:

“Peki, bu nimetlere karşılık ne yaptın?” diye sorar.

“İlim öğrendim, öğrettim ve senin rızan için Kur'an okudum.” cevabını verir.

“Yalan söylüyorsun. Sen “Âlim.” desinler diye ilim öğrendin, “Ne güzel okuyor.” desinler diye Kur'an okudun. Bunlar da senin hakkında söylendi.” buyurur. Sonra emrolunur o da yüzüstü cehenneme atılır.

(Daha sonra) Allah'ın kendisine her çeşit mal ve imkân verdiği bir kişi getirilir. Allah verdiği nimetleri ona da hatırlatır. Hatırlar ve itiraf eder.

“Peki ya sen bu nimetlere karşılık ne yaptın?” buyurur.

“Verilmesini sevdiğin, razı olduğun hiç bir yerden esirgemedim, sadece senin rızânı kazanmak için verdim, harcadım.” der.

“Yalan söylüyorsun. Hâlbuki sen, bütün yaptıklarını “Ne cömert adam.” desinler diye yaptın. Bu da senin için zaten söylendi.” buyurur. Emrolunur bu da yüzüstü cehenneme atılır.⁶

Bu hadis-i şerifi dinleyen Muaviye (*Radiyellâhü Anh*) ağlamaya başlamış, o kadar ağlamış ki çevresindekiler onun öleceğini zannetmişler. Nihayet sakinleşince: ‘*Allâhü Teâlâ doğru söylemiştir!*’ diyerek şu ayet-i kerimeyi okumuştur:

“Kimler dünya hayatını ve onun süsünü isterse onlara amellerin(in karşılığını) tam olarak veririz ve onlar orada hiçbir ek-sikliğe uğratılmazlar. İşte onlar, ahirette kendileri için ateşten başka hiçbir şeyleri olmayan kimselerdir; (dünyada) yaptıkları da boşa gitmiştir; yapmakta oldukları şeyler (zaten) batıldır.”⁷

Yine bu manayı ifade eden bir hadis-i şerifte Efendimiz (*Sallellâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur;

“Kim işlediği hayrı şöhret kazanmak için halka duyurursa, Allah onun gizli işlerini duyurur. Kim de işlediği hayrı halkın takdirini kazanmak için başkalarına gösterirse, Allah da onun riyakârlığını açığa vurur.”⁸

Bu hadis-i şeriflerde yer alan dehşet ve-

5) Beyhaki, Şuabu'l İman: 35485

6) Müslim: 1905

7) Hûd Suresi: 15,16

8) Buhârî: 6134

rici hallere düşmemek için, bütün ibadetlerde Allah'ın rızasını esas almaktan başka çare yoktur. Nefsimiz mutmeinne olmadığı için tamamen Allah rızasını gözetmek pek mümkün olmayabilir. Fakat "Bir şeyin tamamı elde edilemiyorsa tamamı terk edilmez" kaidesi gereğince ihlâsı elde edene kadar azim ve gayretle çalışmalarımıza devam etmeliyiz. Eğer boyun kırıklığı içerisinde olursa inşaallah Rabbimiz bizi mes'ul tutmayacaktır.

Bunca zahmetlerle yapılan ibadetlerde insanlar beğensin, övsünler vb. basit niyetler taşınmamalıdır. İnsanların beğenmesinden, güzel demesinden, nefsimizin biraz kabarmasından başka veya basit birkaç dünya menfaatinden başka ne elde edilebilir ki? Fakat Rabbimizin rızasını gözeterek yapacağımız az bir hareketten bile çok büyük dereceler elde edeceğimizde hiç şüpheli yoktur.

Allah rızasını (ihlâsı) kazanmakta kişiyi yönlendiren şey niyettir. Zira Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) "Ameller niyetlere göredir"⁹ buyurmuştur.

Amelin değer ölçüsü olan niyet, kişinin kalbinden gelen, o andaki arzusunu tatmin etmeye yönelik olarak ortaya çıkan itici bir güçtür. Bu sebeple, niyet aslında insanın iradesini bileyen bir unsur olduğu gibi, ilgili arzuya bağlı olarak ortaya çıkan ilk iradenin kıvılcımını tetikleyen bir faktördür. Bu açıdan konuya bakılırsa, kişinin herhangi bir sebep altından ortaya çıkan bu fitrî temayülü ikinci bir niyetle kanalize etmeye çalışması pek fazla bir değer ifade etmez.

Örneğin, çok sıcak bir günde elinizi, yüzünüzü, ayaklarınızı yıkamak arzusu, -serinleme adına- ortaya çıktıktan sonra, bu arzuyu ikinci bir düşünce ve iradeyle abdest almaya dönüştürmek, samimî bir abdest için yeterli değildir. Görünüşe göre elbette abdest için niyet ettikten sonra abdesti de olur. Ancak, gerçekte böyle bir abdest ile baştan itibaren o niyetle alınan abdest arasında çok fark vardır.

Ihlâs, ameli az veya çok bütün karışanlardan kurtarmaktır ki amelde Allah'a yaklaşma maksadından başka bir maksat kalmasın ve kendisinde bu teşvikçiden başkası bulunmasın.

9) Buhârî; 1

Bu durum da ancak Allah'ı seven, O'nun aşkıyla âdeta kendisinden geçen, himmetini tamamen ahiret işlerine sarfeden kimse için düşünülebilir. Böyle bir kimsenin kalbinde dünya sevgisine yer kalmamıştır. Öyle ki bu kimse yeme içmeyi sevmez. Hatta onun yeme içme hususundaki isteği; tabii bir zorunluluk olması sebebiyle def-i hacetteki isteği gibidir. Bu bakımdan bu kimse yemeğe yemek olduğundan dolayı iştah duymaz. Bilakis ibadetine yardımcı olması, onu takviye etmesi için iştah duyar. Açlığın şerrinden korunmak ister ki yemeğe muhtaç olmasın, kalbinde zarurî miktardan fazla pay kalmasın! Zaruret miktarı onun için yeterlidir. Çünkü bu, dininin zaruretidir. Bu bakımdan onun Allah'tan başka bir maksadı yoktur. Böyle bir kimse, yeme içmesinde ve def-i hacetinde bile halis amel; bütün hareket ve sekenâtında doğru niyet sahibi olur.

Mesela uykudan sonra daha kuvvetli bir şekilde ibadet edebilmek için uyuduğunda, uykusu ibadet olur. Bu uykuda kendisi için muhlislerin derecesi vardır. Nasıl ki kendisine Allah ve ahiret sevgisi galebe çalan kimsenin normal hareketleri, maksadının sıfatını alıyor ve ihlâs oluyorsa, tıpkı bunun gibi, nefesine dünya, yücelik, başkanlık; kısacası Allah'tan başkası galip gelenin de bütün hareketleri maksadın sıfatıyla boyanır. Onun oruç, namaz ve diğer ibadetleri sağlam kalmaz. Bu ibadetlerin sağlam kalması pek nadirdir. Bu bakımdan ihlâsa, ancak nefsin paylarını kırmak, dünyaya olan tamahını kesmek, kalbe galebe çalacak derecede yalnızca ahiretle ilgili amellere yönelmekle ulaşılır.

Selef'ten bir zat şöyle demiştir: 'Camide birinci safta kılmış olduğum otuz senelik namazı kaza ettim. Çünkü otuz seneden sonra bir namazı bir özürden dolayı ikinci safta kıldım. Bu yüzden çok utandım ve insanlar beni ikinci safta görecekler diye kıvrandım. Böylece anladım ki birinci safta görülmek beni gururlandırmış ve kalp huzurumun sebebi bu imiş... Ama bunu o ana kadar anlayamamıştım.'

Bu mesele çözülmesi güç ince bir meseledir. Bunlardan kurtulabilen amellerin sayısı çok azdır. Bunları ancak Allah'ın muvaffak kıldığı çok az kimse kavrayabilir. Rabbim bizleri onlardan eylesin inşaallah.

Havariler Hz. İsa (Aleyhisselam)'a 'Hangi amel halistir?' diye sorduklarında şöyle cevap vermiştir: **"Allah için amel edip de ondan ötürü hiç kimsenin övgüsünü istemeyen kişinin ameli halis ameldir!"**

Büyük şeyh efendi Mustafa İsmet Garibullah (Kuddise Sirruhu) Risale-i Kudsiyye isimli eserinde şöyle buyurmuştur:

"Eğer bin yıl dese 'Allah' bir salık, Muradı olmasa Allâhu Mâlik, Sevap asla verilmez belki hâlik, İsim maksut değildir belki Mâlik, Murat kıl zatı hakkı gel gidelim, Cemâli bâ kemâle seyredelim."

Bir Mürit, bir Müslüman bin yıl Allah Allah diye zikretse veya namaz kılsa, oruç tutsa, ibadet etse, fakat bu zikirle muradı zikrin sahibi olan Allahü Teâlâ olmasa, kendisine asla sevap verilmez, belki maksuduna ulaşmadan helak olur. Çünkü kast olunan isim değil, mutlak olarak onun sahibidir. Öyle ise zikrederken, ibadet ederken O'nun zatını kast et hakka gidelim ve ahirette Rabbimizin cemalini böylece seyredelim.

Cüneydi Bağdadî (Kuddise Sirruhu) şöyle demiştir: *"İhlâs, ameli her türlü bulanıklıktan arındırmaaktır."*

Fudayl bin İyaz (Rahimehüllah) şöyle demiştir: *"Ameli insanlar için terk etmek riya; onlar için yapmaksa şirkir. İhlâs ise, Allah'ın, kulu bu iki felâketten korumasıdır."*

Muhasibi (Rahimehüllah) da şöyle demiştir: *İhlâs, kulun rabbiyle ilgili muamelelerinde, halkı aradan çıkarmasıdır."*

Ebu Osman (Rahimehüllah) şöyle demiştir: *"İhlâs, daima yaratanın fazlına bakmaktan dolayı, halkın bakışını unutmaktır."*

Sehl (Rahimehüllah)'a; 'Nefse en zor gelen şey nedir?' diye sorulduğunda: *"İhlâstır; zira nefsin ihlâsta nasibi yoktur"* demiştir.

Ruveym (Rahimehüllah) şöyle demiştir: *"Ameldeki ihlâs, amel sahibinin ona karşılık dünyada ve ahirette hiçbir şey istememesidir."*

Netice olarak;

Baştan beri yaptığımız izahlardan anlaşıldığı üzere bir müminin bütün ibadetlerinde ve günlük işlerinde ihlâs üzere olması, Allah'tan başka varlık ve gaye gözetmemesi, her yaptığını ancak O'nun yüce rızasını kazanmak için yapması şart ve farzdır. Bunun bir farz olduğunu kabul etmekte aynı şekilde farzdır. O halde bir mümin amellerini halis ve kendini muhlislerden etmek için kalbini Allah'tan başka heves ve maksatlardan temizleyip ihlas üzere bulunmasına son derece dikkat etmelidir. Esasen kişi, bu şartın tahakkuku ile gerçek mümin olmuş olur.

Şunu da ifade edelim ki, yaptığımız işlerde ihlâsın gerçekleşmesinin zor olduğunu düşünerek, *'Nasıl olsa ihlâs üzere amel etmek çok zordur, bende bunu yapamıyorum, o halde yaptığım ibadet ve işlerin ne faydası vardır?'* diyerek ibadet ve diğer güzel işleri terk etmek doğru değildir. Zira büyüklerimiz; *'Riya, ihlâsın kapısıdır'* buyurarak azim ve gayret üzere ibadetlere teşvik etmişlerdir. Kişi, riya ile amel ediyorum diye ibadetlerini tamamen terk etmemeli ihlâsı kazanmaya gayret etmelidir. Bu gayret devam ede ede ihlâs elde edilebilir.

Ayrıca, *'Nasıl olsa ihlâs üzere amel etmek çok zordur, bende bunu yapamıyorum, o halde yaptığım ibadet ve işlerin ne faydası vardır?'* düşüncesi insanı, Allah'ın rahmetinden ümit kesmeye kadar götürebileceği gibi ihlâs üzere bulunmak emrini de ihmal ve terke götürür ki, böyle bir gaflete düşmekten Allah'a sığınırız.

Rabbim yaptığımız amelleri kendi rızasını gözeterek yapmaya ve bu yolda azim ve gayret içerisinde olmaya hepimizi muvaffak eylesin. ÂMİN

DUALAR VE ZİKİRLER

REBÎULEVVEL AYINDA KILINACAK BİR NAMAZ

Yirmi Birinci Gün (13 şubat pazartesi günü) **Namazı:**

İki rekat kılınır. Her bir rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Müzzemmil Sûresi okunur. Kişi namazdan sonra secdeye kapanıp kalp huzuruyla:

«يَا غُفُورُ تَغْفِرْكَ بِالْغُفْرَانِ وَالْغُفْرَانُ فِي غَفْرِ غُفْرِكَ يَا غُفُورُ.»

“Ey çok bağışlayan! Sen Ğufran sıfatıyla Ğaffâr oldun. Mağfiret Senin örtüp bağışlamanda gizlenmiştir. Ey Ğafûr!” diye zikreder ve ardından ne isteği varsa **Allâh-u Te‘âlâ**'ya arzeder(se biiznillâhi Te‘âlâ isteği kabul olur).

REBÎULÂHİR AYINDA KILINACAK BİR NAMAZ

Üçüncü Gece (24 şubat cumayı 25 şubat cumartesiye bağlayan gece) **Namazı:**

Dört rekat kılınır. Her rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra her hangi bir sûre okunur.

Namazın ardından kırk kere:

«يَا اللَّهُ يَا بَدِيعُ.»

“Ey Allâh! Ey Eşsiz Yaratan!” diye zikredilir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53)

ARALARI İYİ OLMAYAN EŞLERİN MÜNÂSEBETLERİNİN DÜZELMESİ İÇİN OKUNACAK MÜHİM BİR DUA

Muhyiddîn ibni ‘Arabî (Kuddise Sirruhû)dan nakledildiğine göre aşağıdaki dua, araları iyi olmayan çiftlerin münâsebetlerinin düzelmesi için okunursa **Allâh-u Te‘âlâ**'nın izniyle çok hoş bir geçim süreci içine girerler.

Bu dua Fâtihâ Sûresi'nin içine dercedilen bir zikirdir. Aşağıda beyan edildiği şekilde gece yarısı kimlerin niyetine okunacaksa, o kişiler için niyet edilerek okunur:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، أَلرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ، إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ، اللَّهُمَّ اجْمَعْ بَيْنِي وَبَيْنَ حَاجَتِي كَمَا جَمَعْتَ بَيْنَ أَسْمَائِكَ وَصِفَاتِكَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ»

لِي مَطْلُوبِي بِحَقِّ سِرِّ الْفَاتِحَةِ وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ
 أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى
 عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ
 لِي مَطْلُوبِي بِحَقِّ سِرِّ الْفَاتِحَةِ وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ
 أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى
 عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ لِي
 مَطْلُوبِي بِحَقِّ سِرِّ الْفَاتِحَةِ وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ أَهْلِ
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ
 أَجْمَعِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ لِي مَطْلُوبِي بِحَقِّ
 سِرِّ الْفَاتِحَةِ وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ أَهْلِ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ
 وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، مَا لِكَ يَوْمَ الدِّينِ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ لِي مَطْلُوبِي بِحَقِّ سِرِّ الْفَاتِحَةِ
 وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ، إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ لِي مَطْلُوبِي بِحَقِّ سِرِّ الْفَاتِحَةِ
 وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ، اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، اللَّهُمَّ سَخِّرْ لِي مَطْلُوبِي بِحَقِّ سِرِّ الْفَاتِحَةِ
 وَبِحَقِّ عِزَّتِكَ وَعَظَمَتِكَ وَبِحَقِّ جَلَالِكَ وَجَمَالِكَ وَبِحَقِّ أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَبِحَقِّ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ.

ÇOCUĞU OLMAYANLARIN YAHUT DÜŞENLERİN YAPMASI GEREKENLER

1) Çocukları olmayan eşler; Fâtiha Sûresi, Âyete'l-Kürsî, Âli 'Imrân ve Bakara Sûresi'nin sonları, İhlas, Felak ve Nas Sûrelerinin yedi kere okuyup bu yağı uyumadan önce göğüs, alın ve omurga bölgesine sürerlerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hayırlı bir çocukları olur.

Not: Âli 'Imrân Sûresi'nin sonları 190. âyet-i kerîmeden sonuna kadar, Bakara Sûresi'nin sonları ise 284. âyet-i kerîmeden sonuna kadar olan âyet-i kerîmelerdir.

2) Yukarıda zikredilen âyet-i kerîmeler hakîki bal üzerine okunur ve üç ay müddetince her gün bu baldan aç karnına bir kaşık yenir. Çocuk olması için diğer bazı terkipler "**Çörek Otu Mûcizesi**" kitabımızın 48 ve 49. sayfalarında mevcuttur.

3) Çocuğu düşen kadınlar "Besmele"yi altmış bir kere bir kâğıda yazıp üzerinde taşırlarsa çocukları inşâallâh bir daha düşmez.

4) Çocuğu düşen kadın aşağıdaki âyet-i kerîme ve dualardan oluşan zikri, kırmızı renkli kelimelerin yerinde kendi ismini annesinin ismiyle birlikte yazıp (mesela kendi adı Zeynep, annesinin ismi de Ayşe olan bir kadın «زَيْنَبُ بِنْتِ عَائِشَةَ» şeklinde yazarak) bunu üzerinde taşırsa inşâallâh çocuğu düşmez.

﴿إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا﴾، كَذَلِكَ أُمَسَّكَتُكَ يَا وَالدَّ
فُلَانَةَ بِنْتِ فُلَانَةَ بِأَنْ تَقَرَّرِي فِي مَقَرِّكَ وَمُسْتَوْدَعِكَ بِاللَّهِ الَّذِي، ﴿وَلَهُ مَا سَكَنَ
فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾، «أُسْكُنْ بِجَلَالِ اللَّهِ، أُسْكُنْ بِجَلَالِ اللَّهِ،
أُسْكُنْ بِجَلَالِ اللَّهِ»، «أُسْكُنْ يَا وَالدَّ فُلَانَةَ بِنْتِ فُلَانَةَ بِاللَّهِ الَّذِي لَهُ ﴿أَسْلَمَ مَنْ
فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ﴾، ﴿وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ
ثَلَاثَ مِئَةِ سِنِينَ وَأَزْدَادُوا تِسْعًا﴾، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

(Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 2/179)

İLİM TAHSİLİ, ÖZELLİKLE DE HAFIZLIK YAPMAKLA UĞRAŞANLARIN EZBER KUVVETLERİNİ ARTIRACAK TERKİPLER

1) Bir bardak su üzerine yedi yüz seksen altı kere besmele-i şerîfe okunup anlayışı kıt olan kişi yedi gün boyunca güneş doğarken bu sudan içerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle zekası kuvvetlenir.

2) İnşirah (elem neşrah) Sûresi misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımı ile temiz bir porselen tabağa yazılıp ardından bu yazı su ile bozularak zekasının artması istenen kişiye içirilirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle ezber yapması kolaylaşır.

3) Yâsin Sûresi misk ve zâferan (safran) karışımı ile temiz bir porselen tabağa yazılıp sonra da gül suyuyla bu yazı bozularak ezber yapmaya çalışan kişi bu sudan yedi gün boyunca içerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle okuduklarını kolayca ezberler. (Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-Îlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye li cemî'i'l-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye, sh:50)

EVE GİRERKEN OKUNACAK DUALAR

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki kişinin eve girerken besmele çekmesi, **Allâh-u Te'âlâ**'yı zikretmesi ve evde kimse olsun veya olmasın selam vermesi müstehaptır.

Çünkü **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبَارَكَةٌ طَيِّبَةٌ﴾

“Bir takım evlere girdiğiniz zaman, **Allâh tarafından** (vaad edilen büyük sevaplarla) **bereketlenmiş** (ve duyanın gönlünü) **pek hoş** (eden, hayırlı ve uzun) **bir sağlık dileğiyle** (din ve soy bakımından) **kendileriniz** (yerinde sayılan kimseler) **selâm verin**” (Nûr Sûresi:61'den) buyuruyor.

Kimse olmadığında ne şekil selam verileceği 6. maddede açıklanacaktır.

1) **Enes** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا بُنَيَّ! إِذَا دَخَلْتَ عَلَىٰ أَهْلِكَ فَسَلِّمْ يَكُونُ بَرَكََةً عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أَهْلِ بَيْتِكَ.»

“Ey evlâdım! Ailenin yanına girince selam ver, (çünkü bu) **hem sana, hem de ev halkına bereket olur.**” (Tirmizî, İsti'zân:10, no:2698, 5/59; Nevevî, el-Ezkâr, no:59, sh:36)

2) **Ebû Mâlik el-Eş'arî** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا وَلَجَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ، فَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ الْمَوْلَجِ وَخَيْرَ الْمَخْرَجِ، بِسْمِ اللَّهِ وَلَجْنَا وَبِسْمِ اللَّهِ خَرَجْنَا وَعَلَى اللَّهِ رَبِّنَا تَوَكَّلْنَا، ثُمَّ لِيُسَلِّمْ عَلَىٰ أَهْلِهِ.»

“Bir adam evine girdiği zaman:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ الْمَوْلَجِ وَخَيْرَ الْمَخْرَجِ،

بِسْمِ اللَّهِ وَلَجْنَا وَبِسْمِ اللَّهِ خَرَجْنَا وَعَلَى اللَّهِ رَبِّنَا تَوَكَّلْنَا.»

'Ey Allâh! Ben Senden, hayırlı giriş ve hayırlı çıkış isterim. Allâh'ın adıyla girdik, Allâh'ın adıyla çıktık, ancak Rabbimiz olan Allâh'a tevekkül ettik' desin, sonra da ailesine selam versin.» (Ebû Dâvûd, Edeb:113, no:5098, 4/486; Nevevî, el-Ezkâr, no:60, sh:36)

3) Ebû Ümâme el-Bâhilî (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ثَلَاثَةٌ كُلُّهُمْ ضَامِرٌ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، رَجُلٌ خَرَجَ غَازِيًّا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ ضَامِرٌ عَلَى اللَّهِ حَتَّى يَتَوَفَّاهُ فَيُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ يَرُدَّهُ بِمَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ، وَرَجُلٌ رَاحَ إِلَى الْمَسْجِدِ فَهُوَ ضَامِرٌ عَلَى اللَّهِ حَتَّى يَتَوَفَّاهُ فَيُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ يَرُدَّهُ بِمَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ، وَرَجُلٌ دَخَلَ بَيْتَهُ بِسَلَامٍ فَهُوَ ضَامِرٌ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ.»

“Üç kimse vardır ki bunların hepsi Azîz ve Yüce olan Allâh'ın teminatı altındadır; (bunların birincisi) Allâh-u Azze ve Celle yolunda cihad için çıkan bir adam(dır) ki Allâh onun canını alıp da onu cennete koyuncaya yâhut kazandığı sevap ve ganimetle (evine) onu döndürünceye kadar bu kimse Azîz ve Yüce Allâh'ın teminatı altındadır.

(İkincisi namaz kılmak için) **mesçide giden bir adam(dır) ki bu kimse Allâh onun canını alıp da onu cennete koyuncaya yâhut kazandığı sevap ve ganimetle (evine) onu döndürünceye kadar bu kimse de Allâh-u Azze ve Celle'nin teminatı altındadır.**

(Üçüncüsü ise) **evine selam vererek giren bir adam(dır) ki bu kişi de Azîz ve Yüce Allâh'ın teminatı altındadır.**» (Ebû Dâvûd, Cihad:10, no:2496, 2/315; Nevevî, el-Ezkâr, no:61, sh:36)

4) Câbir ibni Abdillâh (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ فَذَكَرَ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ وَعِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: لَا مَبِيتَ لَكُمْ وَلَا عَشَاءَ، وَإِذَا دَخَلَ، فَلَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: أَذَرَ كُتْمُ الْمَبِيتِ، وَإِذَا لَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ: أَذَرَ كُتْمُ الْمَبِيتِ وَالْعَشَاءَ.»

“Bir insan evine girerken (selam vererek ve giriş duasını okuyarak) **ve yemek yerken** (besmele çekerek) **Allâh-u Te‘âlâ’yı zikrederse, şeytan** (yardımcılarına): ‘(Burada) **size geceleme de yok, yemek de yok’ der.**

Fakat insan evine girerken Allâh-u Te‘âlâ’yı zikretmezse, şeytan: ‘(Arkadaşlar!) **Geceleme imkanına kavuştunuz’ der.**

Yemek zamanında da Allâh-u Te‘âlâ’yı zikretmezse, şeytan: ‘(Arkadaşlar!) **Geceleme yerine de yemeğe de kavuştunuz’ der.”** (Müslim, Eşribe:13, no:5381, 6/108; Ebû Dâvûd, Et‘ime:16, no:3767, 3/406; Nevevî, el-Ezkâr, no:62, sh:37)

5) Abdullah ibni ‘Amr ibni’l-‘Âs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edildiğine göre:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا رَجَعَ مِنَ النَّهَارِ إِلَى بَيْتِهِ يَقُولُ: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَفَانِي وَأَوَانِي، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنِي وَسَقَانِي، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنَّ عَلَيَّ فَأَفْضَلَ، أَسْأَلُكَ أَنْ تُجِيرَنِي مِنَ النَّارِ.»

“Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gündüz evine döndüğü zaman:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَفَانِي وَأَوَانِي، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنِي وَسَقَانِي، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنَّ عَلَيَّ فَأَفْضَلَ، أَسْأَلُكَ أَنْ تُجِيرَنِي مِنَ النَّارِ.»

‘Beni barındıran ve himaye eden Allâh-u Te‘âlâ’ya hamdolsun. Beni yediren ve içiren Allâh-u Te‘âlâ’ya hamdolsun, bana ihsan eden ve beni (dert ve belâlara dûçar ettiği kimselerden) **üstün kılan Allâh-u Te‘âlâ’ya hamdolsun.** (Ey Allâh!) **Senden, beni ateşten korumanı istiyorum’ derdi.”** (İbnü’s-Sünnî, ‘Amelü’l-‘yevmi ve’l-leyli, no:157, 1/299; Nevevî, el-Ezkâr, no:63, sh:37)

6) İmâm-ı Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre boş eve girildiği zaman:

«السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ.»

“Selam bizim üzerimize ve Allâh-u Te‘âlâ’nın tüm salih kullarının üzerine olsun” diyerek selam vermek müstehab (Allâh-u Te‘âlâ katında hoş görülen bir amel) sayılmıştır. (İmâm-ı Mâlik, el-Muvatta’, no:3535, 5/1401; Nevevî, el-Ezkâr, no:64, sh:37)

ESMÂULLÂHİ’L-HÜSNÂ

OTUZUNCU İSM-İ ŞERİF «الْعَدْلُ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu’l-‘Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْعَدْلُ» ism-i şerîfi “Hükümlerinde ve işlerinde zulümden berî (uzak) olan” demektir. **Allâh-u Te‘âlâ** mutlak adalet sahibi, dilediği her şeyi yapma hakkı olan ve kullar üzerinde hükmü geçerli olandır.

Adaletli olan **Allâh-u Te'âlâ** hiç kimseye zulmetmez bilakis zulmedenlerin zulümleri Kendisine dönünce son bulur, **Allâh-u Te'âlâ** da mazlumların âhını zâlimlerden alır.

Esmâ-i ilâhiyesinden biri de “Adl” olan **Allâh-u Te'âlâ**'nın bu ism-i şerîfinin manası; kulları hakkında adaletle tasarrufta bulunmasıdır. **Allâh-u Te'âlâ** sözünde, fiilinde, kazasında, kaderinde, emrinde, nehyinde (yasaklamasında, mükâfatlandırmasında ve cezalandırmasında) dosdoğru bir yol üzeredir. Âyet-i kerîmede geçen:

﴿إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

“**Gerçekten Rabbim dosdoğru bir yol üzeredir**” (*Hûd Sûresi:56'dan*) kavl-i şerîfinde de bu mana beyan edilmektedir.

O'nun bildirmiş olduğu haberlerin tamamı doğrudur. Kazâsının ve hükmünün hepsi adalettir. Tüm emirleri maslahattır. Yasakladığı her şey bozukluğa götüren sebeplerdir. Mükâfatlandırması ise O'nun fazl-u keremiyle mükâfata müstahak olan kimseye ulaşmaktadır. Cezalandırması da adaletiyle ve hikmetiyle cezaya müstahak olan kimse içindir. **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا﴾

“**Rabbinin kelimesi** (haberleri ve vaatlerindeki) **doğruluk yönünden ve** (hükümlerindeki) **adâlet bakımından** (zirveye ulaşarak) **tamamlanmıştır**” (*En'âm Sûresi:115'den*)

Allâh-u Te'âlâ'nın sözleri doğru ve adaletli olduğuna göre Kendisi de mutlak adalet sahibidir. Çünkü O'nun sözleri âdil ve doğru sözlerdir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın her fiili O'nun sözü ile gerçekleşir ve her sözü doğrudur. (*el-Kurtubî, el-Esnâ fî şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:441*)

Adalet **Allâh-u Te'âlâ**'nın Zâtî sıfatları arasında yer alabileceği gibi O'nun fiilî sıfatları arasında da yer alabilir. Zâtî sıfat olduğu zaman, selbî (olumsuz) anlamlar da içerir.

Buna göre **Allâh-u Te'âlâ** âdildir. O'nun adalet sıfatı, haksızlık ve zulmetme sıfatlarını ortadan kaldırır. Bu yüzden O, haksızlık yapan ve zulmeden biri değildir. Zâtî bir sıfat olarak ele alındığında ise adalet, **Allâh-u Te'âlâ**'nın kulları hakkındaki ezeli hükmüne dayanır.

Buna göre adalet, O'nun evveli olmayan bu âdil hükmünden kaynaklanan bir sıfat ve fiildir. İşte “**Allâh-u Te'âlâ** adalet sahibidir” denildiğinde bu anlam kastedilir.

Allâh-u Te'âlâ bütün söz ve fiillerinde mutlak adalet sahibidir. O'nun kararı doğru, hükmü âdildir. Nimet ve ihsanını dilediğine verir veya vermez, azîz veya zelil kılar, yükseltir veya alçaltır, ikram eder veya etmez, hemen yapar veya erteler, yarar sağlar veya zarar verir, korur veya korumaz, zengin veya fakir yapar, sağlık verir veya hastalandırır, bela verir veya beladan muaf tutar. **Allâh-u Te'âlâ** bütün bunları mutlak iktidar sahibi olması nedeniyle dilediği şekilde, verdiği karara göre yapar.

Eğer **Allâh-u Te'âlâ** peygamber ve nebîlerin, mukarreb (Kendisine mânen en yakın) meleklerin ve salih kulların da aralarında bulunduğu bütün varlıklara, isyankâr ve inkarcılara azap ettiği gibi azap etse, bu O'nun adaletinden sayılır.

Zira zulüm, başkasının mülkünde haksız ve yersiz tasarruflarda bulunmaktır. **Allâh-u Te'âlâ** ise her ne yapsa Kendi mülkünde yapmış olacağı için hiçbir sûretle zulüm işlemiş sayılmaz.

Aynı şekilde inanan ve inanmayan ayırımı yapmaksızın bütün herkesi cennetine koyup onlara nimetler verse, bu da O'nun adaletinden ve fazl-u kereminden sayılır.

Ancak **Allâh-u Te'âlâ**'nın, varlıkları iki fırkaya ayırması, bir fırkayı cennete diğer fırkayı ise cehenneme koyması O'nun hikmetinin bir gereğidir.

Allâh-u Te'âlâ'nın bütün herkese azap edecek olsa bu O'nun adaletinden, herkese merhamet etse bu O'nun fazlından sayılır. Ama onları iki fırkaya ayırması hikmetindedir. Bu yüzden bazı âlimler şöyle söylemişlerdir:

«نَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ عَذْلِهِ، نَسْأَلُ اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ، وَنَرْغَبُ إِلَيْهِ فِي أَفْضَلِ وَجْهَيْ حِكْمَتِهِ.»

“**Allâh-u Te'âlâ**'ın (bize hak ettiğimizi yaparak) **adaleti**(ni işletmesi)**nden** (yine) **Allâh-u Te'âlâ**'ya sığınırız, **O'ndan ihsan ve keremini isteriz, hikmetinin de iki yönünün en üstününü talep ederiz.**”

Bütün bu zikredilenlerden anlaşıldığı üzere “Adalet” ismi, hüküm ve hikmeti ve bunlarla ilgili bütün sıfatları kapsar.

Adaletin zıddı olan zulüm sıfatı ise hevâ sahibi olan ve bu hevâsına (nefsinin kötü arzusuna) tâbi olan, başkasına âit olan bir hakkı sahibine vermeyen veya **Mevlâ**'sının emir ve yasaklarına aykırı hüküm veren kimselere verilir.

Ama hevâ ve arzularıyla mücadele eden, Mevlâ'sının kendisine belirlediği emir ve yasaklara tabi olan kimseler adalet sıfatıyla nitelenirler. Haksızlık ve zulüm sıfatının, **Âlemlerin Rabbi** olan **Allâh-u Te'âlâ** hakkında söz konusu olması imkansızdır. (el-Kurtubî, el-Esnâ fî şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:443-444)

Kullar üzerinde dilediği şekilde tasarruf sahibi olan **Allâh-u Te'âlâ** mutlak adalet sahibidir. O, bütün sözlerinde, fiillerinde, kulları için belirlediği kaza ve kaderinde, emir ve yasaklarında, sevap veya azabında âdildir ve dosdoğru yol üzeredir.

O'nun bütün iyilikleri doğrudur, bütün kaza ve kaderi âdildir, her emri kullarının yararına, her yasağı da onların zararına olan şeylere yöneliktir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın sevabı, merhamet ve ihsanının bir gereği olarak, azabı da adalet ve hikmetinin îcâbı olarak hak edenlere aittir.

Allâh-u Te'âlâ'nın zulmetmeye ve haksızlık yapmaya gücü yeter. Ancak O, fazl-u keremi, cömertliği ve kullarına karşı iyiliği nedeniyle asla kimseye haksızlık ve zulüm yapmaz.

Übeyy ibni Ka'b (Radiyallâhu Anh) der ki: "Eğer **Allâh-u Te'âlâ** yerdeki ve gökteki bütün varlıklara azap etmek isteseydi, onlara azap edebilir ve bundan dolayı zulmetmiş sayılmazdı. Aynı şekilde eğer onlara merhamet etmek isteseydi, bunu da yapabilir ve O'nun bu rahmeti, kulların amellerine karşılık değil onlara olan iyiliğinden sayılırdı.

Bu durum **İbni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh)a sorulmuş, o da aynı cevabı vermiştir. Yine bu durum **Zeyd ibni Sâbit** (Radiyallâhu Anh)a sorulmuş, o da **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu konuya aynı cevabı verdiğini söylemiştir." (İbni Receb el-Hanbelî, Câmi'u'l-ulûmi ve'l-hikem, sh:323-324, hadis metni; Ebû Dâvûd, Sünnet:17, no:4701, 4/361)

Bu ism-i şerîfin manalarını bilmenin faydaları olarak şunlar sayılabilir:

Bu ism-i şerifle alâkalanmak cihetiyle **Allâh-u Te'âlâ**'ya mânen yaklaşmak, kişinin **Allâh-u Te'âlâ**'nın adaletinin gücünden korkması, fazl-u kereminin tatlılığını umması ve azabından emin olmaması sûreti ile olur.

Bu ism-i şerifle tehalluk (ahlâklanma) ise; kişinin, bütün hükümlerinde, fiillerinde ve sıfatlarında adaletli olması, hiç kimseye zulmetmemesi ve ifrat-tefrit yollarından hiçbirini tercih etmeyip her konuda orta yollu gitmesiyle hasıl olur. Her kim **Allâh-u Te'âlâ**'nın, hükümlerinde adaletli olduğunu bilirse, kendisi hakkında hükmolunacak işler hususunda hiçbir endişe taşımaz ve kendisini **Rabb**ine teslim eder.

Her Müslüman, **Allâh-u Te'âlâ**'dan başka mutlak adalet sahibi olmadığını, her adalet sahibinin ve uyguladığı adaletin **Allâh-u Te'âlâ**'dan geldiğini, O'ndan olmayan her hükmün ise zulüm ve bâtil olduğunu bilmelidir.

Sonra da **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisi için takdir ettiği ve kazâ buyurduğu (uyguladığı) her şeyi kabullenmeli ve içtenlikle O'na teslim olmalıdır. Kendisi de bütün sözlerinde, fiillerinde ve hükümlerinde hiçbir zaman adaletten ayrılmamalıdır.

Allâh-u Te'âlâ bu konuda inananlara şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ
وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ

"Ey iman etmiş olan kimseler! (En ufak bir zulme sapmamak için) adâleti tam manasıyla ayakta tutanlar ve (gerektiği yerde) Allâh (rızası) için şâhitlik yapan (dürüst insan)lar olun, velev ki (şâhitliğiniz) kendi nefisleriniz yahut ana-baba ve en yakınlar aleyhine olsun!" (Nisâ Sûresi:135)

Ey bu ilimlere vâkif olan Müslüman! Zalim senin adaletinden korkmalı, mazlum da senin adaletine sığınmalıdır.

Sen; fakir ile zengini, güçlü ile zayıfı, yakın ile yabancıyı, dost ile düşmanı daima eşit tutmalı ve aralarında adaletle hükmetmelisin. Bununla beraber eşlerin ve çocukların arasında da adaleti gözetmelisin. (İzz ibni Abdisselâm, Şeceretü'l-me'ârifî ve'l-ahvâl, sh:87)

Allâh-u Te'âlâ cümlemize bütün işlerimizde hakkıyla adalet sahibi olmayı nasip eylesin. **Âmîn!** (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:59-60; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38-39; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtikî'l-fetk, sh:326; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:509-510; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:194-198)

«أَلْعَدْلُ» İSM-İ ŞERİFİNİN HAVÂSSI

1) Her kim bu ism-i şerîfi, cuma gecesi yirmi tane ekmek parçası üzerine ayrı ayrı okuyup yazar ve bunları yerse **Allâh-u Te'âlâ** mahlukatın kalplerini bu kişiye karşı itaatkâr kılar.

2) Beş vakit namazdan sonra bu ism-i şerîfi yüz dört kere zikreden kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın sevdiği adaletli kullardan olur.

3) Yönetici konumunda olan idare sahipleri her gün bu ism-i şerîfi yüz dört kere okumaya devam ederlerse **Allâh-u Te'âlâ** onlara adaleti muhafaza etmeyi nasip eder.

4) Âlim bir kişi bunu okumaya devam ederse ilmi birçok yere yayılır.

5) Doğru yoldan çıkıp şaşırın bir idareci aleyhine bu ism-i şerîfin zikriyle dua edilirse, o kişi görevinden azledilir.

6) Gece yarısından sonra tam bir temizlik üzere تنها bir yerde kibleye karşı oturup yüz dört defa «يَا عَدْلُ» diye zikredilerek bir zâlim aleyhine dua edilirse **Allâh-u Te'âlâ** o zâlimi ya uslandırır ya da helak eder.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:31; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtikî'l-fetk, sh:326; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:59-60; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38-39; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:508-509; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/86)

ERBA'İN-İ İDRİSİYYE YİRMİ ÜÇÜNCÜ İSM-İ ŞERİF

«يَا عَلَّامَ الْغُيُوبِ فَلَا يَفُوتُ شَيْءٌ مِنْ حِفْظِهِ، يَا عَلَّامُ!»

**“Ey bütün gaypları hakkıyla bilen!
Himâyesinden hiçbir şey kaçamayan! Yâ ‘Allâm!”**

BU İSM-İ ŞERİFİN BAZI HAVÂSSI

1) Her kim ilim tahsiliyle meşgul olur da pek fazla bir şey ezberleyemez ve ilmin meyvalarını toplayamaz bir haldeyse sabah akşam bu ism-i şerîfi zikretmeye devam etsin. Eğer buna devam ederse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle ilim tahsili yolunda kendisine birçok kapılar açılır. Hatta anlaşılması zor birçok mesele kendi elinde çözülecek bir seviyeye gelir.

2) Her kim bu ism-i şerîfi her gün bin bir kere okumaya devam ederse dünya ve âhîret saadetine nâil olur ve **Allâh-u Te'âlâ** bu kişiyi birçok ilimlere vâkîf kılar.

3) Bu ism-i şerîf kemâlî isimlerdendir. **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Hadîr** (Hızır) (Aleyhisselâm)a indirmiş ve kendisi bu ism-i şerîfin bereketiyle nice ledünnî ilimlere ve gizli sırlara vâkıf olmuştur ki Kehf Sûresi'nde anlatılan kıssadan da anlaşılacağı üzere ülü'l-azm peygamberlerden olan **Mûsâ** (Aleyhisselâm) bile onun ilmini anlamaktan âciz kalmıştır. İşte tüm bunlar bu ism-i şerîfin bereketinin tezâhürüdür.

4) Her kim kırk bir gün müddeti içerisinde her gün on bin kere olmak üzere toplam dört yüz on bin kere bu ism-i şerîfi okursa birçok Rabbânî sırlara ve ilhamlara nâil olur, ayrıca zekası kapalı biriye çok zeki olur.

5) Bu ism-i şerîfi her gün bin kere okumaya devam eden kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle âfetlerden muhafaza olur.

6) Her farz namazın ardından bin bir kere bu ism-i şerîfi okuyan kimse idare sahibi olmak isterse (valilik, kaymakamlık ve bakanlık gibi mevkilere kavuşmayı dilerse) **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle bu isteği gerçekleşir.

7) Bu ism-i şerîfi her gün bin bir kere okuyan kişinin devlet nezdinde hallolmayan işleri varsa çözüme kavuşur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:146; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:10; Beyazid Devlet, no:1256, verak:18; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:251; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:36-40)

MÜCERREBÂT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

KADR SÛRESİ HAKKINDA MÜHİM BİR KAÇ HAVAS

Şu iyi bilinmelidir ki bu sûre-i şerîfe çok kıymetli ayrıca hayır ve zenginlik talebi için de okunması meşhur bir sûredir. Hâssalarından bazılarını sayacak olursak;

1) Bazı insanlar fakîh, imâm ve büyük velî olan **Ahmed ibni Mûsâ ibni 'Uceyl** (Rahimehullâh)a şiddetli derecede fakirlikten şikayet edince, onlara Kadr Sûresi'ni ve şu duayı çok okumalarını tavsiye etmiştir:

«اللَّهُمَّ يَا مَنْ هُوَ يَكْتَفِي عَنْ جَمِيعِ خَلْقِهِ وَلَا يَكْتَفِي عَنْهُ أَحَدٌ مِنْ خَلْقِهِ يَا أَحَدَ مَنْ لَا أَحَدَ لَهُ، انْقَطَعَ الرَّجَاءُ إِلَّا مِنْكَ وَخَابَتِ الْأُمَالُ إِلَّا فِيكَ وَسُدَّتِ الطَّرَائِقُ إِلَّا إِلَيْكَ، يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ! أَعْنِي. (7 kere)»

“Ey Allâh! Ey bütün yaratıklarından hiçbirine işi düşmeyen fakat yaratıklarından her birinin işleri Kendisine düşen! Ey kimsesizlerin tek sığınağı!

Senden gayrı her şeyden ümit kesildi, Senden başkasına bağlanan ümitler boşa çıktı, Senden gayrine giden tüm yollar kapandı.

Ey yardım dileyenlerin tek ümidi ve imdâdı! Bana yardım et.” (Yedi kere)

2) Her kimin **Allâh-u Te‘âlâ**’dan bir isteği olursa Kadr Sûresi’ni kırk bir kere okuduktan sonra kırk bir kere de yukarıdaki duayı okuyup isteğini **Allâh-u Te‘âlâ**’ya arzederse inşâallâh muradı hâsıl olur.

3) Her kim bu sûreyi cuma günü bin kere okursa **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) **Efendimiz**’i rüyasında görmeden ölmez.

4) Her kim bir miktar su üzerine bu sûreyi otuz altı kere okuyup, ardından bu suyu bir hırka üzerine serpip o hırkayı giyerse, artık o hırka üzerinde olduğu müddetçe çok bol rızıklara kavuşur.

5) Yine bir kimse bir miktar su üzerine onar kere Kadr ve İhlâs sûrelerini okuyarak yeni bir elbise üzerine bu sudan serpip de onu giyerse, o elbise üzerinde oldukça rahat bir hayat geçirir.

6) Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) **Efendimiz**’den vârid olduğuna göre:

“Her kim defin (ölüyü gömme) esnasında eline bir miktar toprak alıp, bunun üzerine yedi kere Kadr Sûresi’ni okuyup bu toprağı ölünün kefeninin içine veya kabre koyarsa Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle o kişiye azap olunmaz.” (*Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:18*)

Üstadımız **Hacı Mahmud Efendi Hazretleri** (*Kuddise Sirruhû*) defninde hazır bulunduğu kimselere bunu tatbik ederlerdi.

Ancak bu toprağın eşilen mezar toprağından değil de dışarıdaki bir topraktan alınması tavsiye edilir.

Çünkü yeni eşilen toprakta eski gömülenlerin bedenlerinden kalan necis bir parça bulunması ihtimali mevcuttur. Ama defin yerinin ilk olarak kullanıldığı biliniyorsa o zaman eşilen topraktan alınması evlâ dahi olabilir.

